RUHİ MÜCERRET

MURAT MENTEŞ

Benim yaşımda aşk, kimin kollarında cileceğine karar vermektir.
Aslında her yaşta öyledir.

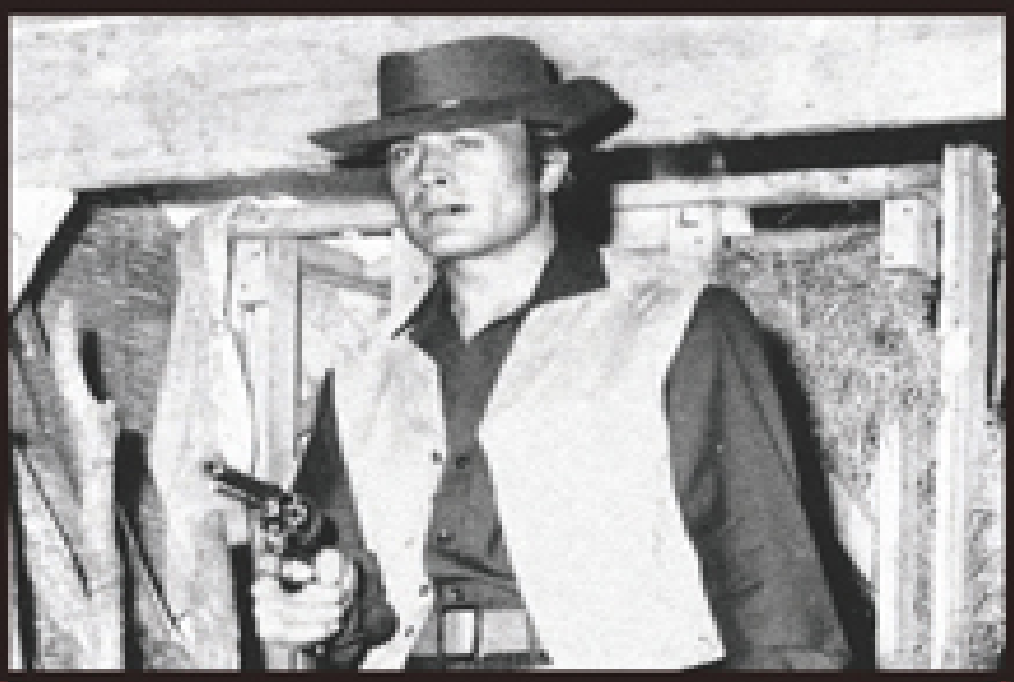

ROMAN

***Dublörün Dilemması* ve *Korkma Ben Varım*"ın yazarından doludizgin bir roman daha! Sıkı tutunun!**

İstiklal Harbi'nin son gazisi,

100 yaşındaki millî kahraman RUHİ MÜCERRET bir dünya starına nasıl dönüşüyor?

Zaten ecelin menzilindeyken, esrarengiz psikopat MASUM CİCİ'yi haklayabilecek mi?

Mabet filozofu AVNİ VAV'dan daha neler öğrenecek?

NAZLI HİLAL'e, 70 yaş farka rağmen nasıl açılacak?

Ve son nefesinde kelime-i şahadet getirebilecek mi?

Bir gözü mavi, diğeri kahverengi avare CİVAN KAZANOVA elden düşme ruhunu, şeytana neden satıyor? Depremde yitirdiği SERPİL SİLAHLIPERİ'yi unutmayıp da ne yapacak? Marifetli afet FUJER FUJİ'den kaçarken neye yakalanacak? Alınyazısındaki boşlukları neyle dolduracak? Yeğeni OZAN'ı hangi parayla tedavi ettirecek? iharın eşiğinde tetikte bekler kimvurduya mı gidecek?

Ziyadesiyle **kahkaha** ve bir nebze **gözyaşı** içeren bu serüvende, **trenler gemilere çarpıyor.**

İstiklal Savaşı, 85 yıl sonra devam ediyor. Şakaklar **matkapla** deliniyor.

Uçaklar düşüyor.

Kaybedenler şampiyon oluyor.

Ölüler diriliyor.

Serseri kurşunlar uçuşuyor.

Ve **reklamlar,** müşterileri ele geçiriyor!

786055 162054

Murat Menteş: *Dublörün Dilemması* ve *Korkma Ben Varım* [Türkiye Yazarlar Birliği 2009 “Yılın Romanı Ödülü”] adlı romanların yazarı. Bir de şiir kitabı var: *Garanti Karantina.*

A P R I L

Yayın No: 101

1. Baskı: Mart, 2013 4. Baskı: Nisan, 2013

ISBN: 978-605-5162-05-4

Yayın Yönetmeni K. Egemen İPEK

Editörler

K. Egemen İPEK Samed KARAGÖZ Nazlı Berivan AK

Sayfa Düzeni ve Dizgi Meriç KÖSTEM

Kapak Tasarım

T'HctCo

mottovs.com

Baskı

Ayrıntı Basımevi

Yayın

A.P.R.I.L Yayıncılık

Tarık Zafer Tunaya Sokak

21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL

Tel: (00 90) 212 252 94 38

Faks: (00 90) 212 252 94 39

www.aprilyayincilik.com

bilgi@aprilyayincilik.com

Kapakta fotoğraflarının yer almasına müsaade eden Cüneyt Arkın ve Orhan Gencebay'a sonsuz teşekkürler. [M.M.]

Her türlü yayım hakkı A.P.R.I.L Yayıncılık'a aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz,

fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb.ler yayınevinin izni olmadan kopya edilemez. L

Bu kitapta anlatılanların tümü hayal mahsulüdür.

Umarım asla gerçekleşmezler.

[M.M.]

İçindekiler

AVNİVAV

Coca-Cola treni, Pepsi gemisine tosluyor!

Cennetin üst katına çıkan asansörde silahlı çatışma

Ceset piramidi merdiveninde bir basamak

Bıçak sırtında, diken üstünde

Şehirdeki tüm binaların tepesinden atlamak

Cevabını bilmediğin sorular sorma

Aşk, uyumlu çiftlere mahsus değildir

Mutlu aile tablosundaki kan

Tüm insanlığın inandığı pembe yalanlar

Mutsuz kimselerin şerrinden sakın

Uçurumun dibini boylamadan önce manzaranın tadını çıkar

Hainin göğsündeki şeref madalyası

Gepetto’nun şahidi Pinokyo

Deplasmandır bu dünya

Ceset torbanızı güle güle kullanın

Gömülmenin neresinden dönsek kârdır

Kontrol edilebiliyorsa, öfke değildir

Tüm bu mermilerin bir anlamı olmalı

Onun hayalarına beton çivisi çakacağım!

RUHİ MÜCERRET

Yalan, aptallaştırır; hakikat, delirtir Canlı bağlantı

Son nefesim yahut Cici cinayet

[AYNİ VAV]

Yaşam başka yerde. **[MILAN KUNDERA]**

Ben bir başkasıdır. **[ARTHUR RIMBAUD]**

Coca-Cola treni, Pepsi gemisine tosluyor!

Rusya ve Amerika'dan fırlatılan birer toplu iğneyi Atlas Okyanusu'nun ortasında çarpıştırmak gibi bir şey bu!

[ROLF-DIETER HEUER]

"Hayat nasıl gidiyor?"

"Yaşayan birine sor."

"Dün görüşemedik, nerelerdeydiniz?"

"30 sene evvel bana '3 ay ömrünüz kaldı' diyen doktorun cenaze merasimindeydim."

"Toprağı bol olsun."

Ruhi Bey'le Haydarpaşa rıhtımındaki çay bahçesinde oturuyorduk. Mendirekte sıralanmış martı komitesi, İskandinav aksanıy-la ciyaklıyordu. Meczup karabataklar, su balesi takımı gibi denizin naylonumsu karanlığına dalıp çıkıyorlardı.

"Kafi, Ruhi Bey, şeker çoktan eridi, için artık."

"Yapabildiğim tek spor bu: Çay karıştırmak."

"Kendinize haksızlık etmeyin efendim, gayet dinçsiniz." Soğumuş çayı art arda üç yudumda içti: "Benim... avcının emanet ettiği tüfeğe gözü gibi bakan geyikten ne farkım var Allah aşkına Avni Bey?"

"Siz hâlâ avcısınız mirim. Kurt kocasa da huyu değişmez." "Kim 100 yaşında olmak ister ki?" diye mızıldandı.

"99 yaşındakiler" dedim.

Garson, boş bardakları alırken sordu: "Başka bir arzunuz?"

Parmak kaldırdım: "Bir... Coca-Cola alayım."

Ruhi Mücerret, son arzusunu kararlaştıran mahkum edasıyla sordu: "Ilık Pepsi var mı?"

Garson, her türlü aksaklığa anında ayak uydurmayı öğrenmişti: "İsterseniz şişeyi fırında biraz ısıtayım?"

“Makbule geçer.”

Ruhi Bey, fi tarihinde Haydarpaşa Garı’nm gece bekçisiymiş. Arada bir uğrarız buraya. Gar Müdiresi Zehra Hanım gelir, ihtiramda bulunur. Gar personeli Ruhi Bey’i hoş tutar, saygıda kusur etmezler. Her ne kadar kimseye görünmemeye çalışsak da, bazen deniz feneri, bazen de kaya tuzu gibi parlayan sakallarımız göz alır.

Çay bahçesini çevreleyen lamba direklerine monte edilmiş hoparlörlerden Güzin - Baha İkilisinin *Gençlik Başımda Duman* şarkısı duyuluyor:

“Aşk bahçemi süsleyen inci çiçeği misin?

Gecemi aydınlatan ateş böceği misin?..”

“Bu yeni şarkıları seviyorum” diyorum. Cümle ağzımdan çıktığı anda, şarkının 30 yıllık olduğunu fark ediyorum.

“Benim bu şarkıyı hiç duymamam gerekirdi Avni Bey... Sizin tevellüt kaçtı?”

“1339 senesinin Rabiulevvel ayında gelmişim dünyaya.” Garson, Pepsi’yi ve Coca-Cola’yı masaya kondurup tüydü. “Yani, miladi 1920 midir?”

“Tam üstüne bastınız.”

“Sen doğduğunda ben çoktan şahadet şerbetini içmiş olmalıydım. Burada böyle karşılıklı meşrubat içmemiz hayra

alamet değil. Asla evlenmemeliydim. Evlatlarımın ölümünü görmemeliydim. Aynaya baktığımda ödüm patlıyor.”

“O niye Ruhi Bey?”

“Çünkü ben bir kıyamet alametiyim.”

O anda “Vuuuuuuup!” bir vapur düdüğü duyuldu. “Aaa? Ruhi Bey, bakın! Pepsi gemisi!”

“Pepsi gemisi mi?” Ruhi Mücerret dönüp arkasına baktı. Pepsi renklerine boyanmış gemi, iskeleye yanaşıyordu. Bacası, kocaman Pepsi şişesi şeklindeydi. Şişenin ağzından duman yükseliyordu. Yolcuların tümü Pepsi kostümleri giymişti. Etraftaki sesleri bastıran Pepsi şarkısı eşliğinde dans ediyorlardı. Güverte, sizce de kızları podyuma nazaran daha alımlı göstermiyor mu? İskelenin berisinde kameralar ve renkli mikrofonlarıyla tv muhabirleri yayma başlamıştı. Anlaşılan, Pepsi yolcuları arasında kimi pop starlar bulunuyordu.

Ruhi Bey elindeki şişeyi kaldırarak gemiyi selamladı. Bir anlık tereddütten sonra ben de kola şişesini kaldırıp Ruhi Bey’inkiyle tokuşturdum. Her ne kadar 22 senedir ağzıma içki sürmesem de ben bir alkoliğim.

“Nasıl? Gemiyi beğendiniz mi?”

“Biz de binsek mi Avni Bey, ne dersin?” Yaşlılık ikinci çocukluktur derler ya, harbiden öyle.

“Pek tabii.” Garsona seslendim: “Delikanlı, borcumuz ne kadar?!”

Ağır ağır doğrulduk. İkimiz de hayranlıkla gemiye bakıyorduk. Gözlerimiz kamaşmıştı.

İşte tam o anda gar binasından vahşi bir gürültü koptu! Gorrrrrrrrrrrr!!! Bir yolcu treni mermer zemini yararak uçtu!

Kırmızı renkli, vagonları kola kutusu şeklindeki trenin üzerinde devasa harflerle “Coca-Cola *Hayatın tadı*” yazılıydı. Bu metalik cümle alev alarak havalandı ve iskele binasının çatısını parçalayıp “Gümmm!” diye Pepsi gemisine tosladı. Tepedeki şişe tuzla buz oldu! Trenin lokomotifi dalgakırana çakıldı! Bir saniye içinde muazzam bir yangın başladı. Kapkara bir duman köpürüp kabararak göğe yükseliyordu. Şarkılar susmuştu. Canhıraş çığlıkların ardı arkası kesilmiyordu. İnsanlar mahşer meydanındaki gölgeler gibi kaçışıyordu. Ruhi Mücerret ve ben zımbalanan karton gibi kalakalmıştık. Geminin üst güvertesinden kana bulanmış cesetler saçılıyordu. Kameralar kayıttaydı. Rıhtımdaki mütevazı sefamız, kaotik bir felakete dönüşmüştü. Parçalanan tren penceresinden fırlayan bir kelle yerden sekip yuvarlanarak Ruhi Bey’in ayağına çarptı! Bir kamera, kelleyi takip ederken bize çevrildi. Ruhi Mücerret’i kolundan tutup geriye çektim. Yavaş yavaş uzaklaşıyorduk. Deniz bile tutuşmuştu. Bir patlama duyuldu. BUM! Yanık metal kıymıkları konfeti gibi yağdı. Gemi yolcuları haşlanırken, trendekiler kavruluyordu. Yanımızdan geçen bir köpek, havlayarak olayı protesto ediyordu. POF! Köpeğin kafasına pişmiş bir martı düştü! Gar binasının köşesinden dönerken son defa facia manzarasına baktım. Gemi ve tren enkazlarının

üzerinde polis helikopterleri uçuşuyordu. Gar Müdiresi Zehra Za-rifoğlu dışarıdaki merdivenlerde sırma saçlarını yolarken haykırıyordu: “Coca-Colaaaaa! Kazananların içeceğiiiiiii!!!” Galiba yanlış duymuştum. İhtiyarlık. Köşeyi döndüğümüzde itfaiye, ambulans ve polis araçlarından oluşan bir konvoyla karşılaştık. Sirenler birbirine karışıyordu.

Bir müddet yürüdük. Birbirimizin sesini duyabileceğimiz kadar uzaklaştıktan sonra Ruhi Mücerret ağzını kulağıma yaklaştırdı: “Şimdi anladın mı neden ölmek istediğimi?”

Kimileri kaderce mimlenmiştir. Ruhi Mücerret, onlardan biriydi.

[RUHİ MÜCERRET]

Hangi yakın zamanda öleceğim kim bilir. **[ARABESK ŞARKI]**

Kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın, **[MEHMET AKİF ERSOY, *İstiklal Marşı]***

Azrail’in penaltıları

‘O güzel ismini son nefesimde / Anıp da bahtiyar ölmek isterim’ **[RIZA TEVFİK BÖLÜKBAŞI, 1869-1949]**

100 yaş bunalımı nedir bilir misiniz?

Ergenlik sorunlarına benzemez. Hoplayıp zıplayarak yatıştırı-lamaz.

30 yaş depresyonundan tamamiyle farklıdır. Muğlak bir iltifatla [“Kilo mu verdin?”! dağılmaz.

Orta yaş kriziyle karıştırılmamalıdır. ‘İkinci bahar’ tesellilerinden yoksundur.

Zaman daima aleyhimize işler. Fakat benim yaşımdaysanız, her nefes bir muharebe tadı verir. Gençlerin tabiriyle ‘uzatmaları oynuyorum’: Azrail’in penaltılarından kaçını daha kurtarabilirim?

Yine de, geleceği değiştirmeye çalışmam. Onun şimdiki halini seviyorum.

Savaşın birebir tekrarı

Yaralarım üstünkörü sarılarak yeniden savaş alanına gönderildim. Ve hâlâ buradayım.

[ESPIRITO ZELEZA, 1877-1941, *Kanlı Çoraplar]*

1919 baharına kelebekler, çiçekler, kuşlar dahil değildi.

İngilizler, mutfaklarımızdaki ekmek bıçaklarına varıncaya, silah namına ne varsa toplamışlardı. Sokağa çıkmayı yasaklamışlardı. Dükkanlara kilit vurulmuştu. Çarşılarda etler, meyveler çürüyordu. Antep şehri uğultular eşliğinde paslanıyordu.

Ekim ’ de Antep’ten çekilen îngilizler, Fransızlara şans öpücüğü vermişti. Nöbet değiştiren cellat çifti.

Ermeni aromalı Fransız birlikleri, mezbahada işe başlamış çakallara benziyordu. Salyaları lağım gibi akıyordu...

Cehennemin çıkış kapısını bulmaya çalışıyorduk. Mermi kovanları ayaklarıma batıyordu. Antep’i kesif bir barut dumanı kaplamıştı.

Fransız askerler, tam 11 ay boyunca yangını körüklediler. 70 bin kurşun, korlaşmış demir dikenleri saçtılar üstümüze...

Kışın göğün gürültüsüne, düşman topları laf yetiştiriyordu. Kar; mazot ve kanla karışık yağıyordu. Soğuktan, kurtların bile ayakları uyuşmuştu.

Savaşın eşiğinde halkın nabzı hızlanır. Namluların, süngülerin hizasmdaydık. Aşklar inkıtaa uğramıştı. Düğünler iptal edilmişti. Yemekler zehir zıkkım olmuştu. Mektepler, işyerleri, tarlalar boşalmıştı...

Mehmet Kamil adında 10-12 yaşında bir çocuk, annesiyle birlikte fırından ekmek almış eve dönüyormuş. Üniformalı iki sarhoş,

kadıncağıza musallat olmuş. Feracesini yırtmaya kalkışmışlar. Kamil, yerden taş alıp ırz düşmanı Fransızlara fırlatmış. Çocuğu oracıkta, annesinin gözleri önünde süngülemişler!..

Milletin sabrı taşmıştı, lâkin eli kolu bağlıydı.

İmam Mehmet, zengin bir aileye mensuptu. Savaşçı ruhluydu. Şövalyeden dayanıklı, samur ay dan hızlı.

Şahin Bey namıyla maruf Mehmet Sait, Kuvayı Milliye'nin reislerindendi. Adamlarıyla birlikte Kilis - Antep yolunu kapattı. Fransız kumandana gönderdiği kısa mektupta *"Namus ve hürriyet için ölüme atılmak bize Ağustos sıcağında soğuk su içmekten daha tatlı gelir. Sizler canı kıymetli insanlarsınız. Çatmayınız bize*" yazmıştı. Bunlar, 1,5 ay sonra düşman kurşunuyla vurulacak, 29 yaşında bir adamın sözleriydi.

Mart'ta binlerce Fransız askeri hücuma geçti. Biz de Kızılbu-run tepelerinde Şahin Bey komutasında mukavemet ettik. Üstümüze top mermileri yağıyordu. Siperde mahsur kalmıştık. Şahin Bey'in atı mermilerden ürkmüş, adım atamıyordu. Attan atlayıp, Azrail'in arkasında mevzilenmiş düşmana doğru koşmaya başladı. Mutlaka bir bildiği vardı.

Güllelerle dövülen toprak, hırçın bir deniz gibi dalgalanıyordu.

Kıvılcımlar saçan bir fırtınanın ortasmdaydık.

Harp, insanı sersemletir.

Nabzımız tüfeklerde atıyordu.

Tüfekler, kollarımızın dışarıya uğramış kemikleriydi sanki.

Açlıktan dermanımız kesilmişti. Yine de, cayır cayır yanarak üstümüze devrilen gök kubbeyi süngülerle durdurmaya çalışıyorduk.

1920’nin 2 Nisan sabahı, Bostancık’ta konaklamış Fransız kıtalarına hücum ettik.

15 yaşındaydım.

O kargaşada Albay Andrea’nın kaldığı konağa, yatak odasının arka penceresinden süzülüverdim. Komutanı vurursam işlerin düzelebileceğim düşünüyordum. Gelgelelim tüfeğimde kurşun yoktu. İçeriden ayak sesleri geliyordu. Şaşaalı karyolaya bırakılmış parlak bir tüfek gözüme çarptı: 1916 model bir Berthier MLE... Yavaşça yaklaşıp sessizce aldım. Metal akşamı altın kaplamaydı. Bu göz kamaştırıcı ganimeti incelerken kendi tüfeğim elimden kayıp düştü. Nöbetçi askerlerden biri koşarak içeri daldı. Berthier’yi doğrultup tetiği çektim. Iskaladım, fakat nöbetçi yine de sırtüstü devrildi.

İki elimde iki tüfek, pencereden atlayıp tabanları yağladım.

Arkamdan en az 10 el ateş edildi. Ağaçların arasından koşarak çok şükür sağ salim tepeyi aştım.

Albay Andrea’nın tüfeğini, şarjöründe kalan 4 mermiyi çıkardıktan sonra, kat kat bezlere sarıp evimizin bahçesine gömdüm.

Aklımdan tam olarak ne geçiyordu bilmiyorum.

Harp bir cinayet turnuvası havasında sürüyordu.

Şehrin dört bir yanma saçılmış cesetlerin üstünde kargalar sekiyordu.

Yanımda biri vurulunca sıçrayan kan yüzüme sıcak lekeler halinde yapışıyordu.

Bir mermi sol omzumu parçalayıp geçti.

Her şey yanıyordu, nereye baksan, elini neye atsan kirli, siyah bir duman yükseliyordu.

Et parçaları çamurun, kan ise su birikintilerinin içinde eriyordu. Toprak kanımızı emiyordu, sonra da etlerimizi ve kemiklerimizi çiğneyip yutuyordu.

28 Mart 1920... Şahin Bey'in naaşı, Elmalı Köprüsü'nün orada bulundu.

10 bin evin 8 bini delik deşik, paramparça olmuştu.

Şehir bir enkaz galerisine, ağıt antolojisine dönmüştü.

Her şey ya çok sıcak ya da çok soğuktu. Yanmakla donmak arasında gidip geliyorduk.

Uykusuzluktan gözlerimizin çevresi kararmıştı.

Deliksiz bir uyku çekmek istiyorduk, fakat ölmekten korkuyorduk. Uyanık olmaksa kabus görmek demekti.

Aylar süren Fransız kuşatmasına, tehditlere ve had safhaya ulaşan açlığa rağmen Antep şehri direniyordu.

Kuşatma yer yer huruç hareketleriyle yarıldı.

Ne çare ki 9 Şubat 1921 günü saat 10'da Antep, Fransızlara teslim oldu.

Kanatlarımız kırılmış, boynumuz bükülmüştü. Büyük Millet Meclisi'nde çıkarılan bir kanunla, şehrin adı 'Gaziayıntab'a çevrildi.

Yas ve hınç dolu 10 ay sonra, 25 Aralık günü işte Türk ordusu şehre giriyor.

Şehitlerimizle o gün helalleştik.

Omzumdaki yara nihayet kabuk bağladı. Sırtımda üniformam, marşlar eşliğinde tabancamı çekiyorum ve gökyüzüne üç el ateş ediyorum. Solgun kış güneşi parlamaya başlıyor.

Ve alkışlar!..

Tribünlerdeki binlerce kişi beni alkışlıyor.

Antep'in kurtuluşunun 84. yıldönümü kutlama töreninde, tenimde ve ruhumda yaralar açmış savaş; besili atlar, oyuncak silahlar ve sıhhatli süvarilerle tekrarlanıyor.

#

Bendeniz, Ruhi Mücerret. Yaşayan son İstiklal Harbi gazisiyim. Tarihin dikiz aynasındaki canlı tek siluet. Tam 100 yaşındayım. Yani, elinizdeki kitap bitmeden kozalak mahallesine taşınmış olacağım. Ve mezar taşıma *"Sizi ayakta karşılayamadığım için özür dilerim"* yazdıracağım.

1985'ten beri, Türkiye'nin dört bir yanında kurtuluş günü törenlerine katılıyorum. Senenin 11 ayı memleketi geziyorum. Mayıs'ta tatil. Pozantı [Adana] ve Gölköy [Ordu] hariç hiçbir şehrimiz, düşman işgalinden Mayıs'ta kurtulmamış. İstanbul yahut Ankara'daki 19 Mayıs, 23 Nisan, 29 Ekim kutlamalarında da boy gösteriyorum.

Temsilî muharebelerde İtalyanlar, Fransızlar, İngilizler, Yunanlara kurşun sıkıyorum. Tıpkı 85 sene önce olduğu gibi. İstiklal Harbi benim için devam ediyor. Üniformam üstümde, madalyam göğsümde, tabancam elimde. Düşman her gün saldırıyor. Ben her gün mukavemet ediyorum. Cepheden cepheye, zaferden zafere koşuyorum.

İstiklal Harbi gazileri birer birer Hakk'ın rahmetine kavuştu. Ben tek kaldım. Savaşın tüm mesuliyeti benim omuzlarıma bindi. Temsilî muharebeler ile hakiki harp zihnimde birbirine karışıyor artık. Ziyadesiyle ihtiyarladım. Rüyalarımda da düşmana mukavemet ediyorum: Tuhaf, rüyada asla 100 yaşında olmuyorum; uykuya dalınca 20, 30, bilemedin 40Tarıma geri dönüyorum. Harbin hakikisi de, temsili de, rüyası da canımı yakıyor.

3 Ocak'ta Mersin'e gidiyorum. Senenin üçüncü günü başlıyor istiklal maratonu.

Bakınız, benim savaş takvimim şöyle:

ŞEHİR	KURTULUŞ GÜNÜ
Mersin	3 Ocak
Adana	5 Ocak
Kahramanmaraş	11 Şubat
Erzincan	13 Şubat
Gümüşhane	15 Şubat
Bayburt	21 Şubat
Ardahan	23 Şubat
Trabzon	24 Şubat
Rize	2 Mart

Artvin	7 Mart
Erzurum	12 Mart
Van	2 Nisan
Şanlıurfa	11 Nisan
Ağrı	15 Nisan
Hakkari	22 Nisan
Muş	30 Nisan
Adapazarı	21 Haziran
Zonguldak	21 Haziran
İzmit	28 Haziran
Yalova	19 Temmuz

Hatay	23 Temmuz
Bitlis	8 Ağustos
Afyon	27 Ağustos
Kütahya	30 Ağustos
Uşak	1 Eylül
Eskişehir	2 Eylül
Bilecik	6 Eylül
Balıkesir	6 Eylül
Aydın	7 Eylül
Manisa	8 Eylül
İzmir	9 Eylül

Bursa	11 Eylül
İstanbul	6 Ekim
Kars	30 Ekim
Kırklareli	10 Kasım
Tekirdağ	13 Kasım
İğdır	14 Kasım
Mardin	21 Kasım
Edirne	25 Kasım
Gaziantep	25 Aralık

En son, doğduğum şehre, Gaziantep’e gidiyorum.

Kurtuluş günleri çakışan yahut birbirine uzak mesafede olup da bir-iki gün arayla kurtulmuş şehirlerimizin hepsine

yetişemiyorum. Böyle durumlarda kendimi 400 yaşında hissediyorum.

Milyonlarca insanın çarpıştığı savaştan geriye kalan tek askerim.

Komutanlar öldü. Subaylar, erler öldü. Savaşta cepheye mermi taşıyan kadınlar, yas tutan anneler, babalar, dul kalan gelinler... öldü.

Bıyıkları yeni terlemiş bir çocuk olarak katıldığım İstiklal Harbi'nin yegane kumandanı da, neferi de benim şimdi.

Memleket sathına yayılmış olan savaş küçüle küçüle benim hafızama kadar geriledi, münferit bir vaka haline geldi.

Ruhu, henüz sağlıklıyken teslim etmek

Ben Ruhi Bey, nasıl olan Ruhi Bey Nasılım

[EDİP CANSEVER, 1928-1986]

Öldüğüm günden sonraki bir zamana ışınlanmış gibiyim.

İçinde yaşadığı ormandan daha yaşlı bir fil gibi.

Gittiğim şehirlerde beni valiler, kaymakamlar, belediye baş-kanları karşılıyor. "Ruhi Bey" diyorlar "maşallah turp gibisin. En fazla 60 gösteriyorsun. Gençsin daha, sen hepimizi gömersin."

[Yaşlanmanın bir iyi tarafı da, haşerelerden asla rahatsız olmamaktır.]

Ben de onların bu pembe yalanlarına mukabil, şaka yollu “Hayatın en zor kısmı ilk 100 yıldır” diyorum.

Gelgelelim, artık kimseleri gömmek istemiyorum. Mezarlıklara dolu gidip boş dönmekten yıldım. Benden sonra doğmuş insanların benden önce ölmelerine alışamıyorum.

Karım Naciye ki aramızda 1 yaş var, 25 sene evvel vefat etti. Bir gece uyandım ki karıcığım gitmiş, yerine bir ceset gelmiş.

Büyük oğlum Recep’i, kızım Cevriye’yi ahirete kendi ellerimle uğurladım.

En son, küçük oğlum Mecit’i kaybettim. Bebeğim daha 73’ün-deydi!..

Şöyle oluyor: Hep beraber babamı gömüyoruz, sonra annemi, sonra ağabeylerimi, sonra ablalarımı, sonra kardeşlerimi, sonra bacılarımı, sonra karımı, sonra büyük oğlumu, sonra kızımı, sonra küçük oğlumu... Ailemin fertleri tek tek kara toprağa girerek eksiliyor. Ben satranç tahtasındaki boyu devrilesi şah misali orada öylece dikiliyorum. Cenaze namazı kılmak sanki bana farz-ı ayın. Cesetlerle dolu, yanan bir uçağın yaralı pilotu gibiyim.

Mecit’in cenazesinde herkes, gelinim, torunlarım, torunlarımın çocukları, torunlarımın torunları suratıma şaşkın ve küskün bir ifadeyle bakıyorlar. İçlerinden “Bizi de mi

gömeceksin, sen ne biçim adamsın?” diyorlar herhalde. Haklılar. Mahcubum. Gasilhane, teneşir, kefen, musalla, tabut, mezar asıl bana yakışır, biliyorum. Okunan bunca cenaze duası, Fatihalar, Yasinler benim ruhuma üflen-meli. Mezar taşlarına baktıkça kendimi seri katil gibi hissediyorum. Mezarlık dönüşü, en yakınlarımı geride bırakmakla ayıp ettiğim duygusuna kapılıyorum. Düğününe gittiğim herkesin cenazesine de gittim. Birçok ölünün bebekliğini, hatta doğumunu hatırlıyorum. Dün mama isteyenler, şimdi börtü böceğe ziyafet oldu. Anne karnından mezara varan yolun trafik polisi gibiyim. Benden yaşça küçük nice akrabamın, ahbabımın sessiz sedasız çürüdüğü kabristana ait olduğumu biliyorum. Ruhumun bedenimle, bedenimin bu dünyayla vedalaşma vakti geçmedi mi?

Tamam, ölenle ölünmüyor. Lâkin yaşayanla da yaşanılmıyor. Ben hayattayım diye, evlatlarım bana eşlik etmiyor.

İstiklal Harbi’nden sağ çıktım fakat benim ruhumun da kurtuluşa ermesi gerekmez mi?

Yaşayan herkesle aramda bir soğuk savaş var adeta. Psikolojik harp. Torunlarımdan daha uzun yaşamayı yüreğim kaldırmaz. Her ne kadar onlar benden uzak dursalar, millî bayramlarda hatırımı sormadıkları gibi, dinî bayramlarda bile ayaküstü uğrayıp kaçsalar da... Bu kronik rekabette ben onlardan yanayım. Zira benim ruh sağlığım da ruhumu teslim etmeme bağlı.

Ölüm karşısında herkes acemidir; ben de öyleyim. Hâlâ hayattasınız aziz okur, şansınız var: Acemi şansı.

Geçmişte kalan her şey kısa sürmüş demektir

Uzadıkça kısalan şey nedir?

Ömürdür,

[ABDÜLHAK HAMİD TARHAN, 1852-1937]

Babam, annemi kumarda kazanmış.

Barbut oyununda, fincanın içindeki zarları sallamış, kırmızı çuhanın üzerine düşeş atmış ve annemi almış.

Demek ki babam dayımı soyup soğana çevirince, o da son olarak öz bacısını sürmüş masaya.

Tesadüf, talih ve bahtsızlık... hepsi kaderin şubeleridir.

Mazideki kederleri hatırlamanın sağlayacağı koruma, unutmanın getireceği huzurun yanında bir hiçtir. Lâkin aklın forsu hafızaya sökmez.

Annem, babamın ikinci karısıydı.

5 yaşımdan itibaren tarlada yonca bağlamaya, dağda koyun gütmeye başladım.

Sıbyan mektebinde okudum. Tam rüşdiyeye kaydolacaktım ki Birinci Cihan Harbi patladı.

Baş validem yani pederin ilk hanımı, kumasına yani anneme pek de şefkat nazarıyla bakmıyordu sanırım. 65 milyon insan birbirini öldürmek için çatışmaya girince, bizim

ailedeki husumet ortadan kalktı. Felaketler belanın yanında mutlaka uğur da getirir.

5 senelik cinai tantanadan sonra benim savaşım, İstiklal Harbi baş gösterdi.

15 yaşındaydım. Naciye'yle yeni evlenmiştim. Kızcağız yetimdi. Bize sığınmıştı. Babam da ikimizi nikahlayıverdi. Bugün olsa sapık derler. Ben de gazete okuyorum. O zaman çok takdir etmişlerdi. Gerçi ne düğün dernek kuruldu, ne de zifafa girdik. Biz karı-koca ilan edildiğimiz sırada seferberlik de ilan edildi.

Cepheye gittim. Nefer olarak. Rütbem, zeka gerektirmiyordu. Diğer tüm askerî rütbeler gibi.

Harpte yaralandım. Sol omzum paramparça oldu. Eve döndüm. Karımla yatağa ilkin o yaralı halimle girdim. Her neyse.

Azami derecede itaatkar bir kadındı Naciye. Bense asla emir vermezdim. Aile saadetinin uçucu terkibi.

Babam, savaş sırasında eceliyle öldü. Şehit olması işten değildi fakat nasipte yokmuş.

Savaştan sonra ortalık yatışınca, iki üvey ağabeyim mal mülk kavgasına tutuştular.

Ben de Cevriye'ye hamile Naciye'yi ve oğlum Recep'i alıp İstanbul'a göçtüm. Sene 1925... Hatırı sayılır bir tedarikimiz yok. Bir tek üzerinde "Nasrun min Allahi ve

fethun garîb” yazılı, kırmızı İstiklal Madalyam var. Bir de Albay Andrea’dan kaptığım altın kaplamalı Berthier MLE tüfek.

Muhtelif muhitlerde inşaatlarda çalıştım. Bir müddet Galata’da hamallık yaptım. Cevriye’den sonra Mecit doğdu. Çocuk rızkıyla gelirmiş: Devlet Demiryolları’nda işe girdim, Zülfikar Ağabey sayesinde. Kadıköy’e yerleştim. 40 sene Haydarpaşa Garı’nda gece bekçiliği yaptım. 1975’te emekli oldum.

Şimdi yapayalnızım.

100 sene nasıl mı geçti? Size şu kadarını söyleyeyim, 1 saniye ile 1 asır arasındaki fark abartılıyor. Ve... mazide kalan her şey kısa sürmüş demektir.

Maktullerin katillere sayı üstünlüğü var

Zülfikar Zarifoğlu, tanıdığım en cömert, en merhametli, en faziletli zat. *Bizim Aile* [1975] filmindeki Yaşar Usta [Münir Özkul] gibidir.

1935 senesinin 22 Temmuz günü, Yüksek Kaldırım’da sırtımda küfeyle dolaşıyorum. Güneş, dünyanın son günüymüş gibi parlıyordu. Hava öyle sıcaktı ki, tavuklar haşlanmış yumurta yumurt-luyordu.

Sütlü kahverengi takım elbiseli bir adam, yokuştan aşağı iniyor. Bir elinde bavul, diğerinde çanta. Yanaştım: “Hamal lazım mı beyim?”

Yandan bir baktı, gülümsedi. O da benim gibi zayıftı, fakat fiyakası yerindeydi. Bense çirozun tekiydim. “Adın ne delikanlı?”

“Ruhi.”

Çantayı bana verdi, bavulu kendi taşıdı. İskeleye kadar hasbıhal ederek yürüdük.

Tatlı dilliydi: “Eğer bu bir roman olsaydı, sen ve ben şimdi aynı sayfadaydık.”

“Doğrudur beyim.”

“Evli misin? Çoluk çocuğun var mı? Hamallıkla mı geçiniyorsun?”

“Evet. Üç çocuğum var, ellerinizden öperler.”

“Allah bağışlasın. Helal kazanç peşinde yapılan tüm işler mukaddestir. Seni tebrik ederim kardeşim. Bu işten maişetini temin edebiliyor musun?”

“Ne gezer beyim. Gene de halimize şükür. Harpten iyidir.”

“Harpte neredeydin?”

“Antep’te...”

“Muharip gazisin, öyle mi?”

“Gaziyiz ya.”

“Maşallah. Kaç yaşındasın?”

“Otuz.” Tuhaf, Zülfikar Zarifoğlu’na yaşımı söylediğim an utandığımı hatırlıyorum. Çünkü kendimi mağlup ve ihtiyar hissediyordum. Şimdi düşünüyorum da, çocukmuşum meğer. Zülfikar Ağabey benden 5 yaş büyüktü. O da çocukmuş.

Galata Köprüsü[5]nde 4-5 Mercedes otomobil park etmişti. Çıplak ayaklı çocuklar, ayakkabı boyuyordu. Kırmızı beşikleri andıran tramvaylar, birbirinin yanından geçerken çıngırak çalarak selâmlaşıyordu. Köprünün iskeleye bakan tarafı kalabalıktı. Ne kadar kalabalık? İstanbul’un nüfusu tekmil 750 bindi, siz hesap edin.

İskeleye vardık. Şirket-i Hayriye vapurunun dumanı üstündeydi. Yeni yıkanmış altın tabak gibi pırıldayan güneşin ışığını yansıtıyordu.

Cebinden on kuruş çıkarttı: “Yazı mı, tura mı?”

“Tura.”

Havada metal ıslığıyla fırıl fırıl dönen para, Zülfikar Bey’in elinin üstüne indi. Parantez biçimli başak resmi ve Osmanlıca “Türkiye Cumhuriyeti” ibaresi bulunan ön yüz üste gelmişti. Ben kazanmıştım. Kalenderce gülümseyerek bana kartvizitini verdi: “Okuma yazman var mı arkadaş?”

Karttaki yazıyı yüksek sesle heceledim: “Zül-fi-kar Za-ri-foğ-lu, Hay-dar-pa-şa Ga-rı, Şef.”

“Güzel. Yarın gara geliver, davetlimsin. Seninle konuşacaklarımız var.”

*

Beni 70 sene evvel işe alan Zülfikar Zarifoğlu ölüm döşeğinde. Ne zamandır bir ayağı cennetteydi zaten. Yağlı gözleri bir zarla kaplanmıştı. Dişsiz ağzı, Azrail’in yoklama sillesiyle çarpılmış. Solgun derisi, rüzgarda uçuşan ıslak kefen gibi kırışık. “İnsan ancak bir uzay yolculuğundan sonra böyle buruşabilir” diye düşündüm. Son derece sade döşenmiş, insanı tefekküre yönelten bir odadaydık. Aile efradı mütevekkil bir keder eşliğinde, dualar mırıldanarak bekliyordu. Doktor “Takdir neyse o olur” demiş. 105 yaşında bir adam ile doktorun birbirine söyleyebileceği fazla bir şey yoktur. Aklımdan, mezar taşıma *“Tıbba inanmıyorum”* yazdırmak geçiyor. Zülfikar Ağabey’in başucunda imam *Kuran* okuyor. Ölüm döşeğinde okunabilecek kaç kitap var ki?

Zülfikar Zarifoğlu sanki öbür dünyadan fısıldıyor: “Ruhi, sen misin?”

“Benim, buradayım.”

Derin, gıcırtılı bir nefes alıyor: “Herkes çıksın! Ruhi’yle hususi konuşacağım!” diye kükrüyor. Hayrete düşüyorum. Zülfikar Bey’e son gürlüğü geldi demek.

Odadakiler tereddütle bakınıyorlar. Üstadımın zevcesi Zebercet Hanım balmumuna bulanmış gibi donuk.

“Çıkın!” Bu ikinci emre herkes itaat ediyor. İmam da apar topar yaylanıyor.

Şefin birkaç saniye ömrü kalmıştı: “Yaklaş... Son sözlerimi dinle...” Ellerimi tuttu.

Örümcek ağını andıran sakalının içindeki örümceğe benzeyen ağzına kulağımı uzattım: “Buyur ağabey...” Bu son, artık hiç kimseye “Ağabey” diyemeyeceğim.

“Sen ve ben... arkadaşların en iyisiyiz...”

Göz pınarlarıma ayaz vurdu: “Evet...”

Sessizce haykırdı: “Masum Cici’yi öldür!”

“Ne?!”

Bıçaklanmış gibi kasıldı. Yalvarırcasına emretti: “Ma-sum... Ci-ci’-yi öldür!..”

“Masum Cici mi? O da kim?”

Can çekişirken bile kibarlığı elden bırakmıyordu: “Lütfen...” Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ecelin dumanı genzini yakmıştı sanki: “Öldür... öl-dür!”

Ve bedeni birden gevşedi, parmakları avucumda ufalandı, başı yana düştü.

Altın tüfeğim kucakta, yatağm kenarına oturmuş düşünüyordum.

Zor kararlar vermek, bugüne dek bana düşmemişti.

Zülfikar Zarifoğlu'nun son sözleri yoğurt aklımı ayran etti.

O ki tam bir İstanbul beyefendisiydi. Kimseyi incitmez, herkesle iyi geçinir, daima gülümserdi. Benden ne diye bir adamı nallamamı işteşindi?

Zülfikar Bey'in öldüresiye nefret ettiği bu Masum Cici kimin nesiydi? Onu nasıl, nerede bulacaktım? Adı Masum, soyadı Cici olan biri gerçekten idamlık bir psikopat olabilir miydi?

Cinayeti neden Zarifoğlu ailesinin genç üyelerinden biri değil de ben işlemeliydim?.. Tabii ya! Nasılsa 100 yaşındayım. Günlerim sayılı. Polis benden şüphelenmez bile. Enselensem dahi, mahkeme bürokrasisi tamamlanmadan öbür dünyaya kapağı atarım.

Şef madem bana cinai bir vazife yükleyecekti, niye önceden hiç malumat vermedi? Niçin son an'ı bekledi?

Senelerdir, son nefeste kelime-i şahadet getirmenin ehemmiyetinden bahsediyorduk. Allah'ı, peygamberi anacağı yerde, Masum Cici diye tutturdu. Acaba "Masum Cici cehenneme bir an evvel gitsin de, ben cennete gitmesem de olur" diye mi düşünüyordu?

Yoksa... Zülfikar Bey aklını mı kaçırmıştı? Bilirsiniz, ölüm döşeğindeki insanlar çılgınca şeyler söyler. Yo yo, hiç

sanmam. Ne dediğinin farkındaydı. Akli dengesi yerindeydi. Kesin konuştu.

Bu durumun gereğini ifa edeceğim. Evet. Nedenini bilmeksizin, tanımadığım birinin peşine düşeceğim ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yapacağım: Onu geberteceğim. [Diyeceksiniz ki "İstiklal Harbi'nde öldürdüklerini saymıyor musun?" Harpte bir tek düşman bile vurmadım ben. Bu bir duyulsa, itibarım sıfıra iner. Gelgelelim, zannedilenin aksine, savaşlarda çok az insan elini kana bular. Etraftaki çok sayıda ceset, bir o kadar kâtilin varlığım kanıtlamaz. II. Dünya Savaşı'nda askerlerin yalnızca 1/5'i düşmana ateş etmiştir. Geri kalanı ya hiç tetik çekmemiş ya da havaya kurşun sıkmış. Vietnam İşgali'nde ABD askerlerinin öldürdüğü her bir VietnamlI için 50 bin kurşun atılmış!] Velhasıl bendeniz sıcak çatışmadan ziyade, soğumayan acının gazisiyim.

Peki ya Masum Cici'yi bulamadan tahtalı köyü boylarsam?! İşte o zaman hapı yutarım... Ahirette, Zülfikar Bey yakama yapışır, hayatımı cehenneme çevirir!

Hay vanseverlikte karar kılmış insan sarrafı

Ölmek, yan gelip yatarak yapabileceğim kolay bir iş.

[ALLEN STEWART KONIGSBERG]

Stadı dolduran kalabalığa bakarken, "Hepsinden önce öleceğim" diye düşündüm.

Zülfikar Zarifoğlu'nun avlamamı emrettiği Masum Cici belki de bu 50 bin kişinin arasındaydı? Samanlıktaki iğne.

Derler ki insan gerçek dostlarını otuzuna dek tanırmış. O yaştan sonra dost olunmazmış. Yalan. Böylesi zırvalar zekayı zehirler.

CivanKazanova'yla, Fenerbahçe Şükrü Saraçoğlu Stadyumu'nda düzenlenen 23 Nisan töreninde tanıştığımızda ikimiz de otuz yaşı geride bırakmıştık. Kalabalığı yararak güçbela yanıma vardı. Yeni yumurtlanmış bir yumurta kadar masum görünüyordu. Otomatikman elimi öptü: "Nasılsınız efendim?"

"Bu bir sır."

Çerden çöpten minare. Sol gözü mavi, diğeri kahverengi: Hete-rochromia iridum. Hastalık ambalajıyla sunulan bir imtiyaz. [O gözler bende olsa ne işler çeviririrdim.] Kırmızı - beyaz bir eşofman takımı giymişti. Yanında küçük bir çocuk vardı. Yeğeniymiş. İlkokul ikinci sınıfa gidiyor, adı Ozan. Saçsız kafası yusyuvarlak. Çok sevimli kerata. Küsmüş mü, sinirli mi, nedense dudaklarını kabartmış, kaşları çatık.

Civan sarsakça devam etti: "Uzun zamandır sizinle tanışmak istiyordum."

"Vay, o sen miydin?"

"İnanamıyorum... Siz... Ruhi Mücerret'siniz!"

"Eah, birkaç günlüğüne daha."

Ozan söze karıştı: "Sizin zamanınızda dinozorlar var mıydı?"

“Elbette. Onları kümeste beslerdik. Her gün kahvaltıda dinozor yumurtası yerdik.”

Civan’ın tebessümü, kapanan bir diskoteğin tek tek sönen ışıkları gibi kayboldu: “Ziyaretinize... gelebilir miyim?”

“Olur, tabii, misafiri severim.”

“Nerede oturuyorsunuz?”

“Kadıköy, Yeldeğirmeni’nde.”

“Cep telefonunuz veya e-posta adresiniz var mı, size nasıl ulaşabilirim?”

“Cep telefonum da, bilgisayarım da yok.” Ona evimin telefon numarasını verdim. “Bir hafta sonra Muş’a gideceğim.”

Bana şaşkın, şaşırtıcı gözlerle baktı. Yaşlandıkça, geleceğe ilişkin planlar yapmanız yadırganır. Hele benim yaşımdaysanız, bir hafta sonrasını planlamanız şoka neden olur: “Muşlu musunuz?”

“Hayır evlat, ayın 30’u Muş’un kurtuluş günü. İşgal güçlerini püskürtmem gerekiyor.”

100 yaşındaysanız, insanlar sizi her gördüklerinde hâlâ canlı olmanıza şaşarlar. Diri rolü yapmayı artık bırakmanızı, ölümünüzü ilan etmenizi beklerler. Siz de birileriyle görüşme hevesini kaybedersiniz. 100 yaşında artık randevu diye bir şey

yoktur. Nitekim, Muş'a vardığımda da beni karşılayanlar, hayretlerini gizleyemedi-ler. Yılda bir kere, kurtuluş günlerinde düzenli olarak buluştuğum kimseler, her defasında, onlara müthiş bir sürpriz yapmışım gibi tuhaf tuhaf gülüyorlar. Ayrılırken de, son kez görüştüğümüzden emin bir şekilde helalleşerek bana veda ediyorlar...

Muş dönüşü, Civan Kazanova'yı çoktan unutmuştum. Mayısın üçüncü günüydü. Terasa serptiğim ekmek kırıntılarını gagalayan güvercinleri seyrediyordum. Mekanik adımlarla saksıları tavaf ediyorlardı. Telefonum çalarken "Konuşmak istediğim herkes çoktan öldü" diye düşünerek takma dişlerimi ağzıma yerleştirip ahizeyi kaldırdım: "Alo?"

"Merhaba efendim, ben Civan Kazanova. 23 Nisan töreninde tanışmıştık..." Saygılı bir tarzı, sevimli bir sesi var.

"Nasılsın evlat?" Onu özlemiş gibi konuşuyorum.

"Teşekkür ederim. Sağlığınıza duacıyım." Hımmm, şu işe bakın. Biraz yakınayım, buna hakkım var: "Valla ben grip oluyorum galiba."

Acımı hemen paylaşıyor: "Ah geçmiş olsun. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Buz gibi bir sesle "Sanmam. Doktor musun?" diyorum. Afallıyor: "Hayır?"

Sorgulamaya başlıyorum: "Neyle iştigal ediyorsun peki?" Sıkıntılı bir havaya bürünüyor: "Ben aslında... beden eğitimi öğretmeniyim."

Ona inanmadığımı belli eden bir tavır takınıyorum: “Pekala, madem öyle diyorsun.”

Çırpınıyor: “Yo, cidden beden eğitimi öğretmeniyim.”

İnadım inat: “Anlıyorum...”

Umutsuzca soruyor: “Bana inanmadınız sanki?”

Konuyu değiştiriyorum: “Kaç yaşındasın?”

“Otuzbeş.” Demek ki yolun yarısındaydı. Bense yol bittikten sonra da yürümeye devam etmiştim. Sınırı çoktan aşmıştım.

İhtiyarlar meymenetsiz, gaddar, ikiyüzlü, cimri, kıskanç, sinsi, kaprisli, mızıkçı ve asabidir. Kendimden biliyorum. Şimdi bu çocuğun ne günahı var? Hiç. Fakat onu hırpalıyorum işte: “En küçük torunum senden büyük.”

Saçmalıyor: “Maşallah, demek torunlarınız var? Allah analı babalı büyütsün.” Torun denince zihninde bebek görüntüsü beliriyor anlaşılan.

“Bütün çocuklarım öldü. Torunlarım analı - babalı değiller yani. Zaten yeterince büyümüş dürümdalar. Onların da torunları var.” “Pardon efendim. Galiba düşüncesizce konuştum.”

“Galiba mı?.. Yaşlılarla flört etmeyi seviyorsun, ha? Hep böyle misindir?”

“Hayır, yani hep değil, biraz heyecanlandım sanırım.”

“Belki sana tuhaf gelecek ama vaktim değerli.”

“Özür dilerim. Lafı uzattım. Eğer müsaitseniz sizi ziyaret etmek isterim.”

“Neden?”

“Siz yaşayan son İstiklal Harbi gazisisiniz...”

“Ve sen de yaşayan son beden eğitimi öğretmenisin, öyle mi?” “Maalesef hayır.”

“Maalesef mi? Hırslı gibisin... adın neydi?”

“Civan Kazanova.”

“Civan...”

“İki hafta önce, misafir sevdiğinizi söylemiştiniz?”

“Benim gibi 100 yaşma gelmişler ve küçük bebekler için iki hafta çok şeyi değiştirir.”

“Yani?.. Artık misafir istemiyor musunuz?”

“Gerçeği duymaya hazır mısın?”

“Daima.”

“Misafirlerden nefret ederim” diye yalan attım.

“Sizi rahatsız ettim. Bağışlayın lütfen.”

“İyi günler” dedim ve telefonu kapattım.

Aslında o kadar da fiyakalı olmadığımı, kendime acıdığımı siz de fark ettiniz değil mi? İşin aslı, öyle yalnızım ki, telefonda bir yabancıyla konuşmak bile ölgün hayatıma renk katıyor.

Dişlerimi komple çıkarıp kavanoza koydum.

*

Ertesi gün, ikindi namazına giderken mavi-kahve gözlü Civan Kazanova yoluma çıktı: “Ruhi Bey, selamünaleyküm.”

Tanımazlığa vurdum: “Aleykümselam genç adam.” Benim yaşıma geldiğinizde siz de 7’den 70’e herkese “genç adam” ya da “küçük hanım” diyebileceksiniz.

“Efendim biraz konuşabilir miyiz?”

“Namaza yetişmem lâzım.” Kovalayan olmak, kaçan olmaktan daha zevklidir. Fakat nerde bende o şans?

Civan Kazanova benimle birlikte camiye geldi. Işık hızıyla ab-dest aldı. Aynı safta, omuz omuza namazı eda ettik. Cami çıkışında musafahalaştık. İbadet sonrası, ikimiz bir fidanın güller açan dalıydık artık. Bir elmanın iki yarısı. Aynı çorbadaki iki sinek.

Diyeceksiniz ki “Ne çabuk?” Kalbin kararları bir, bilemedin iki saniyede alınır. Buna mukabil, yaşadıkça ihtiyat, tedbir, önlem, sakınma gibi, hayatla çelişen tutumlara dört elle sarılmayı öğreniriz.

Taksiye atlayıp Moda’ya yollandık. Radyoda, Sergey Rahmaninov’un [1 Nisan 1873 - 28 Mart 1943] op.3 no.4 prelüdü çalınıyordu. Şoförden, sesi açmasını rica ettim. Civan bir şeyler anlatıyordu, dudak kıpırtılarını görüyor, sözlerini işitmiyordum.

Bir çay bahçesine demir attık.

“Bastonunuzu şöyle alayım efendim.”

“Lüzum yok. Bastonum beni seksi gösteriyor.”

Çaylar geldi. Civan son yudumu aldığında, ben hâlâ çayımı karıştırmakta olduğumu fark ettim.

“Daldınız galiba?”

“Bu ne ki? Duş alırken sabunu hangi cebime koyduğumu unutuyorum. Geçen gün, lokantada unuttuğum şemsiyeyi almaya gidince, aslında bastonumu unuttuğumu öğrendim.”

Şaka mı yapıyorum, dert mi yanıyorum, anlayamıyor. Konuyu değiştirecek ya “Buralara gelir misiniz? Dostlarınızla filan?” diyor.

“Dostlarımla gezip tozabilmek için evvela onları diriltmem gerek.”

“Affedin, gene pot kırdım.”

Civan Kazanova siyah saçlı bir İskandinav’a benziyor. Gözleri, Doğu ile Batı arasında ışıklı bir köprü. Onun hürmetkar ve sarsak tavırları, yüksek voltajlı bir acıyla çarpılmaktan doğan hassasiyetin mahsulü sanki. “Mühim değil. Beni herkes Azrail’in en yakın arkadaşı zanneder.”

Civan’a hakikaten muhabbet duymaya mı başladım? Kim bilir? Bendeniz, son tahlilde, hayvanseverlikte karar kılmış bir insan sarrafıyım.

“Haddimi aşmak istemem, sadece aileniz... kimseniz yok mu?”

“İkizim vardı, fakat esrarengiz bir biçimde ortadan kayboldu... Doğumumuza birkaç hafta kala.” Civan hayretle irkildi. Hapşırıkla karşılık verdim: “Elhamdülillah.”

“Çok yaşayın.”

“Bunu söylemek için biraz gecikmedin mi?”

“Ne? Ah haklısınız! Yani, pardon!.. Belki bir doktora görünmelisiniz?”

“Sen her hapşırdığında hastaneye mi koşuyorsun?”

“Yo, aslında pek sayılmaz. Onu demek istemedim...”

“Benimle turist, çocuk ya da her ikisi birdenmişim gibi konuşmazsan daha iyi anlaşırız evlat.”

“Özür dilerim.”

“Birinin karşısında fazla alttan alırsan, er geç ondan gıcık kaparsın.”

“Estağfurullah... Doğrusu, ne diyeceğimi bilemedim.”

“Unut gitsin. Sana ömür boyu işine yarayacak bir nasihat vereyim mi?”

“Buyurun lütfen.”

“Senden bekleneni, sana emredileni ya da seni kurtaracak olanı değil; kalbinin derinliklerinde tasdikleneni yap. İyiliği içselleştir.”

Bir an “Bu bilmediğim bir şey değil ki?” der gibi baktı. Gerzek-ler, öğüüeri özümseyemez. İzahın izahına ihtiyaç duyarlar. Boş kafasını sallayarak onayladı: “Peki efendim.” Feyizlenmiş taklidi yapıyordu.

Ta ki ben “İyi bir insan olursan, psikolojik savaşları asla kaybetmezsin” deyinceye kadar.

Gözlerinde ışıklar kımıldadı: “A! Anladım.”

“Evli misin?”

“Hayır.”

“Namağlup bir bekar olduğuna göre, ağır sıklet bir kurnazsın?”

“Kurnazdan ziyade kısmetsizim galiba.”

“Şikayet etme. Evlilik dediğin, kadına dırdır etme yetkisi, erkeğe de somurtma imtiyazı veren kutsal bağdır.”

“Hı?”

“Evlenmek diyorum, arkadaş edinmenin iyi bir yolu değildir.” “Haklı ola_ Bilmem? Tabii, doğru söylüyorsunuz.” Milyonlarca aptal gibi o da normal görünüyor.

Bismillah, Rahmaninov!

Avazım çıktığı kadar “Eskiden hep yaşça benden büyük kadınlardan hoşlanırdım” diye bağırıyorum.

Mutfakta makarna pişiren Civan Kazanova kısa bir duraksamadan sonra gülüyor: “Barilla spagettinin yanında kıymalı sos mu istersiniz, ton balığı mı efendim?”

“Fark etmez, Civan’ım. 60 yaşından sonra tat alma duyusu hızla körelir. Geçen ay Artvin Belediye Sarayı’nın toplantı odasında masadaki plastik meyveleri yedim yanlışlıkla; gerçeğiyle arasındaki farkı anlamadım. Erzurum’da da, çayın yanında bisküvi diye barda-kaltlığım yiyiverdim. Biraz bayat gibiydi ama tadı iyiydi.”

Sofrayı kuruyor: “Ispanak da pişirse miydim?”

Ceketimin yakasını silkiyorum: “Temel Reis’ten bile daha fazla ıspanak yedim.”

Tencerenin kapağını açıyor: “İnşallah beğenirsiniz.”

Tabağımı iteliyorum: “Erkeğin sadece kalbine değil, beynine ve diğer mühim organlarına giden yol da midesinden geçer.”

Dolduruyor: “Afiyet olsun.”

Duraksıyorum. Handiyse ağlamaklı bir sesle “Hâlâ annemin yemeklerini özlüyorum...” diyorum.

“Valideniz, iyi bir aşçı mıydı?”

“Hayır, yemekleri berbattı, fakat ben bunu çok sonra fark ettim. Annenin pişirdikleri, çocuğun damak tadını, lezzet anlayışını belirler. Sülalemizin en iyi aşçısı rahmetli dedemdi. Türk mutfağına çok önemli katkılarda bulunmuştur.”

“Maşallah. Acaba hangi yemek onun eseri?”

“Hususi bir icadı yok. Fakat o olmasaydı, kuskusa hâlâ sıçsıç diyorduk!”

Yemek masasına oturmadan önce, pikaba, Nikolay Rimski-Korsakov’un *Skazka o Tsare Saltane* [The Tale of Tsare Saltan] adlı

4 perdelik operasının plağını, itinayla yerleştiriyorum: “Bismillah.” Rahmaninov’un piyanoya uyarladığı *Yabanarısmırı Uçuşu* adlı in-terlüdü duyunca Civan soruyor: “Klasik Batı Müziği mi dinliyorsunuz hep?”

“Evet. Haydarpaşa Garı’nda gece bekçisiydim ben. Tam 40 sene her gece sabaha kadar TRT Radyosu’ndan Klasik Müzik dinledim.”

“Ben pek anlamam bu tarz müzikten. Bir türlü künhüne varamıyorum.”

“Zevk sahibi olmak, nelerin hoşumuza gittiğiyle alakalı değildir. Zevklerimizi araştırarak edinir, tarzımızı düşünerek oluştururuz. İnsanın sesi gibi, işitme duyusu da terbiyeye muhtaçtır. Kulağı tavlayan melodilerden keyif almak, zevksizlerin de becerebileceği bir sathiliktir. Elverir ki müziğin hakikatlisini, sanat eserinin güzidesini keşfedesin. Müzik, sanatların en ilahisi. Faniliği hazmetmemiz için en münasip vasıtadır. Bize bir başka dünyadan haber verir. Ve böy-lece öte dünyanın varlığını duyumsamamızı temin eder.”

Civan masal dinleyen uslu çocuklara benziyor. Kendi tabağına azıcık yemek koymuş, ona da elini sürmüyor. “Tabağın neden boş?” diye soruyorum.

“Pek iştahım yok... Şu sıralar diyet yapıyorum da...”

“Yemezsen büyüyemezsin Civan,” diyorum sıska dostuma “şişman değilsin ki, maşallah, Fatih’in İstanbul’u fethettiği kilodasın! Beni iyi dinle: Zayıflamanın sırrı karnı içeri çekmektir. Zenginliğin sırrı, son 100’lüğü bahşiş olarak vermektir. Gençliğin sırrı ise yaşın hakkında yalan söylemektir.” Çamurlu bir siperdeki, kılıçtan geçirilmiş Roma askerlerini andıran spagettiye çatalı daldırıyorum.

İOO yıl süren öpücük

Dünya, kuşların tuvaletidir.

[MÜLAZIM İSHAK BEY, 1888-1920]

Civan Kazanova hemen her gün okul çıkışı evime geliyor. Şap şup elimi öpüyor. El öptürmekten hazzetmiyorum, fakat elime saldıranları artık durdurmaya çalışmıyorum. Öpsün. Gençliğimde el öpmeyi sevmezdim. Şimdi ise şu dünyada elini öpebileceğim bir tek Allah'ın kulu yok!

Kah şakalaşıyor, kah dertleşiyoruz. Tuhaf bir biçimde, nüktelerim onu hüzünlendiriyor. Malum, biz kartolozlar ağzımızı şapırdatırız. Dişler dökülür, çene gevşer, dil laçkalaşır ve ağızda ilelebet sürecek bir şapırtı başlar. Civan, hipnotize olmuş gibi ağzıma bakıyor. "Gençlere iyi örnek olacak çağı çoktan geçtim" diyorum.

Benim emir erim, lamba cinim, temizlik robotum gibi çalışıyor sürekli. Bakkaldan, marketten, pazardan alışveriş yapıyor. Evi boyadı. Çatıyı tamir etti. Köhne ve loş fakirhanem birden gıcır gıcır bir lunaparka benzedi. Güvercinler bile daha sık geliyor; arkadaşlarını da çağırıyorlar. Hak ettiğim hayatı nihayet yaşamaya başlıyorum galiba.

Civan Ta birlikte camiye, konsere, parklara gidiyoruz: *Kur'an* tilaveti, keman sesleri ve serçe ötüşleri bizi nereye çekerse oraya.

Adıma bir kartvizit bastırdı. "Bu yaşta kimseye kart veremem! Ben olmuşum kart!" diye mızıkçılık ettim. Zira

mızmızlığımdan taviz verip somurtkanlığımdan feragat edersem haysiyetimin zedeleneceğinden korkuyorum. Halbuki ilk defa kart sahibi olmanın mahrem sevincini yaşıyordum. Dahası, kartvizite “Asistan” sıfatıyla kendi telefonunu da yazdırmış.

Gençler daha içtendir. İhtiyarlık huysuzluğun anavatanı. Şu anda, kaknemler liginde dünya şampiyonluğuna namzedim. Yine de günlerimin, hatta dakikalarımın, hatta ve hatta saniyelerimin sayılı olması, insanlarda saygı uyandırıyor. Bahse girerim, beni sevmekte zorlanmayacaksınız kıymetli okur. Zira, sizden önce öleceğimi biliyorsunuz.

“Anne-baban sağ mı?” diye soruyorum Civan’a.

“Maalesef.”

“Bu ‘Evet’ mi demek?”

“Maalesef.”

‘Hayır’ demeye çalışıyordu. Yalnızca kıt zekalı insanlarda görülen türde bir masumiyeti vardı Civan’m. Kibir, nankörlük ya da küçümsemeden etkilenmeyen, leke tutmayan bir kalp taşıyordu.

Benim gibi bir sineğe, kartal muamelesi yapıyordu. Maatteessüf, dünyaya gelmeden önce ne idiysem şimdi de oyum. Âlemde bir zerreden ibaret olmasaydık, belki işler kolaylaşırdı.

“Cidden, sizden büyük kadınlardan mı hoşlamrdmız?”

“Hayatım ‘yaş farkı’ denen ve sürekli kaybettiğim bir oyun üzerine kurulu. Gezegendeki herkesle aramda yaş farkı var. Bu eskiden de böyleydi evladım.”

“Hiç âşık oldunuz mu? Yani sizin zamanınızda nasıldı, hep savaşta mıydınız?”

“6 Şubat 1920 günü şehir top ve makinalı tüfek salvolarıyla sarsılırken, cephe gerisinde, sokaktan geçen bir kıza eşlik etmiştim.”

“Hepsi bu mu?”

“Kalp şeklinde dolu yağıyordu.”

“Vay canına?!”

“Kızın adı... şimdi kim bilir hangi mezar taşma kazılıdır. Öptüğüm ilk kız oydu işte.”

“Sonra?”

“Hâlâ o ilk öpücüğün etkisindeyim.”

“Gerçekten mi?”

“Ve hâlâ onsuz yaşamayı öğrenmeye çalışıyorum.”

Hafıza nezlesi

-Uzun yaşamanızı neye bağlıyorsunuz?

-Henüz ölmemiş olmama.

[SIR MALCOLM SARGENT]

Evden çıkarken aynaya bakıyorum ve dışarı çıkmaktan vazgeçiyorum. Benimki, aynada görmek isteyeceğiniz türde bir yüz değil. Sünnet derisiyle kaplanmışa benziyorum. Sakın yaşlanmaya kalkmayın. Hiçbir eğlencesi yok. Evinizin, siz içindeyken yanmasından farksız. Kulaklarım tencere kapağı kadar oldu, burnum kepçeleşti. Gençliğin tuzu, son zerresine kadar çekilmiş vücudumdan. Ağlamak için, ellerime bakmam yeterli. Göz pınarlarım kupkuru. Nasıl ki dişsiz gülüyorsam, yaş dökmeden ağlıyorum. Bir erkeğin ortalama ömrü 72 sene. Kadınlarınki 80... Ben neler saçmalıyorum böyle! Etrafta, gelin arabasından çok cenaze arabası dolanıyor. Mezarcılar, beni görünce küreğe sarılıyorlar. Hayat denen oyun çoktan bitti, oyuncular dağıldı; bense hâlâ buradayım. “Bir askerin yalnızlığı ölümcüldür” derler. Asker mi değilim, yalnız mı, ölümlü mü? Marketten ıvır zıvır çalan hırsızların giydiği yelekler gibi, benim 100 cepli bir zamanım oldu. Ceplerin 100’ü de boş! Artık, saatler bana saatli bomba, takvimler bombalı pankart. Kendimi bazen yarım kalmış bir proje, bazen de gerçekleşmiş bir felaket senaryosu gibi hissediyorum.

Beş yıl önce Oğuzeli’ndeki Gaziantep Havalim anı’na çakılan Boeing 737’deydim. Uçağın kanadı koli bandıyla sarılmıştı. Göklerin Titanic’i, alev alıp sürüklenerek ve kontrol kulesine çarpıp infilak etmişti. Saat sabahın 6’sıydı. Uçaktaki 89 kişiden bir tek ben kurtulmuştum. Beni bulduklarında, karın içinde, devrilmiş bir serviyle yan yana yatıyormuşum. Kulede görevli sekiz elemanın dördü ölmüştü.

Kazaya, pilotun iniş sırasında yaptığı manevra hatasının sebep olduğu duyuruldu. Tüm gazetelerde taziye ilanlarının arasındaki ‘geçmiş olsun’ mesajında fotoğrafım yayınlandı. Utandım. Benim kıytırık bedenim de yanarak küçülmeliydi. Kirpiklerim kül olmalıydı... Garip bir biçimde şansımdan ötürü azap duyuyor, müjdelerle kederleniyordum. Ömrümün en güzel gününü tam 100 sene önce yaşadım: Doğduğumda. Günden güne azaldı neşem. İşte, sakalım bulaşık teline döndü. Benim yaşımda beyniniz ve sakalınız birbirine benzeyecek. İster kadın olun, ister erkek.

Tamam, hâlâ hayattayım diye tuttuğum yası, size de bulaştırmayayım. Yaşlılık, yumurtadan çıkma zamanıdır. 20 yaşımdakinden daha iyi bir askerim şimdi! Her ne kadar feri sönmüşse de, gözlerim ela. Bunu sizi tavlamak için söylemiyorum sevgili okur. 1 saniye... Maşallah, 1 saniye daha geçti ve bendeniz hâlâ canlıyım! Hayat mucizelerle dolu; hele benimki.

Güvercinlere yem, çiçeklere su verdim. Terastan caddeyi seyrediyorum. Hey, şu dilberin cakasına da bakın hele. Sanki dünyada bir tek onda varmış gibi sallıyor kalçalarını. Böyle fıstıkları görünce kendi kendime “Keşke iki yaş daha genç olsaydım” diyorum. Şaka be. Üçüncü kattan caddeyi doğru düzgün seçemiyorum bile. Beni kınamazsanız, size bir itirafta bulunacağım: En büyük korkum, torunumun torunu yaşında bir kıza âşık olmak. Öyle... İnsaf edin, benden yalnızca 30 yaş küçük bir kızı seversem, ona ne diyeceğim? “Hayatımda gördüğüm en güzel takma dişler sende” mi? Veya “1950’lerin en çekici hatunuyla baş başa kalmak çok heyecanlı” mı?.. İlk aşk unutulmazmış. Peki ya son aşk? Ölürken ruhunuzun

bedeninizden sökülen o son parçası? Camilerde omuz omuza duran kambur ihtiyarların kalbi büsbütün boş mu sanıyorsunuz? Peh. Aşk, gençlerin oynadığı fakat ihtiyarların bildiği bir oyundur.

İzahı olmayan şeyleri, imkansızlıklarla dengelemek... Belki daha büyük bir acı, bende bile işe yarayabilir.

Bu yaşta cinai bir macerada başrol oynayacağımı söyleseler, katiyen inanmazdım. Zira yegâne gayesi, sözlerini kelime-i şahadetle hitama erdirmekten ibaret bir pir-i faniyim. Son durağa varmadan bir istasyona daha uğramam lüzum ediyor. Almyazısı ile niyetin alfabeleri ayrı.

Masum Cici'yi nallama işinde Civan Kazanova'dan faydalanacağım. Kedi görünümlü tazı Kazanova benekli tavşanın izini sürecek, ben de hayvana son noktayı koyacağım... Bazen cürüm izafi, adaletse muğlaktır.

4

Akranım olan iki zat dehşetli kavgaya tutuşmuş. Güçleri yettiğince, birbirlerine vurmuşlar, ağır cisimler fırlatmışlar. İkisi de yaralı, kan revan içinde. Tutuklanıyorlar. Komiser soruyor: "Problem neydi, niye dövüştünüz?"

İhtiyarların ikisi de hatırlayamıyor. Sıfır. Tamamen unutmuşlar.

Bu olayı televizyonda mı izledim, rüyada mı gördüm, yoksa bizzat yaşadım mı hatırlayamıyorum.

*

Yaşıtlarım yeraltına çekildi. Tahminimce hepsi de cennete gitti. Şu anda benden çok daha iyi dürümdalar. Gene de ölüm, ayrılığın en meşakkatli türü.

Karacaahmet Mezarlığı'nda çok popülerim. Hemen herkes beni tanıyor. Burası, sevdiklerimin yatakhanesi. Karımın, çocuklarımın, akrabayı taallukatm, eş dostun kabirlerine uğradım. Bulut yumakları çözülmüş, naylon ip inceliğinde yağmur yağıyor. 40 sene evvel kendim için satın aldığım boş mezarı usulen yokladım. Mevta mıntıkasında; striptiz kulübünde heyecan arayan jinekolog kadar umutsuzum. Duanın ardından, tanıdıklara ayaküstü hal hatır soruyor, birkaç kelam ediyorum. Görünüşe bakılırsa, beni yatıya da bekliyorlar. Mezarların üstündeki toprak nefes alır gibi kımıldıyor. Zülfikar Zarifoğlu'na durumu kısaca açıkladım: "Masum Cici'yi bulacağım" dedim, "safderun bir genç çıktı karşıma: Adı, Civan. Masum Cici'yi o enseleyecek, ben de mıhlayacağım alimallah." Yağmurdan sonra mezarlık, ölüler parfüm sürmüş gibi kokuyor.

Enis Binfiske'ye de üç İhlas bir Fatiha okudum. Bu mezarlıkta yatan en huysuz adam. Acaba bana hâlâ kızgın mıdır? Ceketimin içinden köpek öldüren şişesini çıkardım. Dostumun toprağını şarapla suladım. 1920 senesinde, Enis Bey'in hayatını kurtardıydım. Fransız birliklerinin yaylım ateşinde vücudu delik deşik olmuştu.

Her tarafından kanlar fışkırdığı halde, Binfiske'yi omuzlayıp sipere taşıdım. Ben o vaziyette koşarken, sırtımdaki Binfiske'ye birkaç kurşun daha isabet etti.

Sırılsıklam üniformasının içinde birbirine dolanmış organları sıcak, yumuşak ve vıcık vıcıktı. Her şeye rağmen ölmedi. Ne acıdır ki iki kolu, iki bacağı da kesildi. Gözlerini açıp vaziyeti anlayınca deliye döndü. Bana tekme tokat girişmek istiyordu, fakat ayakları ve elleri yoktu. Enis Binfiske, 90'ma kadar tam 70 sene o haliyle yaşadı, gece gündüz içki içti ve bana her gün beddua etti. Rahmetli ayyaş ahbabımın, küfür ve lanetlerle örülü bedduaları nihayet tutacaktı...

Uçakta uyuyup uçak kazalı kabus görmek

Eğer sizde 100 yıl yaşama arzusu uyandıran şeylerle ilginizi keserseniz, 100 yıl yaşayabilirsiniz.

[VVOODY ALLEN]

Civan, kum temizlemeci dikkatiyle kıyafetimi inceliyor: "Bu giysiler sizi olduğunuzdan yaşlı gösteriyor efendim." Aptalları kainattan süremeyiz. Kaldı ki delilik ve aptallığın kaç çeşidi olduğu bilinmemektedir.

"Haklısın. Hazır 100 yaş dişlerim çıkmışken kendime bir pelerin almam şart." Merak ediyorsanız, üzerimde 40 yıllık kahverengi bir takım, beyaz gömlek ve açık mavi kravat, başımda da melon şapka var.

"Bence, Gucci giyinmelisiniz. Atatürk yaşasaydı Gucci giyerdi." Bilmişçe göz kırpıyor. Sağ gözünü bir saniyeliğine kapatınca, mavişleşiyor.

"Haddini bil evlat. Bir keresinde, bu takım üstümdeyken, dünyanın en çirkin kadını bana 'Çok yakışıklısın!' demişti.

“Kim ki o kadın?”

“Tahtını başkasına kaptırdı. Boş ver şimdi. Gucci de neyin nesi?”

“Hakiki beyefendi ve hanımefendilerin tercih ettiği marka.”

“Valla, ben o b.kun sineği değilim Civan.” Cebimden paketi çıkarıp sigara yakıyorum.

“Sigara içtiğinizi bilmiyordum?”

“Yeni başladım.”

“Ne?”

“Adnan Menderes idam edildiğinde bırakmıştım. ‘80’imde tekrar içerim’ diye düşünüyordum. Bugüne kısmetmiş.”

“Sağlığınız açısından düşünürseniz...”

“Alay mı ediyorsun? Bu yaşta ben de sağlığı düşünürsem, ölümü kim düşünecek? Mezar taşıma *‘2005'te öldüm. Bu durumda kaç yıldır sigara içmiyorum?’* yazdıracağım.”

“Allah muhafaza buyursun... Sigaranın hası Camel’dır.”

“Nedir nedir?”

“Camel. Şu, paketinde deve resmi olan” deyip, rozetini gösteren polis gibi, bir sigara paketi uzatıyor. Paketteki tek hörgüçlü, kahverengi, minik deve üzerime atlayıp dizlerimden yukarı koşarak tırmanıyor. Omzuma varınca boğazını temizleyip gırtlaktan gelen bir sesle “Konumum gereği 1 milyar 370 milyon insan tanıdım” diyor.

Ağzımı bir takdir ifadesiyle büküyorum: “Sen çok cici bir kuklasın. Sadece, daha çok ipe ihtiyacın var.”

Devecik, ensemde ceketimin yakasından ilerleyerek sağ omzuma geçiyor. Şarkı söylercesine mırıldanıyor: “Korkma sönmez sigaraaa / dumanında yüzen aaaşk”

Hafiften kızıyorum: “Şirinlik akla kibrit suyu döker ve samimiyetin kökünü kurutur.”

“Nasihatlere bayılırım. Büyüğümsünüz. Ben 1913 doğumluyum” diyerek sağ kolumdan aşağı kayıp işaret parmağımı harttadak ısırıyor!

“Aaah!” Gözlerimi açtığımda sigaramın elimi yaktığını fark ediyorum.

Civan konuşurken uyuyakalmışım.

“İyi misiniz efendim?”

“Civan, rica etsem beni yalnız bırakır mısın? Sonra tekrar görüşürüz, halletmem gereken işler var.”

“Yanlış bir şey mi söyledim gene?”

“Uzatma.”

Apar topar ayaklanıyor. “Tamam, hemen çıkıyorum.”

“Kusura bakma evlat. Bugün külotumu ters giymişim. O yüzden cinlerim tepemde” diye durumu açıklıyorum.

Civan toz oluyor.

Arkasından kapıyı kontrol edip salona döndüğümde, Camel paketini sehpanın üzerinde buluyorum. Uçak kazalı bir kabus görüp, uçakta uyanmak gibi.

Ne biçim iş bu. Konuşurken uykuya dalıyor, sigaram tüterken rüya görüyorum. Nikotinman, minyatür bir deveyle konuşuyorum. Kötü rüyalar, korkunç gerçeklere kolay dönüşür. Halbuki uykunun büyük biraderi ölüm’ün yanından bile geçemiyorum.

“Bitmiyor isyanlar, bitmiyor suçlar”

Yaşlılık, sonlanmasını istemeyeceğiniz tek hastalıktır.

[ORSON WELLES 1915-1985]

Televizyonun uzaktan kumandasındaki hangi tuşa bassam, ekranda reklam beliriyor. Yorulana kadar zapladım, gene de reklamlardan kaçamadım. Nihayet, Nivea reklamında, bir çift barış güvercinini andıran göğüslerini okşayan sarışına teslim oldum.

İnsan vücudunun hücreleri, her 7 yılda tümüyle yenilenir. 7 yıl öncesine ait tek orijinal zerre kalmaz. Maddi anlamda, tepeden tırnağa bambaşka biri olur çıkarsın. Bir bakıma insan kendi kendinin klonudur. Yani varoluşumuzda kalpazanca bir yön var. Sizi bilmem ama ben mazime baktığımda 15 Ruhi göremiyorum. Dikeldim - ya-muldum, gerildim - kırıştım, büyüdüm - küçüldüm, karardım - ağardım, sertleştim - yumuşadım... lâkin kendimden büsbütün kurtulma talihine eremedim. Sözgelimi, tutarsızlıklarımın aynı kalmasında kendini gösteren tutarlılığın lanetinden yakayı sıyıramadım. Buna mukabil, Zülfikar Zarifoğlu'nun vefatından beri, her şeyin tanıdık göründüğü fakat tüm kuralları farklı bir gezegende uyandırılmış gibi hissediyorum.

Rahmetli kızım Cevriye'nin küçük torunlarından birine hediye etmek üzere keman satın almıştım. Vermek kısmet olmadı. Kemanı kutusundan çıkardım. Berthier'yi kutuya koydum. Sokağa indim. İsabetsiz bir cinayet için güzel bir geceydi. Gökyüzünde Çin malı bir dolunay. Oksijenli lodosun ciğerlerime sızdığını duyumsadım. Geceleri, 30 yıl öncesine dönülen şehirde, ayaklarımı sürüye sürüye yürümeye koyuldum. En yavaş yayaydım. Herkesi takip ediyordum sanki.

Rastlantılar, saçmalıklar ve ihtimaller özgürlüğün tadını yansıtır. Hayatın çerçevesini esnetir. Gelgelelim tesadüf, hakikate uygun bir kılıf değildir. Yine de, evet, kör karanlıkta belki Masum Cici'ye rastlarım diye düşünüyordum. Biliyorum, kaplumbağayı yarış atma dönüştüremezsin. Hiç değilse kalabalığa sürtünürüm... Umutsuzluğum, karamsarlığın sularında bir keşif gemisi gibi yüzüyordu.

Bir türkü tutturdum. Hatırlayamadığım sözlerin yerine bir şeyler uydurarak türküyü kendime mal ettim:

Yolum düşer mezarlıklar üstüne Toprağın altından binbir ses gelir Sulasam kabrini nemlensin diye Cehennemden hemen hararet gelir

Ruhi Mücerret'im, Yâ Rab sabır ver Iskalıyor beni gene mermiler Bitmiyor isyanlar, bitmiyor suçlar Bütün kanallarda lanet reklamlar Şiddetin kendi yok yalnız adı var Şehri baştanbaşa yakasım gelir

Görüp de bilmeyen deli sanıyor Yeri belli değil yaram kanıyor Ben mazimi, mazim beni arıyor Ölmeden mezara giresim gelir

AltıyoPdaki saldırıya hazır, burnundan soluyan boğa heykelinden yukarı, Bahariye Caddesi'ne kıvrıldım. Hepsi benden genç insanların sözleri kulağıma çalmıyor: "Yılanları ben de çok severim" diyor bir kız "fakat örümcekten ödüm kopuyor."

Ortayaşlı şık bir adam, yanmdakine fısıldıyor: "Başı büyük belada; deli raporlu şişko metres'i dördüz doğurdu."

Kabile kavgasına tutuşmuş yamyamlara benzeyen liseli gençlere biri bağırıyor: "Testosteronlarınıza hâkim olun!"

Yanlış çağda yaşamanın stresi içindeyim. Silahlı ve tehlikeli olmak beni bir nebze sakinleştiriyor.

Bana “Mutlu sonla biten masaj ister misin yakışıklı?” diye sesleniyor bir hayat kadını. Deri mini eteği, kemer kadar. Etraftan metalik kahkahalar yükseliyor. Mezar taşıma *“Kurtuluşu için savaştığım ülkeye yeni yeni adapte oluyorum”* yazdırmayı planlıyorum.

Ağır ağır sol taraftaki bir kahve dükkanına yürüyorum. Yuvarlak ‘Starbucks Coffee’ tabelasının altından geçip içeri giriyorum. 5-10 basamaklı geniş merdivenle çıkılan locada, bir aktrisle televizyon röportajı yapılıyor. Camekanlı tezgahın arkasındaki çocuğa sesleniyorum: “Bakar mısın evlat.”

Allah’ın yarattığı en iyi kalpli, en saf varlıkmışım gibi gülümsüyor bana: “Buyurun beyefendi.”

“Masum Cici’yi arıyorum.”

“Burada öyle biri yok. Kahve ister misiniz?”

“Masum Cici adında kimseyi tanımıyor musun?”

“Maalesef hayır.”

Gerisingeri kapıya yöneliyorum. Beyaz bir cip fren çığlığı eşliğinde kayarak duruyor. îçinden kar maskeli, tüfekli dört adam fırlıyor. Keman kutusunu alelacele açmaya çalışıyorum. I-ıh. Elim ayağıma dolaşıyor. Bana nişan alarak yaklaşıyorlar. “Ben, Masum Cici’yi ararken, o beni buldu” diye geçiyor aklımdan. Yüz yıllık ömrümün en heyecanlı yerindeyim. Kutu elimden düşüyor ve kapağı açılıyor. Eğilip Berthier’yi kapıyorum. Başımı kaldırdığımda, teröristlerin üzerimden atlayıp içeri daldıklarını fark ediyorum. Kadınlar

ciyaklıyor. Maskelilerden biri, yukarı ateş edip “Kimse kıpırdamasın!” diye haykırıyor. Bir diğeri koşarak aktrisi rehin alıyor. Herkes yere yatıyor. Röportaj kamerası, olup biteni kaydederken, kafasına silah dayalı aktris elinde kahve kabıyla dikiliyor. Tüfeğimi, bana arkası dönük haydudun sırtına doğrultuyorum. Affedilmek için yalvaran bir keçinin sesiyle “Silahları indirin, teslim olun” diyorum. Hiç tınmıyorlar.

Kameraman, rehine ve teröristler tek sıra halinde olay yerini terk ederken, aktrisin elindeki kahve kabına keçeli kalemle Gamze Gama yazılmış olduğunu görüyorum. Gamze Gama ve maskeli haydutlar cipe binip vınlıyorlar. Kameraman cipin uzaklaşışım kayda alıyor. Tüfeğimi özenle kutuya koyuyorum. Kaçışan müşteriler tarafından itile kakıla caddeye ulaşıyorum. Yaklaşan polis arabalarının resmî ötüşleri arasında eve yollanıyorum.

Televizyonda, ünlü oyuncu Gamze Gama’nm kaçırılışmdan bahsediliyor. Ekranın tepesinde ‘Son Dakika’ yazılı. Kahve dükka-nmdayken kafamın içinde yanıp sönen ‘Son Dakika’ yazısının aynısı.

Öfke ve pişmanlık, gerçeği tatlandırmaz

İhtiyarlık, ecel okyanusundaki ıssız adadır, **[STEPHEN KING]**

Yaygın kanaatin aksine, öldükten sonra saçlar ve tırnaklar uzamaya devam etmez. Fakat telefonlar bir müddet daha çalar: Zırrrrrrr!

Kimin aradığını merak etmeksizin koltuğumdan kalkıyorum. Birden karşımda timsah suratlı bir kocakarı beliriyor! “İn misin cin misin?!”

“Benim ben, Figen Negatif?” Çirkin olduğu kadar sağlıklı da. Hemen bir kafes bulmam lazım!

Savaşta bile böyle korkmamıştım. Köpekbalığıyla deplasmanda karşılaştığınızı düşünün: “Evimde ne arıyorsun kadın?!”

Alev almış bir cadı gibi çığlık atıyor: “Civan diye biri sizi arıyor Ruhi Bey.”

Verem mikrobunun büyütülmüş haline benziyor. Gözleri; ekşimiş yoğurttaki çürük böğürtlenler. O kadar meymenetsiz ki, ona sopayla dahi dokunmak istemem: “İyi de sen kimsin?”

Zilli beşaret “Aşk olsun Ruhi Bey” diyor ve suratındaki, Türkiye’nin en büyük et benine dokunuyor: “Onbeş senedir yanınızda çalışıyorum. İzindeydim ya, döndüm. Haydi, telefondakini bekletmeyin...” Dırdırıyla bir erkeği kısırlaştırabilir.

“Alo, Civan?”

“Buyurun efendim?”

“Derhal dışarı çıkmam lazım.”

“Dışarı derken?”

“Bir yerlere gidelim.”

“Tabii, nereye gideceğiz?”

“Lunaparka.”

“Lunapark mı?”

“Evet. Hayatımda hiç lunaparka gitmedim. Daha fazla vakit kaybetmeye niyetim yok. Çocuğu da getir. Yeğenin... Neydi adı?”

“Ozan, efendim.”

“Çocuk bizim lunaparka giriş biletimiz olacak.”

Telefonu kapatınca alelacele hazırlandım. Üniformamı giydim. Çünkü üniformayla kahramana, sivil kıyafetle dilenciye dönüşüyorum.

Her ne kadar ayak seslerini duyamasam da Figen’in evde dört döndüğünü biliyorum. Koridordan, açık kapıların önünden hamaratlık efekti gibi hızla geçen gölgeler ondan başkasına ait olamaz.

Çıkarken, Frankenstein’ın üvey kızı, elinde elektrikli süpürgeyle zuhur ediyor: “Yemek hazır Ruhi Bey.”

“Ha, ne yemeği?”

“Buharda pişmiş brokoli, yulaflı püre ve kepek ekmeği.” “Çekil yolumdan kadın. Şu saydığın menü ölülerin bile iştahını keser!”

Ayakkabılarımı giymeye uğraşırken, Figen Negatif çatalın ucunda püreye banılmış bir lokma brokoliyi dudaklarıma bastırdı: “Şunu ağzınıza atıverin Ruhi Bey, sonra tansiyonunuz düşüyor, Allah korusun.”

“İstemez!”

“Ölümü öpün!”

Öpmek mi?! Ağzım kendiliğinden açılıyor. Ve lokmayı çiğnemeden yutuyorum.

Ağır ağır indim merdivenlerden. Biri benden 70, diğeri 90 yaş küçük oyun arkadaşlarımla kapıda buluştum. Bir taksiye bindik. Civan taksinin ön koltuğunda, Ozan’la ben arkadayız. Kaim mercekli gözlüklerimin gerisinden taksimetreye bakıyorum. Doğum izlemek gibi heyecan verici. Küçük, kırmızı elektronik göstergedeki sayı büyüdükçe, kanımdaki adrenalin miktarı da artıyor. Sıcak basıyor. Çoraplarım eriyor.

Çamlıca’da, platoya benzeyen bir alana kurulmuş lunaparka vardığımızda Ozan havalara uçtu. Çocuğunuz iyi bir yetişkin olsun istiyorsanız, onu sevindirmeye bakın. Rengarenk, ihtişamlı eğlence tesisatı karşısında içim burkuldu. Prezervatif reklamı izlerken de böyle hüzünleniyorum.

Camekanı pamuk şekerle dolu ahşap el arabası son sürat üstümüze geliyordu. Tam önümüzde keskin bir frenle durdu. Ezilmekten kıl payı kurtulduk. Arabanın arkasından yaldızlı

külahıyla bir cüce çıkıverdi. Civan, cüceden üç tane pamuk şeker satın aldı.

Sakalımı ve bıyığımı pamuk şekerle pembeye boyarken düşünüyordum: Çarpışan otolardan sağ çıkmam zor. Atlıkarıncaya binsem madara olurum. Gondol, korku tüneli, balerin, hız treni ve uçan sandalyeler kalp krizi garantili. Geriye bir tek dönmedolap kalıyor. Gerçeğin acılığı öfke veya pişmanlıkla giderilemez. Besmele çekip devasa oyuncağa kuruldum. Yeni azat edilmiş köle gibi gülümseyen esmerin esmeri bir adam, oturağın yanındaki zinciri takarken sordu: “Çokomel vereyim mi?”

“Çokomel ne ki?”

“İşte bu” diyerek, yaka cebinden çıkardığı parlak kırmızı ambalajlı çikolatayı gösterdi: “Yemezsen kaybedersin.”

“İştahım yok delikanlı. Sağolasın.”

Adam makinayı harekete geçiren kolu çekti ve içinde sık sık “Çokomel” kelimesi geçen neşeli bir türkü tutturdu.

Koca metal çark döndükçe usul usul göğe yükseldim. Gökyüzü, üzerinden traktör geçmiş bir pamuk tarlasına benziyordu. Havada birbiriyle didişen iki martı burnumun dibinden sıvıştılar. Evcilleştirilmeden şımartılmış şamatacı hayvanlar. Sağ tarafımda İstanbul Boğazı, Mecnun’un gördüğü seraplar kadar göz kamaştırıcıydı. İnişe geçerken “Bu şehirde kendini kandırmadan akşam eden bir Allah’ın kulu yoktur” diye düşündüm. İstanbul bir yandan senin rüyalarını çalar, öbür yandan sana hayaller hediye eder. Civan

ile Ozan, lokomotif yerine besili bir plastik ördeğin çektiği katara binmişlerdi. Ördek, trendeki herkesten daha mutlu görünüyordu.

Yeniden yükselirken, başım dönmeye başladı. Öksürdüm. Benim yaşımda her öksürük, cenaze arabasının kornasıdır. Zirveye çıktığımda makina istop etti. Başımı aşağı çevirdim. Dönmedolapta sakince oturan 85 puanlık bir genç kadınla göz göze geldik. 100 yıldır kadınlara 100 üzerinden puan veriyorum. Derken bir kasırga bulanıklığı baş gösterdi. Herşey alaca bulaca bir girdabın içinde kaynaşıyordu. Yer gök birbirine girdi. Boğaz'daki gemiler bulutların arasında yüzüyor, uçak büyüklüğünde kuşlar lunaparka dalıyor, atlıkarınca beygirleri kişneyerek şahlanıyordu. İnsanlar şelaleye dökülen toz şeker gibi dağılıp eriyordu. Bu lunapark ve ben birbirimizin ününe ün katacağız. Vaziyet onu gösteriyor. Ben öldükten sonra, dünya dönmeye devam edecek. Dönmedolap da öyle. Odunlaşmış kemiklerim tutuşmuştu sanki. Sağ kolumun içinden bir karınca sürüsü gövdeme akın ediyor. Azrail ilk vuruşunu yapıyor! Kalp spazmı, komple felç veya beyin kanaması. Ola ki hepsi birden. Ecel; bedenimi yani kokuşmuş, ıskarta, çürük organ koleksiyonumu yağmalayacak! "Eşhedü en lâ ilahe illallah..." Üç atışlık öksürük daha. "Ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasulühu."

Şansım yaver giderse mezarımdan petrol fışkırır

Biz ihtiyarlar, hepimiz aynı tayyaredeyiz. Gene de kimimiz fazla uçuyor.

[ABDULLAH ALLOULA, *Kimsesiz Şehit*]

Gözlerimi açtım. Loş ve tenha bir yer. İspirto havuzundayım sanki. İç organlarım, gıcırdayıp duran paslı bir bisiklet. Beynim zonkluyor. Sağ elimi kaldırıp inceledim: Ölüm benekleriyle dolu, kupkuru ve buruşuk. Karanlığın ortasında sipsivri bir kelle peyda oldu. Zebani kalfası, keskin dişleriyle sırıtıyor. Galiba bir azap turu başlayacak. Uzun zamandır, öldükten sonra işlerin düzeleceğini düşünüyordum. Gençleşmeyi, cennette bir lojmana yerleştirilmeyi, eski dostlara kavuşmayı umuyordum. Yanılmışım. Kör randevuya huriler yerine yamyam bir iblis geliverdi. Derin bir nefes aldım.

“Merhaba.” diyerek gözüme küçücük bir fener tuttu: “Demek, meşhur Ruhi Mücerret sizsiniz?”

Bütün yapraklarını dökmüş bir orman kadar bitkindim: “Ondan artakalanlarım. Siz kimsiniz?..”

Bana, halis kereste bulmuş marangoz gibi bakıyor: “Ben, Doktor Vecihi Hiciv. Stresli misiniz Ruhi Bey?” Bu doktor müsveddesi, çivi yutup vida s.çan, fırıldakçı tiplerden.

“Öldürmem gereken biri var. Onu bulmaya çalışıyorum.”

“Hah hah ha, çok nüktedansınız... Peki, idrarınızı tutamadığınız oluyor mu?” Doktorun arkasında, Bulgar haltercilere benzeyen bir hemşire.

“Ben... hayır, altıma işemiyorum. Ya siz?”

Doktor, başını çevirerek keçisakalının ucuyla hemşirede başlayıp bende biten görünmez bir yay çiziyor. Hemşirenin,

dalgıç kostümü giymiş yengece benzeyen ellerinde minicik, metal bir şırınga. Kadın eğilerek yaklaşıyor. Bıçaklı maymun dövüşü turnuvasının final maçındayız sanki. Üstümdeki örtüyü kaldırıyor. Hastane önlüğümün kısa eteğinde, af buyurun, fosilleşmiş tenasül uzvumun aşağısında bir yere konsantre oluyor. Çizgi filmlerdeki, gözleriyle kaynak yapan pelerinli pehlivan bakışı. İğneyi, sol kasığıma batırıyor. Doktor Hiciv, bu işlemi itinalı bir tebessümle takip ve tasdik ediyor.

Hemşire, askerî işaret diliyle doktordan izin alıyor. Plastik göz-kapaklarım kırpıştırıp uygun adım gidiyor.

“Şimdi nasılsınız Ruhi Bey?”

“Bomba ile turp karışımıyım” deyip doğruluyorum.

“Başka bir arzunuz?”

“At, avrat, silah.”

“Efendim?”

“Porsche Carrera, Kate Moss ve Browning HP demek istedim.” Ağzımdan dökülen bu sözlerin anlamını bilmiyorum. Nihayet bunadım galiba.

“Üçüyle de öpüşebilir, hız yapabilir ve kan dökebilirsin” diye sayıklıyor.

Odanın kahverengi duvarları, kendimi tabutta hissetmeme neden oluyor. Plastik bir saksıdaki yapma

çiçekler, yeterince güneş almadıkları için ölmek üzereymiş gibi görünüyor.

Yataktan atladım. “Bana müsaade.” Askıdan kıyafetlerimi aldım. Doktor itiraz etmiyor, sapıkça bir memnuniyetle bakmıyordu. Paravanın arkasına geçip giyinmeye başladım. Kapının açılıp kapandığım duydum. Döndüğümde doktor gitmiş, yerine Civan gelmişti.

“Geçmiş olsun efendim. Nasılsınız?”

“Dünyadaki bütün kavanoz kapaklarını açabilirim artık.”

“Doktor ne diyor?” Nazilerin eline düşmüş muhasebeci gibi bakıyordu.

Odadan ayakuçlarımıza basarak tüydük. Tam karşıdaki asansöre bindik. ‘0’ düğmesine bastım. “Sence, ne diyebilir?”

“Bilmem ki?..”

“Bana bir bak Civan. Ben, ölü ile dirinin meleziyim. Artık yaşlanmıyorum bile. Tepeden tırnağa ölüm belirtileriyle doluyum. Herhangi bir uzman, bana en fazla iyi dileklerini sunabilir. Bu da ne demektir, evlat?”

“Ne demektir?”

“Bundan sonra şansım yaver giderse, ancak mezarımdan petrol fışkırır.”

Allah'ı bu dünyada görmek ister misin?

Kış uykusundan uyanıp baharı ayakta karşılayan canavar kadar zindeyim. Güneşin güçlü ışığı altında, şehirdeki her şey hediye paketi gibi görünüyor. Sonsuzluk burnumun dibinde.

Peter İlyiç Çaykovski'nin [1840-1893] ***Kuğu Gölü*** eşliğinde kahvaltı yapıyordum. Reçel'den peynire, yumurtadan tereyağına, zeytinden sucuğa süzülüyordum. Figen, her "Çaykovski..." dediğimde çay koyuyordu. Midemden kalbime varan yol trafiğe açılmıştı. Maratona katılmış bir balet gibiydim. Neşeli ve iştahlı halimi yadırgayan Figen'e kararımı açıkladım: "Mezar taşıma, yaldızlı harflerle ***'Nutella'nm tadı hâlâ damağımda'*** yazdıracağım!"

"Siz... Nutella yemezsiniz ki Ruhi Bey?"

"Haaa? Nutella'nm ne olduğunu da bilmiyorum."

"Böyle, çikolata... Fındık var içinde... Nerden çıktı şimdi Nutella?"

"Hiçbir fikrim yok."

#

Öğle ezanının okunmasına 10 saniye... Caminin bahçesindeki banklardan birinde oturuyorum. Yanımda, Avni Vav. Metalik mavi gözleri ve gümüş kablo yumağına benzeyen sakallarıyla melek ve robot karışımı bir ihtiyar.

Cami, terminal gibidir. Cemaatin, çoğunluğu teşkil eden yaşlı üyeleri, öbür dünyaya gitmek üzere burada her gün 4-5 defa toplanır. Fakat camide daima rötar vardır. Ecel, beklendiği yere bile davetsiz misafir sıfatıyla gelir.

“Dünya, faniliğini saymazsak, cennetten farksız” dedim.

Avni Vav, beni çınlayan bakışlarla süzdü: “En komiği de, yeryüzünde hepimizi alacak kadar çok mezar yokmuş gibi görünmesi... Bizim bir ayağımız çukurda ya Ruhi Bey. Artık ağırlığımızı, çukurdaki ayağa vermemiz gerek.”

“Hayatımız asla normale dönmeyecek... değil mi?”

“Benim anladığım, en muntazam hayat bile normal değildir. Her şey... cehennemde normale dönecek. Ya da cennette... Dün gece kuzenimi yaktılar. Yani cesedini.”

“Niye?”

“Eh, vasiyeti öyleydi...”

“Ölülerin yakılması hiç sağlıklı değil” deyip gülümsedim.

O da gülümsedi: “Aslında, meyyitleri diriltebiliriz.”

“Diriltmek mi?”

“Gayet tabii.”

“Beni sarakaya alıyorsunuz gene Avni Bey.”

“Hâşâ. Ahirete inanıyorsan, ölülerin uyandırılacağım zaten kabul ediyorsun, öyle değil mi?”

“Eeeee?”

“Size hülasa edeyim: Uykuda ruhlar başka evrenlere seyran eder. Her uykuda, haricî âlemlerde takriben 25 muhite uğrarız. Bu seyahatlerin ekserisini unutarak yeryüzüne döneriz. Rüyada, vücudumuzdan ayrılırız. Vefat, uykunun bir derece fevkindedir. Nasıl ki uyumadan duramıyorsak, bir raddeden sonra, ölüm en hayati ihtiyaca dönüşür. 40 sene hiç uyumayan Fehmi Bey’i hatırlıyor musun?”

“Evet?”

“Adamcağızın ölesi gelmişti. Ondan uyku tutmuyordu.”

“Rahmetli oldu zaten... Allah aşkına Avni Bey, siz şimdi ecelin bir yaşam koşulu olduğunu mu iddia ediyorsunuz?”

“Başka ne olabilir?”

“Cenazeyi canlandırmak mümkün mü cidden?”

“Ruhi Beyciğim, nasıl ki ölmeden gidiyorsan, öldükten sonra dönebilirsin de. Hz. İsa’nın ölüyü diriltmesi, tümüyle bilgi sayesin-deydi.”

“Mucize değil miydi yani?”

“Bize sıradan veya doğal görünen varlıklar ve olayların tümü mucizedir.”

“Yahya Kemal ***‘Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden / Birçok seneler geçti; dönen yok seferinden ’*** derken yanılıyor muydu?”

“Gidenlerin çoğu memnundur, orası tamam. Buna karşılık, şair, seferden dönen biriyle hiç karşılaşmamış besbelli.”

“Siz... Öyle birini tanıyor musunuz?”

“Ben daha önce ölmüştüm.”

“Ne? Ne zaman?!”

“38 yaşındaydım.”

“Destur! Peki... gezegene nasıl avdet ettiniz?”

“Necronomicon diye bir kitap var. Sizden iyi olmasın, bir ahbabım, morga gelip kitaptaki cenaze çağırma duasını okudu.”

“Niye?”

“Ondan aldığım borcu tahsil edebilmek için.”

“Yani siz?..”

“Ödedim borcumu. Eğer onu merak ediyorsanız.”

“Hay Allah... Dünyaya ikinci gelişiniz demek?.. Öldüğümde sakın beni bu sahte cehenneme gerisingeri

döndürme, tamam mı?” “İzci sözü.” Tecrübeli kimselere mahsus, sabit bir tebessüm vardı yüzünde.

“Mezar taşıma ***‘Tehditler bana sökmez’*** yazdıracağım, ona göre.”

“Hımmm? Her ne kadar kulağa biraz acayip gelse de, çok aca-yip...”

İkimiz de dalgınlaştık. Çeyrek saatlik suskunluktan sonra Avni Vav yeni bir mevzu açtı: “Allah’ı bu dünyada görmek ister misin Ruhi Bey?”

“Kim istemez?!”

“Bir yetim çocuğun başını okşa. O zaman, onun gözlerinde Allah’ı görürsün. Bir fakire yardım et. Onun gözlerinde Allah’ı görürsün. Bir kediye yiyecek ve su ver. Onun gözlerinde Allah’ı görürsün.”

Avni Vav’a dikkatle baktım. Gözlerinde... “Allahu ekber, Alla-hu ekber!” öğle ezanı okunuyordu.

Tuzaktan kumanda

İhtiyarlamak, işlemediğiniz bir suç yüzünden cezalandırılmaktır.

[ANTHONY POWELL]

“Reenkarnasyona inanıyor musunuz efendim?”

“Ben bu yaşta, rezervasyona bile inanmıyorum” dedim.

Civan, kendi budalalığının ortasında, kehribarın içindeki böcek gibi sıkışıp kalmıştı. Onun sert görünümünün altındaki yumuşacık safderunluk, bende şefkat uyandırıyordu. Zira biliyorum ki Allah katındaki şapşallar ile insanlar nezdindeki şapşallar aynı kimseler değildir. Pot kırdığını seziyor, fakat durumu tahlil edemiyordu.

Figen Negatif'in sunduğu kurabiyeleri kemirip kahveleri hö-pürdetirken Civan müjdeyi verdi: "Bir otomobil satın aldım."

"BMW mi?"

"Hayır, Subaru -Forester."

"Abariiiiiii!.. Subaru!" diye şakrakça nida ettim.

Göz açıp kapayıncaya dek Subaru Forester'm içindeydik. Yollar reklamlarla doluydu. Binaların dış cepheleri, billboardlar, ışıklı, panolar, bez afişler, dijital ekranlar... Her yerden logolar, amblemler, sloganlar fışkırıyordu. Kadınlar, iç çamaşırlarının ve ayakkabılarının marka etiketinden aldıkları destek nispetinde özgüvenliydiler. Erkekler, otomobillerinin modeline bağlı psikolojik bir hiyerarşi içinde trafikte seyrediyordu. Rekabet kızışmıştı. Kimliği belirsiz düşman, topluma kendi karakterini vermişti. Köleliğin adı konmamış biçimleri devredeydi. Kula kulluk almış yürümüştü. Bir sinir harbi evrenindeydik. Kainat, bütün tuzakların toplamı olan bir tuzağa dönüşmüştü. Sahtelik, aldatma ve avuntuyla karılmış harç, hayatın temelini teşkil ediyordu. Göstermelik neşe, süreğen blöf ve sentetik nezaket prosedürü, bu temel üzerinde yükseliyordu. Neşe deliliğin,

blöf ihanetin, nezaketse cinayetin bariz ve doğal ipucuydu. Korku, kozmosun çatışıydı. Bu çatı altında renk, ses ve biçimleri suiistimal etmekten başka yöntem bilmiyorduk. Ebedi biçareliğimizi, taşıyamadığımız mesuliyetler dengeliyordu. Şov devam etmeliydi... şov... kaybedişin kaçınılmazlığı ve kayboluşun kesinliği adına...

“Dalgınsınız? Ne düşünüyorsunuz Ruhi Bey?”

Benim de bir sorum vardı: “Masum Cici adında birini tanıyor musun?”

“Masum Cici mi?.. Hayır efendim. Kimmiş?”

“Çıkaramıyorum. Bir tek, ona borcum olduğunu biliyorum.”

“Anlamadım?”

“Rüyamda gördüm de hatırladım. Masum Cici’ye 2 bin lira borcum var... Malum, borç Şeytanın bizzat icat edip insana benimsettiği bir kötülüktür. Onu bir an önce bulmam lazım. Yardımın gerekiyor.”

“Onu, derken?”

“Şeytanı değil tabii, Masum Cici’yi. Şeytan nasılsa hep civardadır.”

“Masum Cici hakkında, 2 bin lira borcunuz haricinde herhangi bir şey...”

“Bilmiyorum dedim ya? Facebook’a bir bak, oradan iz sürebilirsin.”

“Doğru... Tamam, bulacağım Masum Cici’yi.”

“Facebook” dedim, “ilişkilerimizdeki tsunamilerin etkisini yatıştıran bir Kızılay çadırı.”

“Facebook’ta kaydınız var mı?”

“Hayır. İnternet kullanmıyorum ki. Facebook’un adını da ilk kez şimdi duydum.”

Civan birden resim gibi sessizleşti. Yüzüme bir bakış attı. Facebook kelimesini ilk kez kendimden duymak bana da izahı zor görünüyordu.

“Şu sıra biraz kafam karışık Civan...” dedim, “Elinde gül buketiyle genelevin bahçesinde dikilen köylü gibiyim.”

Beleş savaş

Savaşın amacı vatan için ölmek değil; karşı cephedeki piç kurusunun, vatanı için ölmesini sağlamaktır!

[GENERAL GEORGE SMITH PATTON, 1885-1945]

Savaş pahalı bir oyundur. Oyun da beleş bir savaş. Lâkin yirmi küsur senedir, kurtuluş günü merasimlerindeki temsilî nümayişler, beni savaştan daha çok yormuştu.

Civan’m yeğeni Ozan’la mutfak masasında harp oyunu oynuyoruz. Yüzlerce oyuncak askeri, kutulardan savaş

meydanına döküyoruz. Ozan, benim harple ilgili bilgi ve tecrübemin, oyuna büyük heyecan katacağına hükmetmiş. Minik, plastik askerleri avuçluyorum.

“Bütün oyunların temel kuralı nedir?” diye soruyorum.

“Bilmem?”

“Oyuna kendini kaptırmamak.”

“Hı-hı.”

“Bu pembeler Yunan, Ozan. İzmir’i işgal etmek için İtalyanlarla yarışıyorlar.”

“Tamam.”

“İtalyanlar, Antalya’ya doluşmuşlar, şöyle şurası Antalya... İtalyan birlikleri, Muğla üzerinden Söke’ye giriyorlar. Albay Sela-hattin Bey ve Binbaşı Saip Bey rehberliğinde Söke Müfrezesi kuruluyor.”

“Oldu.”

Çaydan bir yudum alıyorum. Ozan da, bir eliyle gofret yiyip ılık süt içerken, diğer eliyle savaş alanına asker sevk ediyor.

“Bunlar Türk, bizimkiler. Demirci Mehmed Efe ve adamları. Nazilli’ye baskın yapıyorlar. Yunanlar, Nazilli’den kaçarken kırk Türk’ü esir alıp bir camiye kapatıyor... Cami yok mu?”

“Yok.”

“Camiyi ateşe veriyorlar... Bilirsin, insanları diri diri yakıyorlar yani. Yangından yaralı kurtulan birkaç kişi deliriyor...”

“Korkunç.”

“Aydın’da încirliova’ya bağlı Erbeyli Köyü var. Bu köyden demiryolu geçiyor. İstasyonda pinekleyen Yunan askerine bizim çeteler hücum ediyor. Bombalı saldırı... Bizden yedi kişi, Yunanlardan otuz kişi ölüyor. Bak, bu muharebeler işin başlangıç adımları. Sonra savaş patlayacak. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

“Yunanlarla Batı Anadolu’da müthiş gerilim yaşadık. Serçelerin bile asabı bozulmuştu. Minarelerden makinalı tüfekle ateş açtığımız oldu, sokaklarda haftalarca gece gündüz ecelin penaltıları atıldı.”

“Penaltı mı?”

“Lafın gelişi... Kadınlar nerede? Savaşta kadınlar da vardı.”

“Niye?”

“Savaş kadın işidir Ozan. Çünkü kilo vermeleri gerekir.”

“Doğru.”

Çocuk bir koşu çantasından başka oyuncaklar getiriyor.

“Bunlar ne evlat?”

“Bu Lara Croft, şu G.I. Jane, o da Resident Evil’daki Alice. Savaşçı kadınlar. Ha, bekle, bir tane daha var...” Yumurcak vınlıyor. Elinde Barbie bebekle dönüyor: “Berrin’in bebeği, bizde unutmuş...”

Lara Croft’a Süreyya Sülün Hanım rolünü verdik: “Erzurum’da birbuçuk ay savaştıktan sonra ağır yaralanmıştı. Kız Lisesi Müdiresi Faika Hakkı Hanım Ta tanışıyorlardı muhakkak...”

G. I. Jane’i Yörük Fatma yaptık: “Antep’te Fransızlara karşı muharebede Yörük Fatma’yla beraberdik. Bu oyuncağın başörtüsü eksik...”

Alice’i Nene Hatun’a denkleştirdik: “Nene Hatun 98 sene yaşadı. Aslında 93 Harbi’nde Ruslara karşı savaşmış, İstiklal Savaşı’na fiilen katılamamıştı. Tüm şehit ve gazi analarının mümessili addedilir... Barbie de bizim gelinimiz olsun, ne dersin?”

“Ne gelini?”

“Mehmetçik’in yolunu gözleyen meçhul yavuklusu, sözlüsü, nişanlısı yani.”

“Ne yapacak?”

“Dua edecek.”

“Peki.”

Dikdörtgen masada Amerikan malı oyuncakları elimizle oradan oraya sürüklerken “Allah Allah, Allah Allah, Allah Allah” diyoruz. Bizzat katıldığım harp, rüyalarımdaki muharebeler, temsilî gösterilerdeki çatışmalar; toprağın altında, mezarlardaki milyonlarca askerin tam bir sessizlik ve hareketsizlikle sürdürdüğü, dünyanın çekirdeğini teşkil eden, gezegeni mayalayan savaş... Hepsi birbirine karışmıştı.

Mezar taşıma belki şöyle yazdırmalıyım: ***“Benim için de dua et Barbie.*** ”

#

“Vampir misiniz?” diye soruyor Ozan. Çocuk işte.

“Hayır yavrum, değilim.”

“Vampirsiniz.”

“Öyle mi görünüyorum?” Takma dişlerimi dilimle ittirip dudaklarımın ucunda sallayarak takırdattıktan sonra geri çekip ağzıma oturtuyorum.

Şaşırıyor: “Değilsiniz!”

“Ne sandın, kerata? Demin sarımsaklı cacık içtim!”

Tokalaşmak için, latif bir vakarla uzattığı minik elini tutup öpüyorum.

Yağmura yakalanan paraşütçü

Annenin anneannesi, anneannenin annesidir.

[İSMET LATİF BEY]

Bugün ölebileceğinizi düşündünüz mü biricik okur? Hatta şu anda, şimdi, şuracıkta ruhunuzu teslim edebileceğinizi? Ben düşündüm.

Hayatım bir film olsaydı, izlerken ya uyuyakalır ya da yarısında çıkardım.

Figen Negatif'in izin günüydü. Komşuların getirdiği aşureleri birbirine karıştırıp yedim. Rehavet çöktü. Zebra desenli pijamalarımı giymiştim. Akşam bültenindeki intihar haberiyle günü tamamladım. Ve sızdım.

Rüyamda bir restorandaydım. Garson, kocaman bir kase dolusu salata getirdi. Salatanın ortasında bir adamın kellesi vardı. Kelle normalden büyüktü. Yanmış ya da derisi yüzülmüştü sanki. Soyulmuş şeftaliye benziyordu. Sırıtıyordu. Çatalımı, yüzünün etrafında gezdirerek sordum: "Sen de kimsin?"

"Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun bunak moruk."

"Masum Cici..." diye sayıkladım. Hamama kaçak girmiş iki cüzamlı gibi birbirimize tiksintiyle bakıyorduk. "Zülfikar Zarifoğlu'na n'aptın?"

"Benden öldüresiye nefret edebiliyorsun, çünkü hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

“Senden nefret etmiyorum. Fakat nefret edilesi olduğundan eminim.”

“Hıh! Yüzbeş yaşındaki bir zolotun, meçhul biri hakkında verdiği ölüm emrini gerçekleştireceksin, öyle mi?”

“Aynen öyle. Yani... Zülfikar Bey zolot değildi tabii, lâkin seni geberteceğim!”

“Neden peki?”

“Çünkü sen... melunun tekisin!”

“Siz dindarlar kendinizi neden her konuda haklı sanırsınız?! Beni öldürdüğünde, cehennemdeki hücrene doğalgaz döşetmiş olacaksın!” Masum Cici, çiftleşme sezonu ayazda kalmış lama gibi tükürükler saçıyordu.

Salatayla aramdaki şedit münakaşa giderek büyüdü. Tuzluğu kaptım, Masum Cici’nin gözlerini tuzlamaya başladım: “Al sana, al sana!”

Kafa sertçe sağa sola dönerken, salatanın sarımsaklı yağı üstüme sıçrıyordu. Can havliyle çırpınan kellenin çenesi durmuyordu: “Senin gibi vasıfsız kimseler!.. Ölüm kalım savaşma girmeye hevesli olur! Yamyamlıktan yobazlığa geçerken!.. Hiçbir görgü kuralına temas etmemişsin! Destansı hödüklüğünün ihtişamı karşısında!.. İnsanın nefesi kesiliyor! Görücü usulü cinayet işleyeceksin! Uçan kuştan emir almak hoşuna gidiyor!.. Spastiğin elindeki oyun hamuru gibi şekilden şekle sokulmak işine geliyor!.. Ağarmış saçların, çürümüş beynini kamufle ediyor!..”

Tuz bitince tuzluğu bıraktım. Onun da çenesi durdu. Tuzla kaplanmış yüzü, isiliklerle doluydu sanki.

“Benim konumumda biri...” diye savunmaya geçtim “zaferlerin, mucizelerin ve felaketlerin değerini bilir.”

“Katkıda bulunmadığın zaferler, seninle ilgisiz mucizeler ve hiçbir kayba uğramadığın, seni olduğundan mühim biri mertebesine taşıyan felaketler! Ruhi Mücerret, devin cenazesini yıkamaya çalışan cüce bir gassalden başka bir şey değilsin!”

Vorç! Salatadan bir kelle daha çıktı! “Zülfikar Bey!” dedim şaşkınlıkla.

Zarifoğlu’nun kafası, tenis topu büyüklüğündeydi ve rüzgarda kalmış denizanasına benziyordu. Derhal konuya girdi: “Ne duruyorsun Ruhi, çatalla deş, bıçakla kes şu iblisi!”

Çatalı kaldırdım. Tam saplayacakken, Masum Cici, Zülfikar Bey’i ısırıp yemeye başladı! Geberesicenin kellesini kulaklarından tutup kaldırdım. Ağzındaki canlı lokmayı hırsla çiğnerken, dudaklarının kenarından kanlar süzülüyordu. Dehşete düşmüştüm. Telaş içinde Masum Cici’nin kafasını var gücümle fırlattım. Hızla uçtu ve şlop diye duvara yapıştı. Çiğköfte misali ezilmiş suratında hayret okunuyordu. İnsanlar sizi ne kadar aptal sanıyorsa, onları öldürdüğünüzde o kadar şaşırırlar.

Yataktan sıçrayarak uyandım. Derin bir oh çektim. Kabuslar strese iyi gelir, facialar can sıkıntısını yok eder.

Şiddetli yağmurda paraşütü açılmamış havacı gibi sırılsıklam olmuştum.

Mezar taşıma ***“Barbaros Hayrettin Paşa’nm ne hissettiğini şimdi daha iyi anlıyorum*** ” yazdırmak belki en iyisi.

*

İhtiyarlar, gençlere ölümü hatırlatır. Gençler de ihtiyarlara.

Unumu elemiş, eleğimi asmıştım; elek çürümüş, duvar yıkılmıştı ve ben hâlâ ayaktaydım. Dünya üç günlüktür, fakat üç gün de az zaman değil.

Ömrümün geri kalanını yaşama kararındaydım. Seksen yıl aradan sonra spora başladım.

Kader mekanizması, sağ gösterip sol vurmaya ayarlıdır. Mamafih hayatın canlılığı sürprizlerden neşet eder. Bu saatten sonra sürprizle ancak öbür dünyada karşılaşacağımı düşünüyordum. Umudum bayatlamış, eleme intikal etmişti. Yani beklenmeyenin gerçekleşmesi için en ideal merhale ve en münasip mevkideydim.

Dilim dingilinden kaymıştı. Figen’e, manasını bilmediğim kelimelerden mürekkep talimatlar veriyordum: “Red Bull!”

Teneke kutuda bir içecek getiriyor, kafaya dikiyorum.

“İglo!”

Dondurulmuş mezgit... takma dişlerimden buruşuk mideme doğru yüzüyor.

“Newsweek!”

Ecnebi mecmua... resimlerine bakıyorum.

“OneADay!”

Haplar... yutuyorum.

“Jacobs Gold”

Kahve... höpürdetiyorum.

“Nike!”

Basketbol ayakkabısı... Rahat sürünmemi sağlıyor.

“Calve!”

Mayonez... yemeğe paraf atıyorum.

Zihnim, dilim, vücudum, komple varlığım kontrolümden çıkmıştı. “Acaba dövme mi yaptırsam?” diye düşünüyordum. “Versace, Armani, Chanel, Vera Wang, Coach, Yves Saint Laurent, Montblanc, Patek Philippe...” gibi acayip kelimeleri cümle içinde kullanıyordum. Ellerimdeki ölüm benekleri azalıyordu. Gözlerime fer gelmişti. Bastonsuz yürüyebiliyordum...

Kırkından sonra azanı teneşir paklar. Tamam. Ya yüzünden sonra azan? Yani ben?

*

Civan’la, aynı romanın iki cildi gibiydik. Siyam ikizleri misali bitişiktik, lâkin bittabi yapışık değildik. En sevdiğim film ***Safety Last’ı*** [1923] izledikten sonra Altunizade’de bir poligona vasıl olduk. Dekoratif hedeflerin canına okuyorduk. Hurdahaş Terminator’ün avdet edişini tahayyül edin. Smith&Wesson’ı kifayetsizliğin endişesiyle değil, hazakatin itimadıyla kavrıyordum. Konuşurken, virgül yerine mermi kullanıyorduk:

“Dünyada yalnızca benim gibiler yaşasaydı...” Duf! “dans asla icat edilmezdi...” Duf! “düğünlerde ağlanır...” Duf! “ve tek ceza kurşuna dizilmek olurdu.” Duf!

“Yani...” Duf! “kendiniz gibileri...” Duf! “her fırsatta kurşunla-tırdınız...” Duf! “öyle mi?” Duf!

“Evet...” Duf! “sen olsan yapmaz miydin?” Duf! Duf! Duf!

Cesetlere özgü davranışlar

Dünya küçük. Yine de onunla pinpon oynayamazsın.

[TUĞRUL ve ÇAĞRI BEYLER]

1 milyon dolarına bahse girerim, hayatımın son 13 Mayıs’ıydı. Emindim. Mevsimler, aylar, günler son kez

geçiyordu hayatımdan. Aziz okur, sizden 1 milyon doları tahsil etsem bile harcayamadan mortlayacağıma 1 milyon dolarına bahse girerim.

Savaşta ölüp de zafer kutlamalarına katılamayan askerler namına esef duyardım. Şimdi galibiyeti mükemmelen temin etsem dahi sevinçten mutlak surette mahrumum.

Gençken, akan zaman beni alır götürürdü, şimdiyse donmuş zamanı ben sırtımda taşıyorum.

Etrafımda dönen ölüm meleği, kanatlarının rüzgarıyla beni göçe zorluyor. Ölümün eşiğinde dikilmek, her şeyi kolaylaştırır, ölmek hariç.

Chopin'in [1810-18491 2. piyano sonatının 3. bölümü olan ***Cenaze Marşı***'m [Marche Funebre], Vladimir Horowitz'den [1903-1989] dinliyordum. UkraynalI piyanistin parmak izleri, esere daha ziyade bir cinayet bestesi havası katıyordu. Marşın orkestra ve solo kayıtlarını o kadar çok dinlemiştim ki, kendi cenazemde ıslıkla hatasız çalabilirdim. Ne dediniz? Cesetleri azımsamayın; onlar da öksürür, yellenir, vücut sıvılarını boşaltır. Haddizatında budaklı tabutum da bir flüt gibi ***Cenaze Marşı'm*** üfleyebilir. Bence her morto namzedinin bu marşı beynine nakşetmesi lazım. Marşın melodisi mevte kesinlik, sükunet ve doğallık takviye ediyor. Notalar Azrail'in, katilin, tabuta omuz verenlerin ve kargaların adımlarını ayrı ayrı du-yürüyor. Son nefesin ardından işitilen seslerin kefenden süzülmüş hali... Gerçi, Chopin, kendi cenazesinde bu marş değil, Mozart'ın ***Requiem'i*** çalınsın vasiyet etmiş. Haklı. Kimse, kendi kendine ağıt yakmamalı. Sağken ya da mevtayken.

Plak durunca gözlerimi açtım. Terastayım. Civan, alkollü bir ip cambazı gibi yürüyordu.

Gece, korsan yelkeni gibi siyah, Mujiklerin matem çadırı kadar sessizdi. Sokaklar, cennet misali tenha.

Güvercinler de saklanmıştı.

Masada pizza kalıntıları ve boş meşrubat şişeleri vardı.

Civan “Hava serinledi. Bulutların eli kulağında. Yağmur yağacak galiba” der demez gök gürledi. Mikail onun cümlelerini tamamlıyordu sanki.

Dinç hissediyordum. Gene de ağız alışkanlığıyla yakındım: “Yıllar bana plakasını alamadığım bir Ferrari gibi çarpıp vınladı...” Ayağa kalktım. Planörleri andıran bulutlar çarpışarak kıvılcımlar saçtı. Şimşekler, ganimet münakaşasında çekilen kılıçlar gibi savruluyordu. Yağmur, şeffaf kıymıklar halinde yağmaya başladı. Birileri gökyüzünde cam rendeliyordu adeta. Terasın ıslak zeminine gülsuyu kokusu yayıldı.

Salona geçtik. Poligonda kalbinden vurduğum kağıt hedefi poster niyetine duvara asmıştım; ona bakınca, kurşunlamam gereken asıl kişiyi hatırladım ve Civan’a sordum: “Masum Cici’den ne haber?”

“Sahi, müjdeyi vereyim...”

“Buldun mu izini?!”

“Tabii ki.”

“Aslansın Civan! Nerde bu mendebur?”

“Ha?”

“Masum Cici dostumuz nerelerdeymiş?”

“Bilmiyorum.”

“Zırvalama. Demin ‘Buldum’ diyordun?”

“Facebook kullanıcısı bir tek Masum Cici vardı...”

“Yani?..”

“Ben de kendisine mesaj attım.”

“Ne dedi?”

“Sizi hatırladı.”

“Civan, televizyon seyreden herkes beni tanır zaten.”

“Demek istediğim, size ödünç para verdiğini anımsadı.” “Eeeee?”

“Ben de 2 bin lirayı ödedim.”

“Ne?!”

“Artık müsterih olunuz efendim. Masum Cici’ye parayı havale ettim. Borcunuzu kapattım.” İyi bir iş yaptığından

yüzde yüz emindi ve... kesinlikle yanılıyordu.

Yanmış bir konser salonu gibi akustiği bozuk kafamın içinde, Vladimir Horowitz'in papyonlu iskeleti, döküntü bir piyanoyla, Chopin'in ***Cenaze Marşı***'m çalmaya başladı.

7 ölümcül sevap

Kitap okuyordum. Tıpkı sizin şu anda yaptığınız gibi.

Sizinkini bilmem ama benim elimdeki kitapta şunlar yazılı: ***"Merhamet, cömertlik, muhabbet, çalışkanlık, tevazu, sadakat ve cesaret. Bunların hepsi karşılıksızdır. İnsanı müebbet tesellisizliğe mahkum eder. Zehirler. Ve tabii ki öldürür.*** " Yazarın, ***7 Ölümcül Sevap*** adını verdiği liste.

İşler kötüye giderken, iç karartıcı şeyler okumanın pek faydası dokunmaz.

Civan şapşalı, Masum Cici manyağını ödüllendirmişti.

Dünya böyledir: Sinsiler zorbaları yüceltir, üçkağıtçılar hırsızlara cömert davranır, yalancılar sapıklar için duygusal şarkılar söyler. Buna karşılık çulsuzlar garibanları dolandırır, dindarlar inançlıları lanetler, mazbutlar iffetlileri iğfal eder. Kötülük, kendini ilkesel ve pratik iyilikle ikame eder. İyilik ise sınayıcı ve bedel ödetici bir örüntü içinde kendi ideallerini yakarak yol alır. Şeytan, kutsal kitaplardan alıntı yapmayı sever. Meleklerse daima görmezden gelinir.

Avni Vav, "İnsan Allah'ın yeryüzündeki halifesi, yani kalfasıdır. Allah'ın kalfası değilsen, şeytanın çırağı olursun"

diyordu. Halife, kalfa anlamına geliyormuş ha?.. Bazı kelimelerin manasını 100 yaşında öğrenmek beni paniğe sevk ediyor. Bir asırlık süre zarfında, olmam gereken kişi olamadım. Gene de dinozor os.ruğu kadar bayatım.

Yedinci baharı yaşıyor ömrüm

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal!

[İSTİKLAL MARŞI]

Maksatsız ve hedefsiz turlarken, Civan'ın telefonu çaldı. Arayan, Ozan'ın annesiymiş. Çocuğu hastaneye kaldırmış. Yavrucağın nesi var acaba? Civan da bilmiyordu.

"Ağabeyin..." dedim, "o nerede?"

"Sizlere ömür, onu birkaç sene evvel trafik kazasında kaybettik."

Alçaktan uçan Subaru'yla şifa yuvasına şans eseri sağ salim vardık.

Hastane, uzay gemisi gibi dekore edilmişti. Kalın cam ve ince mermerlerden yapılmış, lahit benzeri lobideki koyu renkli aynaların arasında, küle bulanmış kardan adam sessizliğiyle oturuyordum. Civan pediatri uzmanının muayenehanesine girince tek başına kalmıştım. Muayenehaneden genç bir kadın çıktı.

Kalbim yanlış alarm veren geri kalmış saat gibi ötmeye başladı. Kadın güzelliği beni her zaman cezp etmiştir. Bu işte

yalnız olmadığımı düşünüyorum.

Sömürgeleştirilmiş bir ülkenin siyasi haritasını andıran ağlamaklı yüzü köşeli ve çizgilerle doluydu. Cenaze yemeği için soğan doğrayan taze dul misali, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Bir kayanın altında yaşamıyorsanız, böylesi imtiyazlı bir zarafete ve süzme hüzne kayıtsız kalamazsınız.

Güneş, ışınlarını ona dik olarak gönderiyordu. Yüksek ökçe-li pabuçlarıyla, yansımalı fayans zeminde yürürken, siyah elbisesinden kesilmiş gibi duran mendiliyle gözyaşlarını sildi. Nafile. Makyajını melekler yapmıştı besbelli. Gözleri, deniz facialarına yol açabilecek mavilikteydi. Ağzı, pırıl pırıl bir öpücük atölyesi. Bu kadın, şişelenmiş yıldırıma benziyordu. Kainat güzeli seçilmediyse, adaylığını koymadığındandır. Cazibe ve masumiyet onun bedeninde mükemmel bir kombinasyon oluşturuyordu.

“Merhaba... ben Nazlı Hilal, Ozan’ın annesiyim” diyerek elini uzattı. Cennette siestaya dalmış, fevkalade bir rüya görüyordum sanki.

Sesini duyunca nefesim büsbütün kesildi. Kıpırdayamıyor-dum. Astronot giysileriyle atletizm yarışına katılmış ya da don-atletle uzaya fırlatılmış gibi hissediyorum. Kimliği belirlenememiş hedefe ateş eden asker misali karışık duygular içindeydim. Aşk’m o ilk an’ında miladi bir kesinlik doğar; mazi ile istikbal birbirine kavuşur. Yazık ki benim hayatım kaymıştı. Türkçe’ye hakimiyetimi bir anda yitirdim. Keş cazcının alkollü tükürüğüyle paslanmış trompe-tinki gibi

bir sesle “Dü-ce-ç-b-ak-ta-se-b-o” diye inledim. [“Dünya cennete çok benziyor, aksi takdirde sen burada olmazdın” demeye çalışıyordum.]

Karşı cinsin kara listesinde adım en tepede yazılı. Biliyorum. Beni olduğum gibi kabul etmek zor. Nitekim fırın eldivenine benzeyen elimi korku filmlerindeki hortlaklar gibi uzatınca bastonum düştü. Nazlı Hilal’le tokalaşırken, mezar taşıma ne yazdıracağımı buldum: ***“Yaşamak ölülerin de hakkı.*** ”

Yanıma oturdu. İfriti evliyaya çeviren nurdan kemendiyle beni sımsıkı bağlayıverdi sanki. Yerden alıp bana verdiği baston, onun mucizevi dokunuşuyla yeşerip filizlendi. Öylesine güzel ki, onun-layken asla kaybolmazsınız. Sonra... sonra ikimiz de şehir kütüphanesindeki balıklar kadar suskunlaştık. İçimdeki derbeder, sakat ve baygın orkestra Mozart’ın 40. Senfonisi’nin Molto Allegro bölümünü çalmaya koyuldu.

100 yıl yaşamak, bana asrın hatasını yapma fırsatı veriyordu. Ve benliğimi tümüyle bu hataya vakfedecektim.

Dünya en keskin virajlardan dönerken, ben üzerindeydim. Fakat bir dahakine öbür dünyaya fırlayacağımı seziyorum. Cehennemde azılı sapıklarla aynı kazana atılacağım ve hepsi beni kınayıp azarlayarak yüzüme tükürecek. Varsın öyle olsun. Zira yeryüzünde, cehennemde ya da cennette tek başına kalmak istemem.

Benim yaşımda aşk, kimin kollarında öleceğine karar vermektir. Aslında her yaşta öyledir. İyi de Nazlı Hilal’in ölü

bir kocası zaten var, İkincisini niye istesin? Merhumun veremeyeceği ne sunabilirim ona? Kuru göğsümün içinde tekleyen buruşuk kalbimi mi? Kim, bir mevtayla hayat arkadaşlığı kurabilir? Bu koşullarda ancak bir platonik parazit olabilirim.

Tek bir kar tanesi, meşe dalını bükemez. İsteka yerine ip kullanarak bilardo oynanmaz. Ve pekmezde boğulmak, bataklıkta boğulmak kadar kötüdür.

Nazlı Hilal'in minyatür bir yarımay şeklindeki kulağına bakarken "Hiçbir aşk bu kadar umutsuz olamaz" diye düşünüyorum. Disko topu şeklindeki küpeleri, bende dans etme isteği uyandırıyor. Yemin ederim, mücevherler onun güzelliğine bir şey katamaz.

100 yıl daha yaşasak bile, Nazlı Hilal ile ben 'Bay ve Bayan Doğru' olamayacağız. İhtiraslı ruhum, iktidarsız gövdemi kıpırdatamıyor. Benzini bitmiş, tekerleri patlak, susuz bir itfaiye kamyonunun şoför koltuğundayım. Gene de sevinç, içimde, çizgi filmlerdeki güneş gibi yükseliyor. Üstüne üstlük bu tevil götürmez zırvalığm tazyiki kalbimi önce kömürleştirip sonra sıkıştırarak elmasa çeviriyor.

Bugüne dek hep merak ederdim, 'Acaba nasıl delireceğim?' diye; artık biliyorum.

100 senede insan kim olduğunu unutuyor. Ne yani, bedenim hurdaya çıktıktan sonra ruh eşimi mi buldum? Kınına yapışmış paslı bir kılıçtım. Aşk'ın yıldırımlarını üstüme çekecek ne yaptım?

Uzun koltukta ikimiz de birer arkeolojik buluntu sükunetiyle oturuyoruz: O, Knidoslu Afrodit; bense neandertal fosili. Uzaklara, benim hiçbir rolümün olmadığı bir geleceğe bakıyor...

Dile geliyorum: “Ozan’m hastalığı ne acaba, öğrenebildiniz

mi?”

Dönüp ellerimi avuçluyor. Onunla hafif, yüzeysel, adı konmamış fakat kesinlikle fırtınalı bir ilişkimiz olacağını seziyorum. Ne dediğini duyamıyorum. Onun sesi mi kısıldı, benim kulaklarım mı sağırlaştı? Parmaklarının kıpırtısından, Nazlı HilaPin iç çekişlerini algılayabiliyorum. Endişeli, yalnız bir genç kadın bana sığınıyor. Benden bir merhamet damlası, teselli kırıntısı, metanet zerresi umuyor. Halbuki ben onun düşmekten korktuğu uçurumun dibindeyim.

Kelleni gömerim, asla bulamazsın!

Gençlikte günler kısa, yıllar uzun; yaşlılıkta günler uzun, yıllar kısadır.

[IMMANUEL KANT, 1724-1804]

Bir zamanlar jöndüm. Güçlüydüm. Taşı sıkınca suyunu çıkarırdım. Heyhat! Artık birini korkutmak istediğimde “Gençliğime çok benziyorsun” diyorum.

İlaç inzibatı Figen Negatif bana yeşil bir hap ve bir bardak su uzatıyor. Sorgusuz sualsiz yuvarlıyorum. 19 Mayıs

kutlamalarına katılmak için Ankara'ya gideceğim. Bu da son. Atatürk, Samsun'a artık bensiz ayak basacak. İstiklal Harbi bensiz başlayacak. Mehmetçik cepheye bensiz koşacak. Törende yapacağım konuşmayı düşünerek tuvalete doğru yürürken Civan'a rastlıyorum. Üstünde pijamasıyla ayaklarını sürüyerek çıkıyor tuvaletten: "Günaydın Ruhi Bey."

"Günaydın."

Demek artık benimle birlikte yaşıyor?

Figen gözünü televizyondaki diziden ayırmadan çayları dolduruyor. Ekrandaki doktor, hastaya "En fazla iki yıl..." diyor. Keşke biri bana da aynı şeyi söylese.

Kahvaltı sofrasında, tavadaki Avustralya biçimli omletin üzerinden Civan'a bir zarf uzatıyorum: "Al bakalım."

Duraksıyor: "Nedir bu?"

"Masum Cici'ye benim namıma ödediğin 2 bin lira."

Zarfı parmağının ucuyla bana doğru itiyor: "Hiç gerek yok efendim. İnanın bana."

"Sen öğretmensin, değil mi? Beden eğitimi öğretmeni?" "Evet?"

"Ne kadar maaş alıyorsun?"

"Tıııı, geçinmeme yetecek kadar..."

"Bin? İki bin? Ne kadar?"

“Ben sözleşmeli öğretmenim Ruhi Bey. Ayda elime yaklaşık 500 lira geçiyor.”

“500 lirayı nasıl yetiriyorsun, sihirbaz mısın?”

“Eh-eh, biraz tutumlu ve kanaatkarım galiba.”

Leylek gibi havaya girmiştim: “Dört aylık maaşını bana hediye etmene göz yumacağımı düşündün demek? Beni serseri mi zannediyorsun?”

“Ah, olur mu hiç? Fakat durumum iyi. Biraz birikmişim vardı...”

“Üstelik yeğenin hasta. Sence ben bir çocuğun ilaç parasını gasp edecek birine benziyor muyum?”

“Hiç de bile, ne ilgisi var?..”

“Bana hırsız mı demek istiyorsun?!”

“Asla!”

“O halde zarfı al da, ağız tadıyla kahvaltımızı edelim. Beni sinirlendirme. Kelleni gömerim, asla bulamazsın!”

“Peki efendim...” Zarfı uslu uslu alıp kucağına koyuyor.

Sisteki hayaletin gölgesi

Asır, insanın hüsranına kafidir.

[KUR’AN-I KERİM, Asr Suresi, 1-2]

İki ay önce şadırvanda bir altın yüzük bulmuştum. İçinde “Ebediyen şeninim” yazılıydı. Müstehzi bir hainin kurduğu tuzağın yemi. Yüzüğü, Nazlı Hilal’e versem mi? Ona nasıl kavalyelik edebilirim? “Koluma gir, benimleyken müzeleri ücretsiz gezebilirsin” mi diyeceğim? Umut, gerçeklerle; umutsuzluk ise hayatla bağını gevşetiyor insanın. Kaderime tebelleş, vicdanıma musallat olan hamakat, rezalet vaat ediyor.

Geçenlerde bir mecmuada okudum: Kara sevda 12, bilemedin 18 ay sürüyormuş. Fakat benim o kadar zamanım yoktu.

Aşktan kaçabilmek için öldürmeye ve ölmeye ağırlık vermek münasip görünüyordu. Zarifoğlu Ailesi’ni ziyaret edersem, Masum Cici’ye dair istihbarat toplayabilirdim belki.

Yeşil hapımı yuttum. Yeşil üniformamı giydim. Yeşil, yeşertici yağmurla birlikte salyangozlar trafiğe çıkmış, taksiler buharlaşmıştı.

Suikastçı tarafından ıskalanmış bir politikacı kadar kıvançlı, padişah cenazesi yıkayan gassal kadar keyifliydim. Şemsiyemin altında, bastonumun üstünde dimdik yürüyordum. Yağmur cadı kazanında kaynayan spagetti misali öylesine uzamıştı ki, şehir köpürmeye başlamıştı. Nihayet bir dolmuşa binip Doğancılar’da indim. Kaldırımı arşınlarken, Zarifoğlu Ailesi’nin ikamet ettiği Emanet Apartmanı’nın önünde siyah, antika bir otomobil durdu. Hususi şoför aceleyle atlayıp arka kapıyı açınca irikıyım, dazlak, paçalarından şıklık akan jilet gibi takım elbisesiyle, ebulpapel liginden bir adam

peyda oldu. Şık dazlak, apartmana girdi. Ben de peşinden.

Merhum Zülfikar Bey'in dairesine çıkınca ne göreyim, zevcesi Zebercet Hanım da ölüm döşeğinde! Ceset görme hevesindeki ahali haneye doluşmuş, Azrail'e yer bırakmamış. Zebercet Hanım'ın yanma güçbela ulaştım. Az evvel rastladığım dazlak, başucundaydı. Zebercet Yenge'nin ellerini tutuyordu.

Yenge hanımın gözleri, dazlağın kafası gibi mat bir ışık yayıyordu: "Geldin demek..."

Salonda tam anlamıyla bir ölüm sessizliği hâkimdi. Dazlak, mikrofonik sesiyle mırıldandı: "Buradayım, sizinleyim Zebercet Hanım."

Recaizade Mahmut Ekrem'in piyeslerindeki oyuncular gibi konuşuyorlardı: "Canım evladım, cicim, masum yakışıklım..." İrkildim. Zülfikar Bey'den sonra, yenge hanımın da son sözleri arasında masum ve cici kelimelerine yer vermesi tesadüf müydü?!

Esrarengiz akraba, niyeyse cebinden bir mendil çıkardı: "Yormayın kendinizi... Bir emriniz varsa da, buyurun lütfen..."

Zebercet Hanım son sözünü söyledi: "Ma... Ma... Mango'da indirim başladı!" Ve sizlere ömür. Ne kelime-i şahadet, ne kelime-i tevhit. Esrarengiz keltoş mendilini çıkarıp, merhumenin alnından şakağına akan ecel terlerini özenle sildi. Gülümseyen cesedin gözlerini kapattı. Ve bize,

şapşallaşmış kalabalığa döndü. Suratında en ufak bir keder esintisi yoktu. Ayağa kalktı, robocop aksanıyla “Başımız sağolsun” dedi ve salonda sahte bir matem uğultusu, göstermelik bir ağıt iç çekişi aksetti.

Teselli mırıltıları ve taziye jestleriyle Dazlak, insanların arasından geçerken benim de koluma dokundu. Bir an göz göze geldik, bana suikastçı dikkatiyle baktı. Derken, kapıya seğirtti ve hüzün panayırını terk etti.

Ölü yatağının öbür tarafında oturan, Zarifoğlu’nun kızı Firuze Hanım’ı görünce afalladım. Sisteki hayaletin gölgesi kadar sessiz ve durgundu.

O da ne? Zebercet Yenge’nin dili ağzından dışarı sarkmış. Böy-ledir, ceset, asaletini korumakta zorlanır.

Yanımdaki, tanımadığım bir kadına sordum: “Firuze Hanım’ın nesi var?”

Kadın rapor vermeye koyuldu: “Çok dertli. Bir insan bu kadar mı bahtsız olur. Beş hafta içinde sırasıyla kızını, babasını ve annesini kaybetti.”

“Kızı mı?”

“Zehra intihar etti ya Ruhi Bey, işitmediniz mi?”

“Yooo?!”

“Hey gidi, taze çiçekli fidan gibiydi...”

“Bilmez miyim?.. Peki, az önce Zebercet Hanım’la konuşan bey, o kimdi?”

“Masum Cici.”

Ölmeden cennete gitmek ister misin?

“Gölgem benden daha yakışıklı” diye mızmızlanıyorum. Caminin bitişiğindeki, camekanlı Son Demler Çay Ocağı’ndayız. Harcına morfin karıştırılmış kaplumbağa biblosu gibi pinekliyoruz. Sanki kıyamet kopmuş da dünyada ikimiz kalmışız. Öyle somurtuyoruz.

Avni Vav “İnsan, aynadaki yansısı ve yerdeki gölgesi arasında ikamet eder” diyor.

Ben ne söylüyorum, tamburum ne çalıyor. ***Hayat bir insanın duası, diğerinin şükrüne denk gelince canlanırdı*** hani? Bahçedeki otlar, çiçekler, fidanlar bana lağımda yüzen çürük bir çelenk gibi görünüyor. İrfan, hikmet, ibret yüklü kelamın bazen ölüyü diriltmeye değil bayıltmaya yaradığına kanaat getiriyorum. İyi silah, doğru hedefi on ikiden vurmayı garantilemiyor. Boğuk sesimle inliyorum: “Anlamadım?”

Zaten çizgilerle dolu suratımı mavi gözleriyle kesiyor: “Hakikat; hayal ile hile arasındadır. Varlık; yokluk ile hiçlik arasında.”

“O takdirde bu sözler halüsinasyon gören hayaletin yemini gibi hükümsüz?”

“Kesinlik, muğlaklığın deliline dönüştüğünde umulmadık faydalar doğurur.”

“Lâkin... bilmecenin cevabı bilmecemsi olmamalı, değil mi?”

“Mesele şu ki, Ruhi Bey, elimizde yalnızca doğruluğu tasdik edilmemiş cevaplar var.”

“Bunlar tekmil ihtiyarlığın züğürt tesellileri... Biz artık oyunun dışındayız. Diskalifiye olduk. Oyunu da kurallara bağlı kalarak bozamazsın.”

“Bir hususu göz ardı ediyorsunuz.”

“Ne? Neyi?”

“Dünya, ahretin içindedir.”

Gene başlıyoruz. Avni Vav, bendenizi şaşırtmayı bir kez daha beceriyor. “Valla... ayaklarımızdan sadece biri çukurda sanıyordum?”

Yüzü, fener gibi aydınlanıyor: ***“Dünya ahretin tarlasıdır.*** Yani nasıl ki Kadıköy İstanbul’un hudutları dahilindeyse, ahret de dünyayı kapsamaktadır. Dünya uzayın bir parçası; bizler de dünyalı olduğumuz kadar uzaylıyız. Ahret ile dünya arasındaki ayrım, kainat ile yeryüzünü ayırmaya benziyor. Sana koordinatları verememem, aşikar olan şu ki dünyevi niteliklerin hepsi aynı zamanda uhrevidir. ‘Şimdi’ her an daimi bir şekilde kontrolümüzden çıkıp mazileşiyor, buharlaşıyor. Zaman bizi sabiüikten alıkoyuyor.

İstikbal hep meçhul. Tüm bu hayalî hareketlilik ve otomatik muğlaklığı ölüm ve onun ekstraları çevreler.”

Ufukta şimşek çaktı. İlahi kudret, Avni Bey’in sözlerinin altını çiziyordu sanki. Ya da Mikail ikimizin fotoğrafını çekiyor. Temkinli bir fısıltıyla sordum: “Benim dünyevi krizimi, dinî aspirin tabletleriyle yatıştırıyorsun... haksız mıyım?”

85 yaşındaki Avni Vav, beni taklit etmek için sesini değiştirerek ihtiyar numarası yapıyor: “Hz. Adem’in yediği elma, tüm erkekler gibi benim de kursağımda kaldı. Mini eteklerin peşine takılmak bana iyi gelebilir. Tarım Bakanlığı’nın onayladığı hatta ödüllendirdiği bir damızlığa benzeyen şu hatunu aklımdan çıkaramıyorum. Kadın ile erkek arasındaki savaşta [çürüğe çıkarıldığım halde] vicdani retçi pozu vermekten usandım. Heyhat! Peynirden yapılmış eve avize takamazsm. 100 yaşma kadınsız girmek, oksijen tüpsüz dalış yapmaya benziyor. Gelgelelim kadınlar, kendilerine acıyan fakat gösterişçi yaratrklar. Hülasa, zevk almaktan utanmak uygarlığa aykırıdır. Varsın, hiçbir cilt kremi kırışıklarıma kâr etmesin! Morg çekmecesine girmeden evvel serinlemek hakkım! Feleğe şiirsel bir misilleme yapmak istiyorum!”

İşte bu çok tuhaf. Avni Vav, benimle, muhtemelen herhangi biriyle ilk kez alay ediyor. Müstehzi bir edayla “Beni gafil avladın... En zayıf yerimden yakaladın” diyorum.

“Bana ‘Kelleni kesip torunlarının odasına asarım’ der gibi bakmazsan hoşnut olurum.”

“Sen de bana hovardalık isnat edeceğine... Şu halime bak Avni Beyciğim... birçok ölüden daha solgun görünüyorum... Dinle... ben... can çekişiyorum, tamam mı. Filhakika, sen yegane refikimsin. Sana küsmeye ya da seni küstürmeye niyetim yok... ‘Dünya ahretin içinde’ mi cidden, bilemem, lâkin ben ahret ahalisinden sayılırım gayrr. Sadede gelsen iyi edersin.”

“İnsanlar ikiye ayrılır: Cennetlikler ve cehennemlikler.”

“Yeni bir şey söylemediğin için teşekkür ederim.”

“Cennete veya cehenneme bu dünyada adım atarız. Ölmeden cennete gitmek ister misin Ruhi Bey?”

“A-ha? Al buyur.”

“Cennet ağaçlar, kuşlar, kelebekler, güllerle doludur. Aydınlık, temiz ve ferahtır. Orada bolluk, ikram, ödül ve yüceltme vardır. İnsanlar hoşnut, enerjik, neşeli, sevinçlidir. Kimseden emir almazsın. Tasallut, esaret, tahakkümden muafsındır. Sanat, bilgi, zarafet yürürlüktedir. Özgürlük ve aşkın sonsuzluğa müteallik sırları ayan olur. Ve bütün bunlar dünyevi kayıtların ve sınırların fevkindedir...” “Sence beni oraya alırlar mı?”

“Evet.”

“Cehennem... Cennetten daha komplike, teknolojik bir tesis gibi geliyor bana... Ne dersin?”

“Ben de cehennemi eski telefon kulübeleri kadar, küçük bir kabin ebadında tasarlıyorum. Giriyorsun, ahizeyi kaldırıp jeton atıyorsun, o anda yanmaya başlıyorsun ve çığlıkların canlı yayında CSR’de [Cehennemin Sesi Radyosu] yayınlanıyor. Teknoloji ile tabiat, canlı ile cansız arasındaki fark bizim açımızdan bariz ve belirleyici olsa da hakikatte öyle değildir. Cennet teknolojisi, dünyadaki ‘çileci’ karakterinden arınmış bilgeliğin transandantal mamullerinden müteşekkildir.”

“Hımmm?”

“Cehennemde 6 ay gece, 6 dakika gündüzdür. Mahrumiyet, yoksulluk, azap vardır. Umutsuzluk, utanç ve keder. Bilgiyi edinme ve uygulama yolu tıkalıdır. Orada sanatın s’sini bulamazsın. Cezai buyruk altındasındır. Zebanilerin başlıca vazifesi, sana cehennemde olduğunu unutturmamaktır...”

“Feci...”

“Velhasıl dünyada bir cennet inşa edersen, ölümle cennete yatay geçiş yaparsın. Asıl hayat cennettedir. Demek ki dünyada mümkün olduğunca yaşatmaya bakmak gerek. Fidan dik, kuş besle, evlat büyüt, umut ve sevinç aşıla... İnsanlar senin yanındayken kendilerini cennetteki gibi kınanmayan, yadırganmayan, dışlanmayan aksine ödüllendirilen, yüceltilen, hoşnut edilen, ikramda bulunulan konumunda, özgür hissederlerse sen, bulunduğun yeri cennete benzetmişsin demektir. Cennetin inşaatında bir mühendis, mimar, usta, kalfa ya da işçi olarak çalışıyorsun demektir. Yok, eğer öldürürsen, yaşatmazsan, beslemezsen, yaşama

azmi aşılamazsan; insanlar senin yanında kendilerini cehennemin dumanında boğulur gibi sıkıntılı, üzgün, baskılanmış, boyunduruk altında, kısıtlanmış, suçlu, mahcup, rahatsız, cezalandırılmış, mahrum... hissederlerse, sen cehennem kurmuşsun demektir. Zebanileşmişsin. Burada kendi ellerinle bina ettiğin cehennemden, öldüğün anda yatay geçişle ahret cehennemini boylarsın.”

“İyi de, kıldığımız namazlar, tuttuğumuz oruçlar, kestiğimiz kurbanlar... ne oluyor?”

“Ruhi Bey, tüm vecibeler, seni cennet inşa etmeye yöneltmek içindir. Sen defalarca hacca gitsen de, eğer insanları hor görüyorsan, öldükten sonra şaşakalırsın. Aptala dönersin. Zebaniler o hacı kıçına kızgın demiri sokar.”

“Aşkolsun Avni Bey, bunları daha vakitlice söyleseydin keşke...”

“Erkeni geçi yok bunun ağabeyciğim. Tek mesele şu: Kimin cennete, kimin cehenneme gideceğine ilişkin karar kalplerde verilir. Seni ahret sevincine ya da hüznüne iletecek olan, başkalarının senin hakkmdaki hissiyatı, sezgisi veya duasıdır.”

“Kendi içimizde de bir kurtuluş savaşı vermemiz lazım desene... Sahi, sen harbe yetişemedin, değil mi?”

“Annem harpte hamileydi. Bendeniz validemin içindeydim. Savaşa cenin olarak katıldım.”

“Hah hah hayyy! Ne diyorsun! Tevekkeli değil senin bu alengirli halin. Demek o patırtı karıştırmış kafanı... Ahhh, nasıl da posamız çıktı... sonumuz hayrolsun inşallah.”

“Âmin, Ruhi Bey, Allah niyetlerimiz ile akıbetimiz arasındaki bağı rahmetiyle kursun.”

Birinin duygularına haddinden fazla değer verirsen, onu anlaman imkansızlaşır

100 yaşına gelip de uzun yaşamaktan daha önemli bir iş başarmış

hiç kimseye rastlamadım.

[BILL FEEL, 1879-1933, *Kekeme Dalkavuk*]

Birkaç gün sonra, öğlen namazını müteakiben bastonlarımıza dayanıp kol kola caminin bahçe kapısına doğru ayaklarımızı sürüyerek yürürken Avni Vav’a sordum: “Mirim, senin mesleğin ne?”

“Camideki herkes gibi ben de mütekaidim.”

“Ne işle iştigal ederdin?”

“Nerden icap etti bu sual?”

“Knorr çorban, Lipton çayın, Nescafe’n kaynıyor mu, afiyette misin merak ettim.”

“Kiralık katildim.”

“Deme yahu? Cinayet işliyordun yani?”

“N’aparsın Ruhi Bey, medar-ı maişet. Aslanın ağzındaki bayat ekmek uğruna koşturuyorduk.”

“Kaç kişi öldürdün?”

“Üç-beş... Düzine.”

“Adam vururken hiçbir şey hissetmiyor muydun?”

“Susturucu taktıysam hayır.”

“Kiralık katiller nasıl kimselerdir, hep merak ederdim.”

“Bir kiralık katili asla satın alamazsın.” Kaçışan UFO’ların arkasından muzafferce sırıtan bir korkuluğu andırıyor.

“Dur hele... Benimle maytap mı geçiyorsun?”

“Evet.”

“İlahi Avni Bey! Bir lahza inandım vallahi! Şükürler olsun, camideki tek yalancı ben değilim! Sahi, söylesene n’apıyordun?”

“Kitap yazıyordum. Hafiye romanları.”

“Hayreti mucip! Demek müellifsin ha?”

“Bizimki hakiki müelliflik değildi Ruhi Beyciğim. Mickey Spillane’in Mike Hammer diye meşhur bir dedektifi

var ya?”

“Eee?”

“Onun sergüzeştlerini kaleme alıyordum. Muhtemelen namını duymuşsunuzdur, rahmetli Kemal Tahir, Afif Yesari Beylerle nöbetleşe, her hafta bir nüsha yetiştiriyorduk.”

“Deme be Avni Vav. Bunca zaman bir muharrirle saf tutmuşuz da haberimiz yok!”

“Aman be ağabey, mübalağa ediyorsunuz. Melankolik bir ma-çonun cevvalliklerinden dem vuruyorduk işte... Şimdi de, çorap çekmecesinde fare besleyen buruşuk cemaatin topuklarına gözlerimizi dikip gün sayıyoruz, malum.”

“Kıran Kırana’yı sen mi yazmıştın?”

“Hayır.”

“Ecel Saati?”

“Maalesef.”

“Derini Yüzeceğim?”

“I-ıh. Onlar, Kemal Tahir Bey’in yazdığı ciltler. Nur içinde yatsın, muazzam bir üstattı. Benim yazdıklarımdan ***Zombilerdeki Takım Ruhu*** diye dağdağalı bir macera pek alaka görmüştü.”

“Gece gar nöbetinde Beethoven dinlerken onu da okuduy-dum... Mike Hammer silahını çekip hortlağa şey

diyordu... Neydi? Hah! ‘Ofisimden defolmazsan, göreceğin son şey, gözlerinin arasına saplanan kurşun olur!’ ‘Ofisim’ dediği yer de umumi tuvaletti.”

“Hatırlamıyorum. Yüzlerce kitap, binlerce sayfa, milyonlarca kelime...”

“Gogol nam bir Rus’un eseri Ölü Canlar’ı da gece hatmetmiştim. Roman yarım kalmış, hitama erdirilememiş lâkin. Müellifin ömrü vefa etmemiş. Mezar taşıma ***‘Ölü canlar bir olalım***’ yazdırabilirim.”

“Hortlama iddiasındasınız ve mezar ahalisine çağrıda bulunuyorsunuz yani?”

“Feylesof sohbetinden fırsat bulup hal hatır sual etmemişiz seninle Avni Bey. Evlâd ü ayal nasıllar, boyundan büyük torunlarınla iyi geçiniyor musun?”

“Yaramı deşme... Sana vaziyeti hulasa edeyim: Ayyaştım. Bir afetin rüzgarına kapıldım. Kaşla göz arasında zevcem evi terk etti, ruh eşimi de el âleme kaptırdım. Şişenin dibini buldum. 20 sene sonra ayıldım ki iş işten geçmiş. Evlatlarım reddetti, torunlarım zaten hiç tanımadı beni. Ben de... şeytanın ittiği çukurdan çıkabilmek umuduyla Allah’a el açtım.”

“İşe yaramış besbelli. Hacca gitmiş kardan adam gibi nurlusun maşallah... Yeni bir şaheser yazsan, şöyle yeri göğü inletsen? Bugünlerde polisiye pek revaçta.”

“Yazacak olursam, zât-ı âlinizden müsaade alacağım.”

“Rica ederim Avni Bey. Ben kimim ki? Müsaade sizin.”

“Yo yo, takatim yeterse, bizzat sizi anlatan bir roman neşredeceğim.”

“A-a?! Fesuphanallah? Bendeniz Mike Hammer’ın eline su dökemem ki?”

“Siz, Ruhi Bey, siz... Şeytan tarafından eğitilmiş vahşi bir köpek kadar enerjiksiniz. Satanistin kedi emanet etmeyeceği kıratta bir canavar. Tımarhanenin yırtık ve kanlı perdelerinin ardından etraftaki özel tim polislerini seyrederken sırıtan bir deliyi, kabuslarına girip dize getiren etçil diktatörsünüz.”

“O nasıl lakırdı Avni Bey, ağzınızdan yel alsın. Ne canavarı, ne diktatörü?”

“Mecazen söylüyorum. Romandan tüyüp insan içine karışacak kabiliyette bir kahramansın. Hikayeyi ateşleyecek teçhizata sahipsin.”

“Efendim ne mümkün? Ben üık Pepsi seven bir pir-i faniyim. G.tüm os.ruk tutmuyor artık. Suratıma bak, tartarlı dişe benziyorum.”

“Pepsi seviyorsun öyle mi? Seni içine bomba konmuş bez bebek gibi fırlatacaklar Ruhi Mücerret. Son nefesini çalıp satacaklar. Bu dünya, ortasında senin cesedinin bulunduğu bir suç mahalline dönüşecek. Yazık ki hafızanın dikişleri patlamış. Handiyse yarım asırdır her gün bu camide beş vakit buluşuyoruz. Hâlâ benimle tekrar tekrar tanışıyorsun. Evinde

zuhur eden kadın, kendisini sana ‘eski hizmetçi’ diye yutturabiliyor. Nicedir peşinde dolanan şu Civan herzevekilini safderun addediyorsun amma, o kanlı elleriyle senin kabak başına ne çoraplar ördüğünden haberin yok.”

“Eah... doğru kişileri siktir etmeyi öğrenemedim bir türlü... Hakikat yalın değildir azizim... Aptalların kandırıp, çulsuzların sömürdüğü ve kimsesizlerin bile dışladığı bir biçareyim.”

“Kalbini kırdım değil mi? Seni yok yere incittim. Kafamın ayarı, dilimin kemiği yok Ruhi Bey. Her sabah, ‘Bakalım bugün nasıl biriyim?’ diye uyanıyorum.”

“Gönlünü ferah tut mirim. Artık büyüdük. Hem...”

“Evet?”

“Birinin duygularına haddinden fazla değer verirsen, onu anlaman imkansızlaşır.”

Avni Vav, bahçe kapısını aralayıp bana yol verdi: “Acaba geri mi dönsek, birazdan ikindi okunacak?”

“Size pasta ısmarlayayım mı? Bugün galiba benim doğum günüm.”

“Oooo? Bir doğum gününüz olduğunu bilmiyordum.” Gülümsedim: “Benimle beraber takriben 17 milyon insanın yaş günü.”

“Vay canına.”

Derin bir iç geçirdim: “3 milyar 153 milyon 600 bin saniye ne çabuk geçti!”

“Dilek tuttunuz mu?”

“Tabii ki.”

“Nedir?”

“Güneş, gençlik günlerimizdeki yerine dönsün.”

İkimiz de, ebleh bir yazarın kaleme aldığı romandaki, IQ’su 200’ün üstünde kahramanlardan farksızdık.

#

“Avni Beyciğim?”

“Buyurun mirim?”

“Hani... ‘Bir yetim çocuğun başını okşa. O zaman, onun gözlerinde Allah’ı görürsün. Bir fakire yardım et. Onun gözlerinde Allah’ı görürsün. Bir kediye yiyecek ve su ver. Onun gözlerinde Allah’ı görürsün’ demiştiniz ya?..”

“Evet?”

“Peki... ya, hâşâ kendini Allah’ın yerinde vehmedip, o gözlerde kullarını görürsen?”

Mucizenin de bir sınırı olmalı

Aşk, sizde olmayan bir şeyi, bunu sizden istemeyen birine vermeye çalışmaktır.

[JACOUES LACAN, 1901-1981]

Nazlı Hilal kataraktlı gözlerimin önünde şafaklar gibi dalgalanıyordu... Yaydığı ışıkla muhitimizi çölleştirmişti. Erotik bir filmin başlangıç sahnesinde gibiyim. Subaru'nun yanında sigara içiyor. Yağmuru, güneşi, rüzgarı emdikçe zamanla şişerek devleşen mağrur bir tanrıça heykeline benziyor. Havada, karada ve denizde görebileceğiniz en şahane varlık: Muhteşem, olağanüstü ve harikuladenin mükemmel karışımı. Körler, deliler ve ölüler bile birbirlerine onun güzelliğini anlatıyorlar.

Ona bakınca kendimi dünyanın en şanslı ve en kısmetsiz adamı gibi hissediyordum. Hayatımın başlamadan biteceğini anlıyordum. Ölüm döşeğindeki kahin gibi tesellisizdim. Hüsran ile cesaretin kesiştiği kavşakta... Devletin ve tabiatın kanunlarını çiğneyecektim.

Nazlı Hilal'le aynı şiirin kelimeleriyiz... Fakat ben sayfanın yakılmış kısmındayım.

Onun karşısında, Franz Joseph Haydn'ın ***Veda Senfonisi***'nde sahneyi art arda terk eden orkestra üyeleri gibi, umutlarım bir bir kayboluyor. Aramızda, Paganini'nin yamuk kemanındaki sağlam kalan tek tel misali ince, tekinsiz bir bağ bile yok. Yalnızca teğet geçmek için yaratılmıştık. Kalbim, benden önce mezara gidecek.

Nazlı Hilal'in renkli kirpikleri bir süs balığının kılçığını andırıyor. Onu bir kelebek gibi yatağıma sabitlemek isterdim. Ah, çiçekçiden aldığın gülleri götürüp kırlara yapıştıramazsm! Yâ Rabbim, bu kadını görünce nasıl da palyaço yiyen yamyamlar gibi şenleniyorum!

"Arzu ederseniz öne oturun efendim." Civan Kazanova, minyatür bir bavul yüklenmiş. Arabanın kapısını açıyor.

"Orada başım dönüyor" diyerek arka koltuğa seğirtiyorum.

Nazlı Hilal, sigarasını son kez emip izmariti mazgaldan içeri yolluyor. Ve yanıma ilişiyor. Ateşin keşfinden sonra pişirilen ilk kebap kadar leziz görünüyor. En esaslı karmaşa, beklenmedik zamanda ve aniden ortaya çıkandır. Buna mukabil, kainat güzeliyle yan yana gelen adam, artık evrende yalnız değildir. Heyecandan kemiklerim kamaşmıştı. Subaru'nun içinde yangın çıkmıştı sanki. Öylesine gerilmiştim ki, kıçıma kömür soksalar, bir hafta sonra elmas çıkardı. Daha önce hiç âşık olmamıştım. Kalbim rötar rekoru kırmış, ilk uçuşunu iyice paslandıktan sonra gerçekleştiren hurdahaş bir tayyare. Sizden 70 yaş küçük birine asla gönül vermeyeceksiniz muhterem okuyucu. Eminsiniz. 30 yıl önce ben de emindim. Bir davranışla ilgili olarak "Asla yapmam" dediğimde, tam da öyle davranmama varan bir geri sayım başlıyor. N'apalım. Kadere sırtını dönemezsin. Aklın yolu belli; kalbin yoluysa yalnızca yüründükçe var oluyor. Düşünceler hep aynı kalabilir, duygularsa mütemadiyen değişir. Deney farelerinin geçici mutluluğunu yaşıyordum. Zira onunla plajda dondurmalarımızı tokuşturup yalayacağımız günleri hayal etmeye bile zamanım yok. Can

çekişmeyi avantaja dönüştüremezsin kıymetli okurcuğum. Şimdiye dek çoktan ölmüş ve gözlerimi Ray Charles'a bağışlamış olmalıydım. Hayatın hazırlık aşaması ömür boyu sürer. Tam yaşamaya başlayacağın sırada sahadan şutlanırsın.

Subaru'yla meçhule doğru yol alıyoruz. Hayat yolunda sadece bir yolcu olmaktan daima korkmuşumdur. Civan direksiyonda fizik kanunlarıyla mücadele ediyor. Araba, hıçkırık tutmuş bir at gibi sekiyor. Veya bende bir hal var.

Nazlı HilaPin yargısız infaz mesabesindeki cazibesinden biraz sıyrılabilmek umuduyla, camdan, hor kullanılmış şehre bakıyorum. Tuzla kaplı binalar gözlerimi yakıyor. Kuşlar tozlu ağaçlara kurulmuş, akşamı kaşıklıyorlar. Çişini tutan kamyon şoförleri, hırsla gaza basıyorlar. Polisler her zamanki gibi birbirlerini vuruyor. Süpürgeye binen tayyörlü kariyer fıstıkları, plazaların pencerelerinden uçarak evlerine dönüyorlar. Ölü kediler asfalta dantel örtüler misali serilmiş: Bunlar hep satanistlerin işi. Mutsuz çoğunluk, cep telefonlarından sızan radyasyonla beyin tümörlerini emziriyor. Güneşin, suratından bıçaklanmış ağır makyajlı bir sahte sarışının kellesi gibi gömüldüğü sular rengarenk boyanıyor. Burada, Mikail tabiat işlerini Azrail'e mi devretmiş ne?..

"Civan, nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. İşitmiyor.

Cevabı, Nazlı Hilal veriyor: "Havaalanına. Yarın 19 Mayıs. Ankara'daki törene katılacaksınız ya?"

Kulağı okşayan, ruhu besleyen sesini duyunca "Mucizenin de bir sınırı olmalı" diye düşünüyorum. Ne

olduğunu bilmediği bir şeyi çalan hırsızın çaresizliğiyle zırvalıyorum [zira yürekten kan damlarken, ağızdan bal damlamıyor]: “Ankara’da iki sene önce bir kadınla tanışmıştım... Yani, samrım Ankara’daydı... Galiba, iki sene önceydi... Kadındı herhalde?.. Benim yaşımda insan her şeyi hatırlayamıyor!”

*

Havalimanında vedalaşırken Nazlı Hilal yanağıma bir buse kondurdu. Fırsatı ganimet bilip çaktırmadan, edeplice boynunu kokladım ben de. Dikkat etmeniz gereken husus şu: Kadın elimi değil, yanağımı öptü. Keşke öpücükler biriktirilebilse. Farkındayım, kuşlara ekmek, çiçeklere su vermeye programlanmış külüstür bir robot olarak fazla hayal kuruyorum. Canım okuyucu, bedenin yaşı bellidir, lâkin ruhun kaç yaşında asla bilemezsin.

“Beş yıl önce, Antep’teki uçak kazasından sağ çıkmıştınız...” Nazlı Hilal’in bu sade, vurgusuz, yarım cümlesinin ardındaki mana kütlesine dair hiçbir fikrim yok. Nasıl olsun?

“Ben, Antep’te doğdum Nazlı Hilal Hanımcığım. Lâkin zan-mmca orada ölmeyeceğim kesinleşti.”

Sezgilerim ve hafızam beni hep yanıltmıştır. Bunca zaman nasıl sağ kaldım hayret. Civan Kazanova, beni uğurlarken kulağıma eğildi: “Masum Cici’yle konuştum. İlk fırsatta sizi arayıp ziyarete gelecek.”

Civan’a Masum Cici’yle randevu ayarlamasını mı söylemişim?! Beyin fırtınasında kafayı üşüttüm galiba.

Balık tekneye tek başına binmez

İnsanın geleceği görememesi ne büyük lütuf.

[JULIZEH, *Serbest Düşüş]*

Feleğin tekmesini yiyip uçuşa geçtiğinde, kollarını açmış seni bekleyen iblisle göz göze gelirsin. Yaklaştıkça, fark edersin ki şeytanın kuyruğu boynuzuna dolanmış!

Aklım bir karış havada, ayaklarım yere basmıyordu. Uçak yolculuğu boyunca İstanbul’dan Ankara’ya kadar kustum. Kendi astronomik aptallığımın içinde boğulmam işten değildi. 19 Mayıs Atatürk’ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı törenine katılacaktım. Hava tosbağası tayyare öyle yavaştı ki bir uçurtma bizi solladı. İçerisi takım elbiseli adamlarla doluydu. Yanımda oturan şişme bürokrat, derisi dar gelen bir penguene benziyordu. Ona bakmaktansa kirli pencereden dışarıyı seyrediyordum. Fondaki kara bulutlardan ötürü camdaki aksim cehennemin kazan dairesinde çalışan bir zencinin yüzü gibiydi. Suratım da beynim kadar buruşmuştu.

Yanımdaki adam benimle konuşmaya başladı. Herifçioğlunun gözleri, harlı bir sobanın delikleri gibi parlıyordu. Beni sık sık televizyonda görüyormuş. Yaşayan son İstiklal Harbi gazisi olmam çok dikkate değer imiş. Devlet başkanmm beni her fırsatta ziyaret etmesi gerekirmiş. Ankara’ya, Çankaya civarına taşınmalıymışım. İstanbul’un dehşetengiz kaosuna karşılık Ankara’nın bariz intizamı

tercihe şayanmış. Ankara, İstanbul gibi nemli değilmiş. Başkentin temelinde modern bir ruh varmış. Ankara disiplinin, kıvancın ve emniyetin şehriymiş. Ankara, Cumhuriyetin kalbi, dünyanın merkezi, evrenin başlangıç yeriymiş...

Kepçe kulağıma biriken bu zırvaları sabırla dinledikten sonra kireçli boynumu çevirip cevap verdim: “Ankara’da yaşamaktansa, İstanbul’da ölmeyi yeğlerim.”

Masum Cici’nin kemiklerinden kafes yapıp içine kellesini koyacaktım. Çünkü bu Zülfikar Bey’in son arzusuydu. Tamam. Buna mukabil, Zebercet Hanım ile Masum Cici arasından su sızmıyordu. Kadıncağız, kocasının mıhlatmak için can attığı adamı, öz evladından yakın addediyordu. Karı kocalar birçok konuda ihtilafa düşer zaten. Fikir ayrılıkları evliliğin tuzu biberidir. Fakat her ikisi de ahret yurduna göçtüğüne ve artık ortada nikah filan kalmadığına göre tuzu biberi ben nereme ne yapacaktım? Gelinle damadın cesetlerine, bir üçüncüsünü ekleyerek mutluluklarını mı perçinleyeceğim?! Hayatta şunu anladım ki, insanlar yanlış sırayla ölüyor.

Muntazam, mutedil, mütevazı bir asrın son demlerinde, kutsanmış bir ahmaktan başka bir şey olmadığımı keşfetmenin hüznüne kapılmıştım. Nevrim dönmüştü. Kezzap dolu bir akvaryumda yaşıyordum sanki. Ve galiba... vicdanım bana yalan söylüyordu.

Ağırkanlılığım yüzünden neyin ne olduğunu anlamam zaman alıyordu. İğneyle kuyu kazmak, çay kaşığıyla tünel açmak gibi zaman alıcı işler benim için fazla lükstü. Masum

Cici’yi halletme konusundaki kifayetsizliğimi destekleyen tereddütle fazla vakit kaybe-demezdim. Binaenaleyh, Civan Kazanova’dan beni Masum Cici’yle buluşturmasını isteyeceğim. Sonra da “Bum!” sırat köprüsünde yaşlı teyzelere kavalyelik eden centilmen şerefsizi mıhlayacağım.

Beynini dağıtacağım adam ile kalbini fethedeceğim kadının arasmdaydım. Daha doğrusu, yok etmem gereken adam ile yok saymam gereken kadın arasında.

Toprağı deşmek yerine, bir iğneye tutunarak suya dalıp balık avlamayı seçen solucan... İşte o benim.

Bulutlara değen gecekondular

Esenboğa Havalimanı’nda beni, kuşe dergiden kesilmiş gibi parlak çocuklar karşıladı. Onların refakatinde Sheraton Oteli’ne yerleştim. Odam bir simetroman tarafından lüks eşyalarla dekore edilmişti. Yüksek tavanlı ve kaos manzaralıydı. Pencereden, bir müddet, bulutlara değen gecekondulara baktım. Kentin çirkinliği, buralarda çok suç işlendiğini düşündürüyordu.

Kaderimden bezmiştim. Yatağa yığıldım. Charles Dickens’ın romanları gibi tıka basa ölümle doluydum. Beynim, kafatasıma boşaltılmış bir kepçe Satürn balçığı. Hafızamın denizi buz tutmuş, anılarımın nehri kurumuş. Karadelikte gümbürdeyen bir kara trenin biletsiz yokuşuyum. Tekinsizliğin anavatanı ıssızlığa sürüldüm. Yalnız yaşayan ihtiyar çiftçinin cavlağı çekmesiyle, ahırda tek başına kalan hasta merkep gibi hissediyordum. Ardımdan yas tutacak

herkes öldü. Bense kurtuluş ve zafer kutlamalarından şaşmıyorum...

Uzaktan kumandayla televizyonu açtım. Zapinge başladım: “Kellogg’s’un sunduğu Keloğlan...”

Zap.

Magazin programı: İşadamı Timur Tümör, Noct-0 adlı gece kulübünde, Emrah Serbes’in ***Her Temas İz Bırakır*** adlı romanını okurken kameralara yakalandı.

Zap.

Haber bülteni: Dün, Boğaziçi Köprüsü’nde İngiliz futbolcu David Beckham’a tıpatıp benzeyen bir genç adamın intihar teşebbüsü. Köprü korkuluğunu tek elle tutmuş, denize sarkıyor. Kameralarla kuşatılmış. Kırmızı pelerini, rüzgarda dalgalanıyor. Polislerin yakarışlarını bastıran, ateşli bir nutuk çekiyor. Köprünün renkli ışıklan yüzünde yanıp sönüyor. Ve müthiş bir atlayış. Üşüşen kameralar düşüşü kayda almışlar. Pelerinin üstünde Coca-Cola amblemi görünüyor. Kimliği belirlenemeyen adam ile Beckham’ın fotoğrafları ekranda yan yana konuyor. Kanaatimce, onları anneleri bile ayırt edemez. Sahil Güvenlik Komutanlığına bağlı dalgıçlar, pelerini bulmuşlar fakat cesede hâlâ ulaşamamışlar. Beverly Hills’te Rolls Royce’uyla turlarken görüntülenen Beckham, İstanbul’da köprüden atlayan anne-baba ayrı ikizi namına üzüldüğünü söylemiş. İnternette “Beckham’m ölüme atlayışı” başlığıyla yayınlanan videoyu izlediğini belirten meşhur futbolcu, adının, bu elim vakayla anılmasını tasvip etmediğini sözlerine eklemiş...

Zap.

Yerli film: Organize haydutlar Cüneyt Arkın'ı yaralayıp zapt etmişler. Çetenin fötr şapkalı elebaşı purosundan bir nefes çekiyor: "Parmaklarını kesip çöle atın. Kafasını da."

Zap.

Reklam: Mavi bikinili, süt damlası bir ahu, hareketli bir melodi eşliğinde iskelede yürüyor. Ardında iki delikanlı. Kız suya atlıyor. Yüzeye çıkıp gülümsüyor. İnci dişleri görünüyor. İskeledeki iki adam da gülümsüyorlar. Birinin dişleri bembeyazken, diğerininkiler sarı. Dış ses: "Dişleri sağlıklı olan..." Hart! Denizden fırlayan dev bir köpekbalığı, kızı bir lokmada yutup kayboluyor. "... Kızı kapar!"

Zap.

Stüdyo programı: 9-10 yaşında bir kız ile ebeveyni; sarışın afetin sorularını cevaplıyor. Küçük kız 20 gün önce kaçırılmış. Baba, meşhur bir mimarmış; Anne, İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası'nda piyanist. Kızı kaçıranlar, 10 kamyon dolusu Toys'R'us marka oyuncak istemişler. Oyuncakların Miki Fare, Bugs Bunny ve Donald Duck kostümlü 10'ar adam, 10 da palyaço olmak üzere toplam 40 kişilik bir ekip tarafından teslim edilmesini şart koşmuşlar. Çizgi film kahramanları ve palyaçoların sürdüğü kamyonlar yola dizilmiş. Televizyon kanallarına ait sivil taşıtlar, TIR katarını gizlice, nöbetleşe takip ederek yolculuğu kameraya kaydetmişler. Oyuncak filosundaki tüm palyaçolar, fare, tavşan ve ördekler polismiş. Fidyecilerin, cep telefonlarıyla ilettikleri talimatlarla tırlar Kars'a kadar gitmişler. Âşık

Şenlik, Âşık Murat Çobanoğlu ve Âşık Şeref Taşlıova'nın heykellerinin bulunduğu Âşıklar Anıtı'nın önünde durmuşlar. Kılık değiştirmiş polisleri, binlerce ilköğretim talebesi karşılamış. Talebelerin abideye şevki, İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün düzenlediği şiir yarışması münasebetiyleymiş. Toys'R'us amblemli Tırlar şehre girince çocuklar sevinmiş, büyükler korkmuş. Nihayetinde, fidyeciler oyuncakların Karslı çocuklara dağıtılmasını talep etmişler. Kaçırılan kız da, ilkokul öğrencileri arasında bulunmuş. Üzerinde önlük, sırtında okul çantası, saçları da örülü. Dahası, o da bir şiir yazmış...

Zap.

İşte benim adamım: Eskişehir'de, 101 yaşındaki P.J. Dede, kendini Victorinox'la bıçaklayarak intihar etmiş!

Zap.

Güzellik yarışması: Esmerleri mi, sarışınları mı, kumralları mı beğendiğime hâlâ karar verebilmiş değilim. Bence bu yanlış bir tasnif. Üçüncü seçilen kız "Önce insanım, sonra seksi" diyor. Bence yanılıyor. İkinci, masal anlatıyor: "Bazen bir kurbağa, yalnızca bir kurbağadır; balkabağı, sadece balkabağı; lamba, lamba..." Veee birinci söz alıyor: "Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır, fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır!" Hakikatli kız. Bana birini hatırlattı ama kimi?..

Zap.

Orhan Gencebay ciddi, sakin, emin bir ifadeyle, tane tane konuşuyor: “Aslında konser vermiyor değilim... Bilimsel veriler açıkça gösteriyor ki [bakın konuyla alakalı resmî istatistiğin belgesi bu] Türkiye’de şu anda 397 bin kişi duş almakta. Bunlardan 177 bini şarkı söylüyor. İçlerinden, ne yaptığını bilen 63 bini ise benim şarkılarımı terennüm ediyor. Yani, bendeniz halihazırda iki stadyumda birden konser vermekteyim. Üstelik, yağmura rağmen.” Kesinlikle doğru.

Zap.

FBI’m arananlar listesindeki bir numaralı suçlu Bereket Rubi-con idam ediliyor. Sarışın bomba, bombalama eylemlerinden yargılanmış. İnfaz odasında kameraya bakarak öptüğü yumruğunu kalbinin üstüne koyuyor. Ürperiyorum.

Zap.

Karizmatik bir ruhani lider dua ediyor: “Allah’ım... uzaylılar tarafından kaçırılıp, ameliyat edilen... galaktik organ ticaretinin kurbanı olan din kardeşlerimize, sağ salim gezegenimize dönmeyi nasip et...”

“Aaamiiin.”

“Gizli ajanlarca hafızası silinen kullarından, zihin kontrol yöntemiyle suça, günaha itilenlerden ve yeraltı laboratuarlarında denek olarak kullanılanlardan yardımını, rahmetini esirgeme.”

“Aaamiiin.”

“Ey çoklu evren sisteminin rabbi; cemaatimizin müdavimlerinden olup, bilerek ya da bilmeyerek, iblisin hipnotik vesveselerine kapılan, nihayetinde tövbe ederek kozmosun akışına ayak uydurmaya yönelenlerin, paralel evrenlerdeki günahkar versiyonlarını da ıslah eyle...”

“Aaamiiin.”

Zap.

Suyılanma benzeyen bir kadın: “Solucandan dokuz çeşit yemek yapılabi_”

Zap.

Filmin devamı: Cüneyt Arkın “Bir daha şapka takamayacak-sın!” diyerek kılıçla mafya babasının kellesini uçuruyor.

Zap.

Haber programı: Sarı Tofaş’ının önünde dikilmiş bir taksi şoförü, şehir ahalisinin merakına merak katıyor: “O gece taksiyle Bü-yükdere Caddesi’nden aşağı, Barbaros Bulvarı’na doğru iniyordum. Kabristanın önünden geçerken radyonun sesini kısayım dedim. Birden karşıma, bir iskelet çıktı. Dağlara taşlara! Bam diye tosladım mı ben buna! Frene abandım. N’oluyor demeye kalmadan bir de baktım mezarlığın kapısında bir iskelet sürüsü! Ben gördüğümü söylüyorum. Ne olmuş, nasıl olmuşsa birader, biri buradaki tüm mevtaları ayağa kaldırmıştı. Protesto yürüyüşü sanki. Allah var, içlerinde ünlüleri seçtim desem yalan. Hiçbirinin

derisi, eti yoktu. Kemiklerden de tanıyamadım Kemal Sunal'ı, Türkan Saylan'ı... Sonra bir müşteri bindi. 'Gazla!' dedi, gazladık. Ekmek parası."

Mezar taşıma " ***Uykum eskisinden de ağır"*** yazdırsam iyi olacak. Zap.

Çizgi filmde kedi Sylvester, kanarya Tweety'yi yuttu. Zavallı kuş... pisi pisine gitti.

Zzzzzzz... Uyuyakaldım.

Kaderini çizerken cetvel kullanamazsın

Dünyayı değiştirecek kapasiteye sahip kişiler, genellikle, hayatta kalma konusunda beceriksizdirler.

[BALTASAR ZAMACOIS, 1817-1861, *At gözlüğüyle kuşbakışı*]

Cumhurbaşkanı elimi öptü. Evet. Ankara 19 Mayıs Stadyumu'nda, tam 40 bin çift gözün önünde. "Berhudar ol evlat" diye fısıldadım.

İstiklal Marşı okundu. Yumuşacık bulutların katı gölgeleri çim sahaya düşmüştü. Binlerce insan tribünlerde coşkulu tezahüratlar yapıyordu. Karşımdaki blokta kırmızı - beyaz formalı büyük bir grup, Türk bayrağı görüntüsü oluşturacak şekilde dizilmişti. Onlar kıpırdadıkça bayrak dalgalanıyordu. Silahsız bir meydan savaşı ya da gelin-damatsız bir düğün tahayyül edin. Öğrenciler, sporcular, bando takımları, izciler resm-i geçit yaptılar. Devlet ricali

tarafından klişe nutuklar söylendi. Spor müsabakalarına başlanmadan evvel, kürsüye davet edildim. Yeşil çimlere kurulmuş sahneye kadar mekanik alkışlar eşliğinde yürüdüm. Hava, kurbağaları bile bunaltacak kadar nemliydi. Dopingli bir zombi gibi enerjiktim. Kameralar bana odaklanmıştı. Yarım düzine mikrofon, kırık dökük cümlelerimi dev hoparlörlere iletiyordu:

“Spor... benim de hayatımın ayrılmaz parçası... Duş alırken... amuda kalkıyorum... Sofrada... mekik çekiyorum... Tuvalette... halter kaldırıyorum... Bu sayede PhotoshopTu gibi görünüyorum... Bende bir boksörün kaşları, basketçinin tırnakları, golfçu burnu var... ”

Kendi sesimi saygıyla dinleyen bir yabancıydım. Tıpkı, Mar-lon Brando gibi duraklayarak konuşuyordum:

“Biz savaşı CNN’de izleyemedik... Philips LCD televizyonlar yoktu... Muharebeyi uzaktan kumanda edemedik... Siperde, bombardıman dinince Dardanel ton balığı konservesi yiyip Sütaş ayranı kafaya diktikten sonra afiyetle bir Marlboro tüttüremedik... Yorgunluk kahvesini ancak harpten 70 sene sonra höpürdetebildim: Jacobs Gold... Görüyorum ki sizler atletizmin dikenli yollarında Adidas’larınızla son sürat ilerliyorsunuz. Biz ise şehitlerin ayağındaki kara lastikleri söküyorduk. Yaylım ateşi başlayınca yalınayak yayalık tat vermiyordu zira. Fast-food, benzinci ve banka tabelaları bir anda kayıplara karışsa... insan dımdızlak ayazda kalmaz mı? Burger King, Shell, Garanti Bankası... işte size içinde ilelebet yaşayabileceğiniz bir üçgen... Savaş, tarih kitaplarına basıldı mı Handel’in Su Müzik’ine benziyor artık. Hey gidi Handel... Bach’la akrandır, fakat ondan tam dokuz

sene fazla yaşadı. İkisi de kör oldu. John Taylor denen şarlatan ikisini de imamın kayığına bindirdi... Sizi temin ederim İstiklal Harbi... hayatımın en manidar vakasıydı; şu anda dilimin altında duran Vivident'le dahi irtibatını kurabiliyorum. 1919'daki salgında tüm askerler grip olmuştu. Ordu, askerî bir düzen içinde hapşırıyordu. Geceleyin nöbetçilerden biri aksırdığında, diğerinin 'Çok yaşa' demesine kalmadan vuruluyordu. Şöyle: 'Haaapşuu!' Duf! 'Çok yaşa!' Ecel beni de ofsayda düşürdü. Kaç ölüye 'Çok yaşa' demişliğim var. Uyumazdık. Sizi mıhlamaya ant içmiş bir ordu civarda fink atarken uyumak riskli bir lüks. Ölüme en çok benzeyen uyku, savaşta uyunandır. Biliyor musunuz... sizler gibi ben de Swatch takmak arzusundayım. Dolayısıyla mahkemeye müracaat edip yaşımı küçülteceğim. İçimden bir ses, milis komutanımız olan rahmetli Ethem Yahya Bey'in sesi, 97 yaşından gün almışların Swatch takmaması gerektiğini söyleyip duruyor. O saat, kolunuza taktığınız saniyede sizi toplumun asli bir üyesi yapar. İnsanların çoğu; yalnızca güç yetiremediği, beceremediği ve elde edemediği şeylere değer verir. Ben de öyleyim. Geceleri yatağa uzandığımda, uykuya dalarken, hayatım bir reklam kuşağı şeklinde gözlerimin önünden geçiyor. Coca Cola içmediğim günlerin gecesinde kabuslar görüyorum. Karşı karşıya gelen iki ordu... Ve bütün askerler aynı anda intihar ediyorlar. Harbin teferruatında minik bir rötuş. Öteye değil, beriye ateş ediyorsun. Cinai hengamenin yerine intihar hararetini koyuyorsun. Silahını kendi kalbine, şakağına, çenesine dayamış binlerce genç bir elden tetiği çekiyor. Derken bütün bedenlerden Coca Cola fışkırıyor. Savaş alanını kaplayan, siperlere dolan köpüklü, kan rengi, buz gibi kolanın içinde cesetler salma salma yüzüyor. Demek istediğim... muhterem

gençler... Muallimleriniz, bendeniz ve tabii protokolde oturan bürokratlar kadar... cehalet illetine duçar olup yalnızlık lanetine tutularak vahşet mertebesinde mutsuz olduğunuzda... en büyük teselliyi iPhone'unuzun dokunmatik ekranında bulacaksınız. Muhtaç olduğunuz kudret... internetteki alışveriş sitelerinde mevcuttur. Kızlara tavsiyem... J'adore'dan şaşmayın... Erkeklere nasihatim... J'dore'u takip edin..."

Bir bahar, Ankara ve roman klişesi olan yağmur işe koyulmuştu... MikaiPin şimşekleri ile foto-muhabirlerin flaşları peşpeşe çakıyordu. Beylik tabancamı çekip içiçe geçmiş kalburlara benzeyen bulutlara iki delik de ben açtım. Teke yılışıklığıyla mikrofonları yalayıp "Viagra'nın yan etkileri abartılıyoooooor!" diye bağırdım. Akabinde kulaklarıma çalman ses yağmurun şakırtısı mı, ıslak ellerin alkışı mı, yoksa gaipten mi geliyor bilemiyordum. İskeletini kaybetmiş kadavra edasıyla sahneden iniyordum. Pervanesiyle yağmuru biçen melankolik, siyah bir helikopter peyda oldu. Otomatik patırtılarla alçalıyordu. "Uçan paparazziler" diye düşündüm. Yanılmışım. Hayatın küçük, tatlı sürprizlerinden biri gerçekleşti ve üniformalı, kar maskeli dört komando, helikopterden makinalı tüfeklerle bana ateş açtı. Sahne darmadağın oldu. Göğsüme saplanan kurşunların etkisiyle uçarak devrildim. Nazlı Hilal'i bir daha göremeyeceğim için hüzünle şoklanmıştım. Azrail'in cephanesi tükenmek bilmiyordu. Savaş asla hitama ermiyordu. İsim, adres ve kılık değiştirerek dünyayı dolanıyordu. Bana ayrılan sürenin sonuna gelmiştim. Kaderin kalbime zimmetlediği mermi, beni nihayet bulmuştu. Kelime-i şahadet getirmek üzere ağzımı araladım. Kürsüden üstüme,

başucuma düşen mikrofonlara konuştum: “Kaderini çizerken cetvel kullanamazsın... Fakat BMW kullanabilirsin. BMW... Bin... yaşa!”

Mezara balıklama dalış

Figen Negatif, bardak su ile yeşil hapı sehpaya bırakırken soruyor: “Ne seyrediyorsunuz Ruhi Bey?”

“Televizyon.”

Ekranda, eniştenin ayranını çalkaladığım 19 Mayıs töreni belki bininci kez gösteriliyor. Ben zırvaladıkça, tribünler deli kızın fistanı gibi dalgalanıyor. Figen’in söylediğine göre, konuşmamın tekno re-miksini yapıp Youtube’a yüklemişler. Şarkı, en popüler cep telefonu melodisi haline gelmiş. Tribünlerden kaydedilmiş; vuruluşumu yakından, uzaktan, farklı açılardan gösteren yüzlerce video internetten milyonlarca kez izlenmiş. Tıklanma rekoru -ne demekse?- bir filmimden diğerine geçiyormuş. Yani eşeğin arka vagonunu sel almış, anıran tren göğe ağmış...

Pervane takılı tabuta benzeyen helikopter inişe geçiyor. Kurşun yağmuru başlıyor. Tribünler ayakta. Cumhurbaşkanının gözlerinden yaşlar fışkırıyor. Ağır çekimde yere düşüyorum. İnfaz timinin ardından cankurtaran ekibi yetişiyor. İstiklal Harbi’nin bu son sahnesini pürdikkat izliyorum... Savaşta dökülen kanların son damlası... Millî Mücadele’nin final jeneriği... 100 yaşında bir askerin yapıp yapabileceği en büyük gövde gösterisi... BMW sponsorluğunda can veriyorum.

*

“İyi hoş da, Figen şu anda mezarda olmam gerekmiyor mu?”

Gözleri yaşarmasın diye dalgıç gözlüğü takmış, soğan doğrayan hizmetçim “Allah sizi bize bağışladı Ruhi Bey” diyor.

“Yaşamak, benim kronik hastalığım.”

Hapların üzerine bir sigara yakıyorum. Haber bülteninde, suikasttan sağ kurtuluşumun eşsiz bir mucize olduğu belirtiliyor. Stüdyo konuğu cerrah, gövdeme neşter vururken Atatürk’ü düşünmüş. Göğsüm kabardı. Japon genetikçiler, benimle irtibat kurmak istiyorlarmış. ABD Başkanı Obama, bir konuşmasında dayanıklılığımı “ilham verici” diye nitelemiş. Şampiyon bir İngiliz atının yavrusuna benim adım verilmiş. Fransa’da mukim Arap asıllı bir pop yıldızı “Ruhi Mücerret / Bu ne maharet / Ölümsüzlüğü / Bize de öğret” diye oynak bir şarkı bestelemiş...

Gezegen çalkalanırken bendeniz 47 saat uyumuşum, sizlere ömür.

Kapı çalındı. Gelen tabii ki Civan Kazanova’ydı. Bana, kazdığı tünel aslan kafesine çıkan mahkum gibi hayret ve hayranlıkla bakıyordu. Elindeki mecmuayı sallayarak öttü: “TIME’a kapak olmuşsunuz!”

“Vivident ister misin?” diyerek sehpadaki sakız paketini uzattım.

Yüz ifadesi, musahhihin mezar taşında dizgi hatası görmüşçe-sine birden değişiverdi. “Ne?!” Mavi gözünde şaşkınlık, kahverengide öfke yansıyordu.

“Sakin ol delikanlı. Sakıza tövbeli misin yoksa? Unutma ki, tövbekarın saygınlığını, geçmiş günahlarının büyüklüğü belirler.”

“Pardon... Immm... Sizin için ne yapabilirim?”

“Ne gibi?”

“Benden bir şey isteyin. Herhangi bir şey.”

“Sony televizyonumun karşısında, IKEA kanepeme kurulmuş, üzerimde Pierre Cardin robdöşambr, ayağımda Twigy terliklerle otururken daha ne isteyebilirim?.. Hah! Mandalinalı Schweppes! Sonra da bilek güreşi yaparız?”

Civan, aynada kendi yüzünü gören vampir misali ürkmüştü. Korkudan altına s.çmak ile işemek arasında gidip geliyordu sanki: “Ta-ta-tamam. Ameliyattan sonra hızla iyileştiniz...”

“Elhamdülillah. İlaçlar iyi geliyor.”

“İlaçlar mı?”

“Tepemde dikilip durma Civan, otur şöyle.”

Kanepeye, yanıma ilişiverdi: “Vurulduktan sonra size ilaç da mı verdiler?” Cümlenin son kısmını fısıldamıştı.

“Yok yahu. Hani sen beni çekirge suratlı bir doktora götürmüştün ya, o günden beri... 100 yaşındaysan, hapı yutarsın Civan, bu böyledir.”

“Vecihi Hiciv size reçete yazmamıştı ki? Hatırlamıyor musunuz, oradan kaçmıştık!..”

“Tabii ki hatırlamıyorum, ne sandın? Hafızam kardan bir dağdı, 1974 yazında eridi. Benim nazarımda dünya, azap dolu bir cennet. Bunu hâlâ anlamadın mı?.. Biri mezar gösterse, balıklama dalarım.”

Civan’m gözleri, salondaki tüm ışığı emiyordu. Kellesi, mikrodalga fırından yeni çıkmış gibi kızarmıştı: “Sizinle hakkıyla alakadar olamadım. Beni affedebilecek misiniz?”

“Ah pırlanta evladım. Şu son günlerimde nazıma katlandın, kahrımı çektin. Benim gibi müşkülpesent bir kartoloza refik oldun.” Portmantoda asılı üniformamın yakasındaki İstiklal Madalyası’m aldım. Civan’ın tişörtüne iğneledim. Elimi omzuna koydum: “Bu madalya artık şenindir Civan.”

Bir gözünde mavi dalgalar yükselirken, diğer gözünde kum tepeleri kabarıyordu: “Ciddi misiniz... Ruhi Bey?”

“Her ne kadar manevi değeri yüksek olsa da, onu mana âlemine götüremem.”

Bu defa elimi öpmek yerine yavaşça sarıldı bana. Civan Kazanova’nın ince bedenini göğsüme sıkıca bastırdım. Madalya canımı yakınca kollarımı gevşettim.

Civan ani bir kararla kirişi kırdı: “Halletmem gereken bir iş var, tekrar döneceğim.” Ha demeye kalmadan kapıyı çarpıp toz oldu.

Şapşalın ulaşabileceği en yüce mertebe

Maziyi çarpıtma. İstikbal çarpar.

[ARRIGO GI0RGI0,1909-1999, *Belirsizlik Belirtileri]*

Gözü dönmüş gazeteciler, evimi ablukaya almışlardı. Sokağa adım attığım anda tepeme üşüştüler:

“Ruhi Bey, efendim, uzun yaşamanızın sırrı ne ?”

“Ölümden her defasında kurtulmanızı neye bağlıyorsunuz?” “Rejimyapıyor musunuz?”

“Ailenizde ortalama ömür kaç yıl?”

“Seyahatlerinize devam edecek misiniz?”

“Bu tarafa bakın lütfen, bir saniye...”

“Genç kalmayı nasıl başarıyorsunuz?”

“Keçi plasentası” dedim, “maymun teri ve elektrikli şapka.” İnsan, benim yaşımda Z planına ihtiyaç duyuyor.

Dört koldan eroin almış keş yürüyüşüyle camiye yollandım. Cemaat boynuma sarıldı. Musalla taşı ile gasilhane hizasında, kefeni yırtışımı kutladılar.

“İyi ceset lafının üstüne gelirmiş!” diye ünleyen Avni Vav, yokluğumda kendine yeni bir ahbap bulmuş: Korkut Üneli. Tokalaştık. Cildinin rengi yaslandığı duvarmkiyle

uyumlu. Kulakları, spor araba kapılarına benziyor. Fotojenik centilmen, sabık Yeşilçam aktörüymüş. Avrupa yakasında mukim. Tuhafiyeci. Vaktiyle, senaryosunda Avniciğimin de imzası bulunan ***Uzay Yolu***'nda rol almış. Filmdeki performansından ötürü, yakınları ona hâlâ Mr. Spock diyormuş.

Laf öbür dünyayı ve uzayı dolaşıp kadınlara geldi. Mabet filozofu Avni Vav ne dese beğenirsiniz: "Boş gözleri, taş kalbi ve dimdik göğüsleriyle kadınlar beni zıvanadan çıkarıyor!" Sahabelere katılsa intibak sorunu yaşamayacağını vehmettiğim beyzadeye de bakın hele. Haşere okulundan mezun holigan ağzıyla konuşuyor. Kainatın kaygan zemininde, kimseye tutunmayacaksın...

"İşimi, aklımı ve karımı kaybettim..." dedi Mr. Spock "İnancım zaten yoktu. Kalbime varan koridordaki turnike sıkışıp kalmıştı..." Sakal falı bakıyor, yani biteviye çenesiyle oynuyordu. "Sonra, Cenab-ı Hakk'ın inayetiyle hayatımın kadınını buldum."

Efkarlı bir iç çekişle "Sizler henüz gençsiniz. Bendenizin, kendimi kandırmak suretiyle maziye heyecan katmaktan başka çarem yok maalesef" dedim.

Avni Vav'dan şoke edici bir itiraf: "Ben, söylemesi ayıp, bir sanal harem kurdum."

Mr. Spock'la ikimiz senkronize nida ettik: "Neee?!"

"Sizin şövalye aşklarınız bana yaramıyor beyler. İnternette gönül sörfü yapıyorum. Yatsıdan sonra JamaikalI

çıtır çerezlerle, Tok-yolu tazelerle yazışıyorum. Bittabii, namevcutluk sathından aldığı destekle meşruiyet kesp eden yalan gırla gidiyor. Şu günlerde kısmetim iyiden iyiye açıldı. ***‘Azrail’e bir beşlik çakan Ruhi Mücerret’i tanıyorum!’*** dedim mi, akan sular duruyor, yelkenler suya iniyor. ”

İşkillendim: “Bu beyanınıza istinaden, ben fakiri, pezevengin tazısı olarak kullandığınızı söyleyebilir miyiz Avni Bey?”

Mr. Spock’tan haya efekti: “Tövbe estağfurullah.”

Avni Vav sazı aldı: “Ruhi Bey, müsaade buyurursanız bu hususu mütalaa edelim: Cins-i latifin efsunlu cazibesini inkar etmiyorum. İtirazım, yeminlerle takviye edilen yalanlardan ibaret aşkadır.”

Mr. Spock hiddetlendi: “Destur! Peygamberimiz de âşık olmuştu Avni Bey! Aşk, Efendimizin mirasıdır! Hz. Ayşe’ye diyor ki ‘Sana kördüğümle bağlıyım.’ Bir zaman sonra, Ayşe Validemiz soruyor: ‘Kördüğüm ne durumda?’ Rasulullah ‘Eskisinden de sıkı’ buyuruyor. Sen bu babı bizden âlâ bilsen gerektir.”

Nazlı Hilal’in hasretiyle kavrulmuştum. Binaenaleyh, Avni’nin horozuna kravat takan uzaylı misafirimizle ittifak halindeydim: “Mr. Spock haklı. Sizi böyle bilmezdim Avni Bey. Meğer tescilli zampara, kıdemli hovarda, kadrolu Don Juan imişsiniz yahu!”

Musallaya bir karga kondu. Avni dudağını büktü: “İkinize de acıyorum. Allah ıslah etsin. Kendinizi, kozmosun

hilkat nedeni Peygamberimizle bir tutuyor, beni şefaat sahasından şutluyorsunuz, öyle mi? Ona bahşedilen hissiyatın mahiyeti ile sizin dangalaklığınız arasında hiçbir fark bulunmadığından da kati surette eminsiniz. Bravo. Sözüme kulak verin, cennet çayırında yayılası büyükbaşlar. Mukaddesat korsanlığını bırakın. Dur durak bilmeden gönül rahatlığıyla terör estirmeyi kafaya koymuş tüm hödükler, dine dört elle sarılırlar. Cehalet, bağnazlık ve nefretin 'nuruyla' aydınlanmışlardır. Halbuki çiğ samimiyet, düşünceye değer katmaz. Davranışı da makbul kılmaz. Acımasızlık, suçtan ziyade cezada ortaya çıkar. Yobazlar, cennete, kapısını tekmeyle kırarak gerebileceklerini sanırlar! Bu dünyada, her şey ama her şey ve tabii ki aşk da geçicidir. Kadınla münasebetini aşk eksenine ayarlayan adam kepazeleşir. Amenna: Romantiklik, bir şapşalın ulaşabileceği en ulvi mertebedir. Buna karşılık şehvet, aşktan daha net ve pratiktir. Aşkta tutarlılık enderdir. Mekanik erdemlerle örülü seks, çoğunlukla, günah mahiyetinde görünür. Aşk ise duygu yüklü bir aptallık şeklinde tezahür eder. Günahın aptallıktan daha çok saygı görmesi gerekirdi..."

"Günah, aptallığın hasılası, hatta en büyük günah aptallık değil mi?" diye sordum.

"Allah'ı sevdiğini söyleyen kimse, kendisini sevmiyorsa o iş sakattır. Yaşamak, yeni günahlar işleyebilecek güçte olmakür." Avni Vav'ın bu sözünden müteessir oldum. Yaşamaya devam ettiğimi ispatlayacak güç bende yoktu. Ölümden dönmüştüm, fakat hayata değil.

Mr. Spock, aklımdan geçeni söyledi: "Yani?"

“Hayatın anlamını ve değerini elbette bir tek günah belirlemez” dedi Avni Vav.

Mr. Spock, şarlatanlığa teşne Avni Vav’ı didikliyor: “De hele, haz duygudan evla mı?”

“Hedonizmden mezun olanlar, ahlakçılığa terfi eder.” Avni’nin mermisi hiç bitmiyordu. Onda fil hafızası, deve kini, tilki kurnazlığı,

keçi inadı, maymun iştahı ve tavus kuşu tafrası biraradaydı.

Mevzudan sapmıştık. Tren takla attıktan sonra yeniden raya otursun diye lafa karıştım: “Gönül vermek akıllıca değildir, olması da gerekmez.”

“Siz ne biçim Müslümansınız?! Esaslı bir günah bile işlemiyorsunuz?”

“Hoppalaaaaaaa?! Sen neyin peşindesin Avni Bey? Münkerin, şerrin davetçisi mi kesildin?” Mr. Spock, işinin ehli bir moderatördü.

“Siz dindar beyleri, başkalarını günahlarından ötürü aşağılama ve cehennemle tehdit etme zevkinden alıkoymak istemem. Fakat...”

“Fakat ne?” diye hırıldadım.

“Can dostlarım... Günahkarlar hoşgörülü ve özgürlükçüdür, çünkü empati kurmalarına bir engel yoktur.

Pişmanlık bir aydınlanma anıdır ve tövbe hem bir psikolojik analiz, hem de ‘kendini bilme’nin ideal görünümüdür. Şükür, güzellikleri keşfetmeye yönelik dikkatin gelişkinliğidir. Ayrıca, zamanla tatlanan acı hatıralar ile unutulan mutluluklar arasındaki farka denk gelen saçmalığı telafi eder. Şükreden kişi kendiyle barışarak yücelme imkanlarını genişletir. Dua, yoğun bir konsantrasyon ve dahiyane bir titizlikle tanzim edilmelidir. Ebeveyninden oyuncak isteyen şuursuz katır tohumunun münasebetsiz figanına benzer yakarışlar, içtenlikli olsa bile dua mıdır? Benliğinin rotasını çizmek üzere İlahî yardım talep eden kulun telaffuz ettiği her hece dünyayı değiştirir. Dolayısıyla, egoist talepler, Allah’a hitabı parazitlendirir. Velhasıl dua, mevcudiyetimizin; evrensel ve İlahî olanla bağını, İlmî usullerle tespit ve şiirsel ifadelerle tasdiktir. Tövbe, şükür ve duanın kesişim alanları vardır. Eylemindeki hatayı saptayarak tövbeye yöneldiğin için şükredebilir ve şükrünün niteliğinin zenginleşmesi için dua edebilirsin. Zikir ise... Hatırlamak ve hatırlanana münasip duygu, ifade ve davranışlara yönelmektir. Günaha, gaflete, teşevvüşe, hataya, nankörlüğe, tereddüde, şehvete, unutuşa, tembelliğe, boşboğazlığa, yanlışa, kazaya, aldanışa, açgözlülüğe, skandala, pespayeliğe, korkuya... kapılmadan Allah yolunda ilerleyemezsin. Bu sözlerimin manasını kavramada; göğsünüz ile kafanızdan müteşekkil dublekste ikamet eden şeytanın danışmanlığı fayda verir mi bilmem.”

Mr. Spock ile birbirimize anlayışla baktık. Avni Bey’deki, delirmeyi hızlandıracak zekaya ve kaçıklığa ihtişam katacak çapta bilgiye sahip değildik. Aykırılığın randımanına, anormalliğin semeresine, acayipliğin ulviliğine talip olmamız muhaldi. Masumiyetin kısır, sevapların güdük,

vecibelerin yapay sayılması ruhumuzu mahva sürüklerdi. Ufuk darlığı, bizi nefes darlığından beri kılıyordu.

Mezar taşıma ***“Bu taş başka mezara ait, fakat elden ne gelir?”*** yazdırabilirim.

Akşamın alacakaranlığında, fırtına öncesi sessizliğince kuşatılmıştık. Camiye tırmanan kart kurtlara, zombi filmi seyreden zombi-ler gibi boş gözlerle bakıyorduk. “Eee,” dedim “Mr. Spock, hayatınızın kadınına kavuştunuz mu?”

“Gönül İşleri Bakanlığı sayesinde...”

“O bakanlık lağvedilmedi mi?”

“Evet, malum, âşıkları tespit, aşkları teyit eden heyetin tüm azalan ile bazı müşavir ve memurlar katledilince...” Mr. Spock ceketinin cebinden bir kart çıkarıp gösterdi. “AŞKart hâlâ tedavülde fakat.”

Kış uykusu boyunca kabus görüp tersinden kalkmış kaplumbağa kılıklı Avni Vav: “Ne kadar dokunaklı! Resmî mühürle bağlanan kalpler, damga pullu duvak, arşiv dosyasının fotokopisiyle ebediyete adanan aile saadeti!..”

“Hayırlı olsun,” diyerek Avni’nin aksiliğini baypas ettim.

Ezanın ilk mısraıyla birlikte, akşamsefaları, bayram harçlığı veren cömert babanın cüzdanı gibi açıldı.

İçindeki şeytandan emir alan asker

Cinayet işlemesi için azmettirilmesi gereken adam, henüz erkek olamamıştır!

[KOLAĞASI MÜNTEKİM BEY, 1877-1920]

Otuziki ayağı eksik kırkayak gibi eve yürüyordum. Yol boyunca, hatıralarıma gömülü, pili zayıflamış radyodan Hector Berlioz'ün [1803-1869] 27 yaşında bestelediği ***Fantastik Senfoni***'yi dinledim. Fransız Ulusal Orkestrasını Leonard Bernstein [1918-1990] yönetiyordu: "Hakiki müziksever, banyoda şarkı söyleyen kızı işitince, anahtar deliğine gözünü değil kulağını dayayandır" diyen muhterem.

Figen Negatif eşikte, kısık sesle "Konuğumuz var" dedi. Salondaki iki dirhem bir çekirdek, dazlak centilmeni gözüm bir yerden ısırıyordu. Beni beklerken boş oturmaktansa, kahvesini yudumlayarak TİME dergisinin kapağına basılı fotoğrafımdaki sakal ve bıyığımı dolmakalemle siyaha boyuyordu.

"Hoş geldiniz, beyefendi" diye seslendim.

İrkildi. Kalemi ceketinin iç cebine koyarken ayağa kalktı. Bir kaşına dikiş atılmış, bir gözü morarmıştı. Aç bir yamyam kabilesini tıka basa doyurabilecek irilikteydi. Dudaklarını değdirmeden elimi öptü. "Hoş bulduk Ruhi Bey. Kusura bakmayın n'olur, gelmeden önce telefonla haber vermeliydim."

Tekli koltuğa doğru ilerlerken, esrarengiz misafirimi süzüyordum: "Beyaz Saray'dan mı... yoksa Çankaya Köşkü'nden misiniz?"

Yerine otururken gıcırtılı bir sırıtışla mukabelede bulundu: “Hayır, beni görmek istemişsiniz. Civan Bey söyledi. Ben, Masum Cici.”

Bastonum elimden düşerken ağzım bir karış açıldı. Nasıl da unuttum?! Stadyumda vurulup hastanede ameliyata alındıktan sonra 8 gün yatınca, hafızamdaki kara liste silinmişti. Bu adamla Zebercet Hanım vefat ettiği gün rastlaşmış, göz göze gelmiştik. Anlaşılan, anımsamıyordu. Neyse ki nallayacağım mahluk ayağıma gelmişti! Bendeki kısmet Kaptan Ahab’da olaydı, okyanusta aradığı Moby Dick’i buzdolabında bulurdu.

“Öyle miii? Oh ne âlâ, şerefyab oldum Masum Bey evladım” diyerek kandilli temenna çektim.

Jilet fabrikasında üretilmiş kurbanlık mankenin neşesi yerin-deydi: “O şeref bendenize ait. Bu arada, geçmiş olsun. Ve tebrikler. Tüm dünya sizi konuşuyor...”

“Teşekkür ederim.”

Muhayyilemde, az sonra işleyeceğim cinayetin slaytı dönüyordu: Figen’i evine gönderiyorum... Yo, kalıyor. Suça ortaklık etmesi gerekecek... Ya engel olmaya kalkışırsa?.. Sanmam, elinin hamurunu kanla ıslatmaktan zevk alacağı kanaatindeyim... Masum’dan izin istiyorum... Yatak odasında altın tüfeğimi kuruyorum... Salona dönüyorum ve... Sürpriiiz!.. Janti misafirin biçimli gövdesini mermilerle imzalıyorum...

Sonra?.. Acaba kendimi de vursam mı? Stadyumdaki suikasttan yeni kurtuldum. Ateşli silahlara bağışıklığım mı var nedir? İşin o kısmını bilahare düşünürüm artık. Cinai vazifemi hayırlısıyla ifa edeyim de... Evvela, canlı hedefimizi biraz tanıyalım, neyin nesi, kimin fesidir? Misafirperverliğimizi gösterelim, hal hatır soralım, izzet ikramda bulunalım, akabinde kanıyla tavanı boyarız.

“Sizi tanımak istedim, çünkü çok kıymetli bir ahbabım zat-ı âlinizden sitayişle bahsetti.”

“Beni mahcup ediyorsunuz. Kimmiş acaba bu ahbabınız?”

A-ha. Uyuyan yılanı uyandıracaktım az kalsın. Zülfikar Zarifoğlu’nun ismini verirsem, bu herifçioğlu muhtemelen ürkecek, en azından işkillenecek. İyisi mi bunak taklidi yapayım. Biraz du-raladım: “Kuşlar...” diye saçmalamaya başlamıştım ki kapı zili imdadıma yetişti. Ben yerimden doğrulana kadar Figen çoktan kapıyı açmıştı bile. Avni Vav ile Mr. Spock partiye katıldı. Genç, atletik ve grand tuvalet adamın yanında üçümüz tarih kitabından mancınıkla fırlatılmış gibi görünüyorduk.

Masum Cici’ye, en yakın dostumu takdim ettim: “Bu bey Avni Vav, kendisi çok değerli bir psikopattır.”

Gerçek adını hatırlayamadığım Mr. Spock “Bendeniz de Korkut Üneli” diyerek beni müşkül duruma düşmekten kurtardı.

“Masum Cici.”

Herkes tokalaştı.

Figen çay servisine başladı. Avni, ziyaret sebebini aceleyle beyan etti: “Camide... sanal harem, şehvetin tutarlılığı, ılımlı günahkarlık hakkında söylediklerim... aslında doğruydu fakat size böyle şeylerden bahsetmemeliydim. Bir de... ne demiştim?.. ‘İçindeki şeytan tarafından güdülen ibişler’ mi? Affınıza sığınıyorum Ruhi Bey. Bugün oruçluydum, akşamüstü iyice lakaytlaştım...”

Kalbim öyle yumuşadı ki, mezar taşıma ***“Kız olsaydım Avni Vav’la yatardım***” yazdırabilirdim. “Estağfurullah, nezaketinizle beni eziyorsunuz” dedim. Masum Cici’ye dönüp “Avni Bey yazardır, cilt cilt romanları var!” diye de az önceki takdimimi tashih ettim.

Masum Cici takdirle gülümsedi: “Hımmm, harika. Ne yazık ki kitaplarınızı okuduğumu sanmıyorum.”

Avni Bey mütevazı bir tavır takınıyor: “Hayalet yazardım ben. İsmim geçmiyordu. Mike Hammer serisi nevinden ucuz polisiyeler yazıyordum”

“Çok ilginç. Maço dedektife hayrandım. Babamın kitaplığındaki en sevdiğim kitaplardı. ***Zombilerdeki Takım Ruhu,*** müthiş bir maceraydı.”

“Onu ben yazmıştım!” Avni Vav sevinçten uçuverdi. “Cidden beğenmiş miydiniz?”

“Hem de nasıl. Favori romanımdı. Defalarca okudum. Sizinle tanışmak büyük onur efendim. Yüksek müsaadenizle,

usta bir dâhinin elini bu defa bilinçli bir şekilde sıkma fırsatını değerlendirmek isterim.” Avni Vav’ın ellerini tutan Masum Cici, dayanamayıp öpüyor ve alnına götürüyor.

Avni zevkten dört köşe: “55 senedir, yazdıklarımı beğenen biriyle ilk kez karşılaşıyorum!..”

Konuyu değiştirmeyi denedim: “Korkut Bey de aktördür. Uzay filmlerinde rol almış!”

“Yoksa siz, Mr. Spock mısınız?!” diye sordu dazlak misafirim. “Tam üstüne bastınız.” Mr. Spock hatırlanmaktan hoşnuttu. Kaportası cilalı konuğum, gaza yüklendi: ***“Marslıların Bedduası*** ve ***Astronot Niyazi*** filmlerinde mükemmeldiniz. Performansınız, Leonard Nimoy’unkinden katbekat iyiydi.”

“Yok canım, abartıyorsunuz.”

“Sizi sahnede, canlı izleyebilmeyi çok isterdim. Oyunlarınızı DVD’den seyrettim. ***Pygmalion’***da Higgins’ı, ***Gelinlik Kız’***da Bay’ı, ***Gitgel Dolap’***ta Gus’ı, ***Philipp Hotz’un Büyük Öfkesi’***nde Philipp Hotz’u canlandırmıştınız.”

“Aman Allah’ım! Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsunuz?” ***“Hamlet’***te de Horatio’ydunuz!”

“Doğru!”

“Tiyatro ve sinemayı bırakmanıza hep üzülmüşümdür Korkut Bey. Bence yeniden mesleğe dönmelisiniz.”

“Cidden böyle mi düşünüyorsunuz?” Mr. Spock, gürül gürül bir duygu seline kapılmış, şerbet şelalesinden uçuyordu.

“Kesinlikle. Anthony Hopkins’ten daha gençsiniz.”

Avni Vav lafa karıştı: “Haklısınız. Ne yazık ki insan zamanın değerini öğrenene kadar ömür bitiyor.”

İltifat makinesi, bizim yazar bozuntusuna kilitlendi: “Avni Bey, ***Yamyamın Damak Zevki’***ni de siz mi yazmıştınız?”

“Evet!”

“Tabutunu Terk Etme?”

“Evet!”

Şeytanın yazdığı bir şiiri ezberden okuyordu sanki: ***“Hovardanın Fermuarı?”***

“Evet!”

Hep 12’den vuruyordu: ***“Helal Mike, Tam İsabet!?”***

“Evet!”

“Kelle Koleksiyonu?”

“Evet!”

Kerli ferli heriflerin gitgide şiddetlenen neşe krizi asabımı bozuyordu. Cinayeti erteleyecek zamanım yoktu.

Koşulların daha da olgunlaşmasını bekleyemezdim. Ayaklanıp yatak odama yöneldim. Okur, yazarı şarj ediyordu. Çakaralmazı keman kutusundan çıkardım. Namluya bir mermi sürdüm. Salona döndüğümde Figen çayları dağıtıp çekilmişti. Diğerleri, grup terapisine katılmış seks bağımlıları gibi birbirlerini ilgiyle süzüyorlardı. Masum Cici'nin keli, göz kamaştırıyordu. 1950'lerin müzikallerini andıran, melodik bir gevezelik tutturmuşlardı. Tüfeğimi hedefe doğrulttum. Aramızda yalnızca 2-3 metre olduğu halde Masum Cici beni görmemişti. Biraz heyecanlanmıştım. Hafifçe gerindi. Yüzü kırıştı ve hapşırmasıyla tetiği çekmem bir oldu! "Haaaaapşuuu!"

[Avni Spock - Mr. Vav İkilisi: "Çok yaşa!"]

DUF!

Kalbinde patlayan merminin etkisiyle savrularak balkon kapısına çarpıp eşiğe devrildi.

Bu anı daha önce de yaşamıştım. İstiklal Harbi'nde. O zaman "Çok yaşa" korosundaydım.

Beethoven'in bestelediği bir sessizlik baş gösterdi. Anladım ki cinayet, suçlar arasında en basit ve en kolayı. Yetenek, bilgi veya tecrübeye lüzum yok. Barut ve yanık et kokusu içeriyi doldurmuştu. Tüfeğimin namlusu tütüyordu: Ev yapımı Hiroşima bulutu.

Suratı, sıçrayan kanla kızıla boyanan Avni Vav'ın gözleri, dehşetten cam gibi çatlamıştı. Zavallının yegane okurunu çivilemiştim.

Apışıp kalmış Mr. Spock, mezarlık resmi yapan hortlak gibi bakıyordu. Gezegenimizdeki en sadık takipçisini tahtalıköye ışın-lamıştım.

Koşarak gelen Figen Negatif ’ in, salondaki manzara karşısında nefesi kesilmişti. Terör dağınıklığını gidermek, cinai lekelerden kurtulmak ve hijyenik asayişi sağlamak ona düşüyordu.

Dış kapı patırtıyla açıldı ve Civan Kazanova içeri daldı. Üstü başı yerli yerinde, lâkin ağzı burnu dağılmıştı. Yüzü, huzurevi mutfağında hazırlanmış soğuk lapaya benziyordu. Şişmiş sağ gözü kapalıydı.

Yara kabuğundan farksız dudaklarımı, takma dişlerimle ısırdım. Tüfekle işaret ederek, endişeyle sordum: “Gözüne n’oldu?!”

Sakalımdan süzülen kan, terliğime damladı.

İçtenlik, cinayetin şanındandır

Yere serilmiş ceset, çarpılan kolları ve bacaklarıyla, buruşmuş bir Nazi bayrağının üzerindeki gamalı haça benzemişti.

[KEMAL TAHİR 1910-1973, *Derini Yüzeceğim -Bir Mike Hammer Romanı*]

Komşularım, yani masum siviller, silah sesine tepki vermemişti. Cahiller ile ahmaklar gürültüden rahatsız olmaz.

Perdeyi aralayıp dışarıya göz attım. Şehre kasıtlı bir karanlık hâkimdi. Parkta kurta-damlarla vampirler satranç oynuyordu.

Avni ile Spock yerde yatan cesetten çok daha mutsuz görünüyordu.

Avni Vav gayet yerinde bir saptamada bulundu: “Onu öldürdün!”

“Sohbetinizi en ballı evresinde kestim, kusura bakmayın. Ne yalan söyleyeyim, giyinikken yaptığım en zevkli şeydi” dedim. İlk cinayetimi 100 yaşında işlemiştim. Hiçbir zaman, hiçbir şey için geç değil.

Mr. Spock’ın suratı tabut kapağı gibi düz ve mat: “Bizi de vuracak mısın?”

İçimi garip bir memnuniyet kaplamıştı: “Burası hiç de sıkıcı bir yer değilmiş ha?” Tüfeğimi yemek masasına bıraktım.

Figen Negatif birlik ve beraberlik mesajı ihtiva eden bir sual yöneltti: “Şimdi n’apacağız?”

Civan Kazanova panikle “Herkes sakin olsun!” diye haykırdı. “Önce şu yakışıklıyı paketleyeceğiz.” Kaşla göz arasında kayboldu ve elinde fermuarlı pembe bir çuvalla döndü.

“O nedir, ceset torbası mı?” diye sordu Avni Vav.

Civan, fermuarı indirirken cevapladı: “Hayır, uyku tulumu. Ölüyü buna koyup taşıyacağız.”

Avni acayip bir fikir öne sürdü: “Bence maktulü parçalayalım. Taşıması, gömmesi kolay olur.”

“Yo, yooo! Her şeyi halledeceğim, bu işi bana bırakın.” Civan, Masum’u tuluma tıkıştırırken, ishal olmuş bir yarış atı kadar hızlıydı.

Mr. Spock’tan Civan’a mantıklı bir soru: “Burada neler olduğunu sormayacak mısınız?”

Civan: “Siz kimsiniz?”

Mr. Spock “Korkut Üneli. Avni Bey’in arkadaşıyım” dedikten sonra bana döndü. TRT sunucularının ölçülü yapaylığıyla “Ruhi Bey, neden elinizi kana buladınız? İnsan hiç misafirini öldürür mü?” diye sordu.

Avni Vav, lafı ağzımdan aldı: “Zülfikar Zarifoğlu ölüm dö-şeğindeyken, Ruhi Bey’e Masum Cici’yi öldürmesini buyurmuş. Zarifoğlu, Haydarpaşa Garı’nın eski şefi. Ruhi Bey orada gece bekçisiydi. Tam 40 sene tek başına radyo dinleyerek sabahladı. O ayaktayken herkes uyuyordu. Dolayısıyla kimselerle tanışıp arkadaşlık kuramadı. Zülfikar Bey, Ruhi Mücerret’in -benimle tanışmasına dek- yegane dostuydu. Onun ricasını geri çeviremezdi... Belki son nefesimde Ruhi Bey’den ben de bir cinayet sipariş etmeliyim?”

Foyam meydana çıkmıştı. Civan, kendisini neden kandırdığımı da öğrenmişti. Renk vermedi. Mr. Spock ve Figen Negatif'in yardımıyla cesedi sırtladı ve çıktı.

Cinayeti kolay hazmetmiştik. Ağızda meyveli yoğurt tadı bırakan mutfak hilesi. Mentollü anestezi. Çünkü dini bütün ihtiyarlardık. İnancın acılığıyla aşılanmıştık. Ahiretin kıyısında ikamet ediyorduk. Muhayyilemizde eskatolojik eskizler uçuşuyordu. Final heyecanıyla doluyduk. Azrail'le sıkı fıkıydık. Meleklerin mayın döşediği cami bahçesinde, musallanın civarında örgütlenmiştik. Cenazeleri iyi bilirdik. Kabristan müdavimiydik. Gölgemiz bizi mezara çekiyordu. Omuzlarımızda dinmeyen tabut sızısı. Karacaahmet'in patikaları bizim ayak izlerimizle şekillenmişti. Binlerce ölünün toprağı göz-yaşımızla yeşermişti. Tüm rüyalarımız cennette, kabuslarımız cehennemde geçiyordu. Telefon defterlerimiz; rahmetli, cennetmekan, merhum, merhumelerin isimleriyle doluydu. Aradığımız hemen hiç kimseye şu anda ulaşılamıyordu. Kimyasal bir abrakadabradan ibaret saydığımız ölüme angajeydik. Harekete hazır bir cenaze organizasyonuyduk. Ecelin doğal müttefikiydik. Binaenaleyh, cinayete zahmetsizce adapte olduk.

Balkondan, Civan'm paketi sokak lambası ışığında Subaru'nun arka koltuğuna yatırıp yola koyuluşunu izledik.

Şehirde üvey ana makamındaki tabiat, ölüm karşısında istifini bozmamıştı. Yalan dünya; tüm gerçekleri ve doğruları baskı altında tutuyordu.

Avni Vav iç geçirdi: "Bazen kötüler, nadiren de iyiler kazanır. Çoğunlukla herkes kaybeder."

“Her gerçeği senin söylemen doğru mu?” diye sordum.

“Sualiniz her ne kadar kulağa biraz şapşalca gelse de, çok şapşalca” dedi ve ekledi: “Gene de...”

“Ne?”

Yazarımız mahmurluk ile cezbe arasındaydı: “İçtenlik, cinayetin şanındandır.”

Figen Negatif misafirperverce sordu: “Avni Bey, sofra kurayım mı? Kuru fasulye ve turşu var?”

“Zahmet etmeyin.” Eliyle karnını ovdu: “Bu göbek beni Çin’e götürüp getirir.”

Dar zamanda kısa yolculuklar

Sevmek de yetmiyormuş... Çok eskiden rastlaşacaktık.

[VESİKALI YARİM, 1966]

Sabah, tenha yatağımda uyandım. Evrende göze batan bir fazlalıktım.

Güneş, açık arttırmaya çıkarılmış gibi parlıyordu. Bulutlar grevdeydi.

Sahra Çölü’nde sıradan bir Perşembe günü nasılsa, evin havası öyleydi. Camiye gitmeye üşendim. Salondaki pencerenin berisine kuruldum. Sokağın köhnemiş perspektifi beni mahmurlaştırıyor. Sfenks sessizliğiyle otururken, kendim

hakkında bir belgesel izler gibiydim. Bundan böyle ömrümün yarısını koltukta, diğer yarısını yatakta geçirecektim.

Terastaki seramik saksılarda begonyalar, katmerli tatulalar, gülhatmiler kendi aralarında fiskosa dalmışlardı. Onların bitkisel hayatına imreniyordum. Burnum uzun zamandır çalışmıyor. Kokuları, hatırlayabildiğim kadarıyla zihnimde canlandırıyorum.

Figen Negatif “Çiçekler de maşallah pek göverdiler” dedi.

Sayıklarcasına “Onları komşulara dağıtsak iyi olacak. Mezara mı götüreceğim?..” derken kafama dank etti. Çiçekleri pekala yanımda götürebilirdim. “Sahi, Figen, öldüğümde bu çiçekleri toprağıma ektirir misin?”

Figen, “Driling!” diye öten cep bilgisayarındaki mesaja bakarken bana cevap verdi. “Elbette, çok iyi fikir.” Karalahanaya benzeyen bu kadına kimse kırmızı gül vermeyecekti.

İkimiz de yalan dünya ile sanal alem arasındaki sınırda dolanıyoruz. Bulanık bir okyanusta yüzen kılçıklardan farksızız.

Uzun ömür, kafa karıştırıcı bir lütuftur. Hayat derslerinin çoğu boş geçer. Belli bir yaştan sonra insanın içinde yalnızca tümör büyür. Ve ümitsizlik yolu, safsata şatosuna çıkar.

Feleğin çemberi, kaderin tekeri, talihin çarkı durmuştu. Masum Cici’yi kazasız belasız gebertmiştim. Hayatım hâlâ

monotondu. Fakat artık bir nebze gizem taşıyordu. Vicdan azabı için yeterli yakıtım yoktu. Ayrıca, sanırım... topluma faydalı bir katildim. Suç, çoğu zaman duygularımızın en samimi ifadesidir. Lâkin benim durumum farklıydı. Vekaleten cinayet işlemiştim. Zülfikar Bey beni bu kan davasına neden atamıştı? Bu kesif acayipliğe nasıl katlanabiliyorum? Immm, galiba kadınların aksine erkekler yaşlandıkça daha az şeye şaşırıyorlar.

Pikaba, Robert Schumann'ın [1810-1856], Clara Josephine Wieck için bestelediği ***Arabesk'm*** plağını yerleştirdim. Piyanoda Alexis Weissenberg. Şayet günün birinde onun gibi piyano çalabilirsem, neyi, kim için çalacağım belli... Her 10 saniyede bir Nazlı Hilal'i düşünüyordum. Peh, bir kadın uğruna mahvolan ilk erkek ben değilim. En sofistike gönül macerası bile klişelerle doludur. Kaldı ki platonik aşk, bayat bir numaradan ibarettir.

Civan Kazanova'ya telefon ettim. Onüç kere çaldıktan sonra kapattım. Anlaşılan, Civan beni terk edip Masum Cici'nin cesediyle yeni bir hayata başlamıştı.

Koltuğumda otururken zamanda kısa bir yolculuk yaptım. Birdenbire akşam oldu. Uyumak dahil hiçbir şey yapmamıştım. Küçük bir ölüm provası.

İstediğim an ölebileceğimi düşünüyordum. Şöyle arkama yaslanmam yetecekti. Miadım çoktan dolmuştu. Ne bir vazifem, ne işim, ne de hobim vardı. Bitmiştim. Finiş. Son. Mezar taşıma " ***Yalnızca geceleri dışarı çıkmama müsaade var*** " yazılsın isterim. Hepsi bu.

Gelgelelim asıl film şimdi başlıyordu. Haddizatında, planlandığı şekilde ilerleyen olaylara hayat denmez.

Elektrik kesildi. Işıklar söndü. Müzik sustu. Figen Negatif gümüş şamdanları yakınca içerisi evcil gölgelerle doldu. Neden sonra arkadan omzuma dokundu. Kısık sesle “Hapınız,” dedi. Gözlerimi yumup ağzımı kumbara deliği kadar araladım. Hapı jeton misali dudaklarımdan içeri bıraktı. Suyu içirmesini beklemekten sıkılınca gözkapaklarımı araladım. Nazlı Hilal! 500 bin voltluk hayretle çarpıldım. Elindeki bardağı uzattı.

Bana su verdi... Bana su verdi! BANA SU VERDİİİİİtİ!!! Notre-Dame’ın Kamburu Quasimodo’yla aynı mevcudiyet tuzağında debeleniyor, aynı teraneyi okuyordum. Duygularım, ucube romantizminin ıskarta kalıbına dökülmüştü. Ömrünü tapmağa vakfet-se de, kimilerinin bir tek duası kabul olmaz.

Uzay filmlerindeki özel efektler kadar heyecan verici Nazlı Hilal karşımda diz çöktü. Kirpikleri kûfi kaligrafiye benziyordu. Balerin topuzunun altında ensesindeki ayvatüyleri yalazlanıyordu. Tecvidi konuşması beni mest ediyordu: “Sayenizde biricik oğlum şifa buluyor efendim. Hayatta hiç kimseye böyle şükran duymamıştım. Size yüzyüze teşekkür etmek istedim. Yüce gönüllülüğünüzü asla unutmayacağım. Siz kalbi merhamet dolu bir kahramansınız. Keşke iyiliğinize karşılık verebilsem.”

Gaipten obua sesleri duyuyordum: Gabriel Faure’nin [1845-1924] ***Pavane’ı*** damarlarımı genişletiyor, kanımı hızlandırıyor, tenimi kamaştırıyordu. Nazlı HilaPin, ona

hissettiklerim hakkında zerrece fikri yoktu. Ben de onun bana duyduğu minnetten hiç mi hiç haberdar değildim.

“Ben ne yaptım ki?” diye sordum.

Gözleri buğulandı: “Cömertliğiniz, Ozan’la birlikte beni de hayata döndürdü efendim...” Sanki melekler ona back-vocal yapıyorlar.

Bu hicranlı gözlerin hercai mehtabı benim vatanım olacaktı. Yutkundum: “Nazlı... Hilal...”

“Buyurun, Ruhi Bey?” Sesi ılıktı.

“Siz... neden bahsediyorsunuz?” Sesim boğuktu.

“Bilmezden gelmeyin, Civan parayı sizin verdiğinizi söyledi bana. Ozan’a kemik iliği nakli yapıldı. Size çok selam söyledi. Ellerinizden öpüyor. Ha, birlikte savaş oyunu oynamak istiyor... Okan’la yani babasıyla da oynarlardı.” Nazlı Hilal’in okyanus büyüklüğündeki gözlerinde ağır çekim bir med cezir meydana geliyordu. Mavi sular harelenerek yavaşça yükseliyordu.

Kafam karışmıştı. Alnındaki kurşun deliği kaşınan bir cesedin şaşkınlığıyla doluydum. Dadısına âşık olan bebek kadar ümitsizdim. Onunlayken, kadınların başrolde olduğu karate filmlerindeki figüranlardan biri gibi hissediyordum. Bütün bunların rüya olduğundan endişelenmeye başlamıştım. Mumların arasında slalom yapan bir gece kelebeği ikide bir aramızdan geçiyordu.

Sevdiğim kadın usulca sokularak yanağımı öptü. Havalima-nındaki ayaküstü veda formalitesinden farklı, kraliçe mührü gibi bir öpücük. Dünyanın en parlak yeri olan dudakları, 100 sene beklediğime değdi. Ah... mucizeler, kaderi değiştirmez. Ve aşk, insana ıstırabını gizleme gücü verir. Bu öpücükle, kişisel kıyametimin en büyük alameti de belirmişti.

Kararım kesin, mezar taşıma şu cümle kazınsın: ***“Yaşamak bir ayrıcalıktı! ”***

[CİVAN KAZANOVA]

“Nuh Tufan, geçen Pazar günü piyangodan 100 milyon lira kazanmış, doğru mu?”

“Evet, doğru. Yalnız, Pazar değil, Pazartesi’ydi. Piyango değil, tavlaydı. Ayrıca, Nuh Tufan değil, İbrahim Kurban’dı. Ve 100 milyon değil,

100 liraydı. Bir de kazanmamış, kaybetmişti.” **[ÜÇÜZ ÜÇKAĞITÇILAR]**

Kaybedenler liginin şampiyonu

İnsanları yumruk ve tekmeyle düzeltemezsin.

[BRUCE LEE, 1940 - 1973]

Ağır sıklet hayaletin demir yumrukları altında eziliyordum.

Yoksulluk, delilik ve kimsesizlik liginin kafes dövüşüne hoş geldiniz. Can çekişenlerin maçı başlıyor!

Şeytanla nişanlı rakibimin tüm parmaklarında yüzükler var. Nikel, gümüş, çelik halkalar; her darbede muşta gibi suratımı yırtıyor.

Kural yok. Limit yok. Sınır yok. Boğaza, alna, hayalara... her yere vurmak serbest. Isırabilir, tırmalayabilir, taşla kafatası patlatabilirsiniz.

Kadıköy'de Moda sahilindeyiz. Karakolun 500 metre ilerisinde. Kar, bir yapbozun parçaları halinde yağıyor. Simaen tanıdığım bir kalabalığın ortasındayız. Mahşer elektriği yayan, halkalanmış seyirciler arasında kambur polisler, dua eden travestiler, ateş kusan nineler var. Birbirinin kıçından fırlamışa benzeyen herifler: En büyük zevki idam seyretmek olan Ortaçağ köylülerinin yeni modelleri. Bir de at: Atlanta. Kar yağınca boyası akarak benekleri beliren kiralık beygir. Sahibi, Kızılderili Winema Teyze, onu ayakkabı boyasıyla siyahlatıyor. Ve bir kardan E.T... Yüz ifadesinden, davranışlarımızı onaylamadığı anlaşılıyor.

Herkes, benim kazanacağımı umuyor. Çünkü dört yıldır hiç yenilmedim. Evsiz dövüşlerinin namağlup şampiyonuyum.

Kalabalık "Kolombo! Kolombo! Kolombo!" diye tezahürat yapıyor. Kolombo, benim sahne adım. 1970Terin

meşhur polisiye

dizisindeki Komiser Columbo'dan geliyor. Bir gözüm hep sargılıdır. Bedri Dubara sormuştu: "Gözüne n'oldu?" "Bozuk." "Komple çıktı mı, yoksa..." "Hayır, gözüm var, fakat ışık acıtıyor." "Kolombo gibisin yani." Böylece adım Kolombo kaldı. Komiser Columbo bir gözünü sarmazdı, asla dövüşmezdi, sokakta sabahlamazdı, küfür etmezdi, ağlamazdı, pardösüsünü çıkarmazdı... Bu lakaba layık değildim.

Afro saçlı, derisi kola rengi rakibim benden 45-50 kilo ağır: Opera sahnesindeki sumo güreşçisi. Devin, dev aynasındaki yansıması. Hulk'ın eskilerini giyiyor. Superman'i bile çiğ çiğ yer, peleriniyle de ağzını siler.

Maç başlarken klişe tehditler sayıkladı: "Suyun kaynadı. İşin bitti. Son duanı et!"

"Sana öyle bir vuracağım ki saçların dümdüz olacak!" dedim. Ben 58 kiloyum. Hasımlarımın iriliği nispetinde bahisler yükseliyor.

Bu ringde sıklet, yaş, branş gibi kategoriler yok. Sokaklarda yatan, hastalıklı, pis, ayyaş herifler birbirlerine öldüresiye saldırıyorlar. Savaş alanının yanındaki, bir zamanlar kafeterya olan yıkıntıya yerleştirilmiş koca hoparlörler The Cardigans'ın ***My Favourite Game*** şarkısını salgılıyor. Narkotik atmosferde uçuşan kar taneleri, melodilerle harmanlanarak kokaine dönüşüyor. Ben işte burada, cehennemin karanlık tarafında evcilleştiriliyorum.

Gırtlağıma kadar adrenalinle dolmuştum. Yumruk atmak da yumruk yemek kadar zorlaşmıştı. Kıvırcığın kellesi kesilip haşlanmış ve tekrar omuzlarının üzerine kondurulmuştu sanki. Suratı, Tom Waits'in akciğerine benziyordu. Ondan beter göründüğümden emindim. Keçeleşmiş sakalımı tutup çekiyor ve şakağıma çalışıyor. Artık tok sesler değil, vorç-cılk-foşurt gibi sesler duyuluyor. Parlayan yüzüklerinden kanım damlıyor. Bileğindeki paslı stres bileziğine gözüm takılıyor. Yirmi sene öncenin modası. Bu bilezikler, ne kadar gerzekseniz o kadar mutlu hissettirir.

Kabus gören uyurgezer gibi iki büklüm sendelerken, seyircilerin yüzlerini buruşturduklarını, bana bakmayı midelerinin kaldırmadığını fark ediyorum.

Ters giydiği, tekeş, yırtık ayakkabılarıyla karnıma attığı tekmeler beni zıplatıyor. Ağzımdan salya, kan ve kusmuk karışımı bir sos fışkırıyor. Paçavralara sarılı, debelenen bir et yığınıyım. Başım dönüyor. Tel örgülerin arasında, çöp konteynırı labirentinde, kadavra gözü gibi sönük sokak lambalarının baygın ışığı altında yalpalıyorum. Şeytanın pisuarda kıstırdığı bir böcek gibiydim. Ölümcül bir uyuşukluğa sürüklenmiş; soğuğu, darbeleri hissetmez olmuştum. Cinlerin ıslığını duyuyordum. Şehrin tamamiyle teröristler ile virüslerin egemenliğindeki bölgesinde mahsur kalmıştım. Asitli bataklıkta çırpınan, mezar çamurundan yapılmış kukla gibi eriyorum. Çevremdeki görüntüler, gitgide Rorschach Testi'ndeki lekelere benziyor.

Bu dayağı yıllarca unutmayacağımdan eminim. Fakat yıllarım olacak mı, emin değilim. Benim namıma endişelenmeyin, canımdan çok daha değerli şeyler kaybettim.

Kıvırcık da feci halde. Üst başındaki kanla Topkapı Sarayı iki kere boyanabilir. Ağzı, kokarca g.tü gibi kokuyor. Gene de patlamış karpuz gibi sırıtıyor ve hırıltılı sesiyle "Senin yerinde olmadığım için şanslıyım" diyor.

Amerika'daki bumfights modası Türkiye'ye de sıçramıştı. Sokakta yaşayan, hayatla bağı kopmuş kimseler; yemek, yatak, içki, uyuşturucu karşılığında dövüştürülüyor, handycam'le kaydedilen videolar internette satılıyordu. Kısa zamanda iş büyüdü. Bu dövüşler mafya kontrolünde organize edilmeye başladı. Canhıraş çığlıkların, kemik çatırtılarının, küfürlü tezahüratların armonisi... Sadece kavga değil, tehlikeli ya da sözüm ona komik gösteriler de kaydediliyordu: Boş olimpik havuzda baltayla fare avı, yüksek binadan ağaçların üstüne atlayış, restoran çöplüklerinde atık yeme yarışı, elektrik verilen lağımda kanalizasyon koşusu... Tabii ki en popüleri dövüş kayıtlarıydı. Birbirini mağlup etmekten aciz rakiplerin kapışması, seyircileri heyecana boğuyordu. Bahisler düzenleniyordu. İllegal maçlar web'de canlı yayınlanıyor, dünyanın dört bir yanından bahisçiler oyuna katılıyordu. Kredi kartı şifreni gir. Sayıları transfer et. Bekle. Damarlarında idrar dolaşan serserilerden biri diğerini çiviledi mi sayılar senin safına geçsin!

Kabul, ben de yaşadığım cehennem azabını ek gelire tahvil etmek için buradayım.

Rakibimin, Mike Tyson'dan tek farkı derisinin rengiydi. Gardı nizami, hamleleri teknikti. Onu daha önce buralarda görmemiştim. Kesinlikle bizden biri değildi. Profesyonel bir dövüşçüyü tanırım. Mafyanın sahadaki adamı, organizatör Bedri Dubara bana yalan söylemişti. Nasıl da fark edemedim.

Yenilgimi garantilemek için bu lenduhayı kiralamışlardı. Ruhunda kırk çeşit hastalık barındıran bana güvenmemeleri normal. Emirleri uygulamak şöyle dursun, söyleneni anlayacak veyahut hatırlayacak halde değildim.

Kıvırcık, vururken dişlerini sıkıyor. Kaburgalarımın arasına dinamit döşenmiş sanki. Güm!

Öyle bir sağ kroşe indiriyor ki, benimle birlikte, eminim mezardaki atalarım da sersemlemiştir.

Delirsen bile gerçeklerden kaçamıyorsun. Mahvolmakla, sorumluluklardan kurtulamıyorsun. Suç işleyerek yasaları değiştire-miyorsun.

Winema, çatlak sesiyle bana emrediyor: “Gebertmek onu Kolombo!” Teyzeciğin elbisesi, kerhane nevresiminden biçilmiş. Elindeki, ona emanet ettiğim ***Kızılmaske*** cildini bayrak gibi sallıyor.

Bu defa yenilmem gerek. Bedri Dubara öyle söylediydi: “Kırkıncı dakikadan sonra bırak, yoksa gözlerini burnuna sokarım!”

Kocakarının hatırına Kıvırcığa bir aparkat çakıyorum. Herifin ağzı büzüşerek bir çakal leşinin kıçına dönüşüyor. A-ha! Dengesini kaybetti, sallanıyor, düşecek! Sağ elimle sol omzunu tutuyorum. Bir yumruk savuruyor, gayriihtiyari çekiliyorum ve yeri öpüyor! İşim bitti. Mafyada tehditler yemin yerine geçer: “O çürümüş kalbini boğazından çıkaracağım!” Bedri Dubara’nın vaadi buydu.

Seyirciler 10’a kadar saydılar. Kıvırcık kıpırdamadı bile. Çamurun içinde, trafik kazası geçirip bitkisel hayata girmiş patates gibi yatıyordu. Maça hiç müdahale etmeyen göstermelik hakem gelip sol kolumu havaya kaldırdı. Sentetik yarasa kanadı alkışları duyuldu.

‘Saatte 300 km hızla motosiklet kullanırken kaskın içinde hapşırmak’ diye bir şey olmasaydı ben icat ederdim.

Herkes parasını almak için bir kamyonetin önünde kuyruğa girerken hareketler yavaşlamıştı. Mars’ta tatbikat yapıyorduk sanki.

Bedri Dubara bana doğru yaklaşıyordu. Aklına parlak fikir gelmiş bir moron gibi gülümsüyordu. Şeytandan en ufak bir yardım almadan cehenneme gidebileceği tipinden belliydi. Bu defa bana midye dolma, bira, pilav, iki sarımlık esrar, palto, ellilik veya bir otel adresi vermeyecekti. Gözlerimden akan yaşlar, kesiklerle dolu yüzümü yakıyordu. Kıyıya atılmış denizanası ile denize fırlatılmış salyangoz karışımıydım. Bedri Dubara’nın kaşları, suratına nal çakılmış gibi çatıldı. Ayakkabılarına işemekteydim sanki.

Maçtan önce nazik imalarda bulunmuştu: “Kolombo, biri öldü mü, gölgesi de onunla beraber gömülür, gelenekler böyle. Anlıyor musun?”

“Elbette.”

“Biz dostuz... Dost, henüz saldırmamış düşman demektir. Duydun mu beni?” Ağzı, çöp kamyonu gibi kokuyordu.

“Huı-hım.”

Sanki konuşmuyor da, cümleleri kusuyordu: “Oyunu oyun yapan, kurallar değildir. Bunu biliyorsun değil mi?”

“İllaki.”

“Olaylara hep aynı açıdan bakarsan gerçek kararır.”

“Ha?”

“Para tüm kötülüklerin şefkatli anasıdır. Burada para konuşur.”

“Farkındayım.”

“Romantizm seni hayata bağlar. Fazlası ise ölüme. Çaktın mı?”

“Evet, tabii.”

“Sen çöpten bulduğu külotları giyen bir kaybedensin. Yıpranmış destedeki yırtık aslardan birisin sadece. Hülyalara kapılma. Sıfırın ortasına bir delik daha açmaya çalışma sakın.”

“Olur.”

“Aksi takdirde etini çiğneyip kemiğini tükürürüm.”

“Tamam.”

“Seni yakıp küllerini ananın suratına saçarım!”

Kendini tanımaktan hoşnutluk duymamış birinin beğenisini kazanmak zordur. Konuşurken, beş para etmez fikirlerini, anlaşılmaz kılmayı başarıyor, böylece prestijini perçinliyordu.

O, prensip sahibi bir şerefsizdi. Şimdi, dediğini yapacaktı. Sağ kolunda bir kasatura dövmesi vardı. Elindeyse aynı kasaturanın gerçeği. Yutkundum. Ağzımda birikmiş kan boğazımı yaktı. Bedri Dubara sol eliyle ensemi kavrayarak kasaturayı karnıma daldırıp kanırttı. Bir daha, bir daha, bir daha...

Gülümsemeye çalışarak, fısıltıyla heceledim: “Te-şek-kür... e-de-rim.”

Kronik ıstırabı yatıştıran otomatik dehşet

Her darbede öldüren aşkın kurbanıyız biz.

[ORHAN GENCEBAY]

Buz kesmiş çimlerde sırtüstü yatıyordum. Uzaydan görülebilecek büyüklükte bir kan lekesinin ortasında. Etraf ıssızlaşmıştı. Uçuşan kar taneleri, patlamış mısır iriliğindeydi. Araba çarpmış kardan adama benziyordum. Tatlı bir uyuşukluğa kapılmıştım. Uyku bastırıyordu. Ölmek, zannettiğimden çok daha kolaymış. Nihayet... Cennette fellik fellik Serpil Silahlıperi’yi arayacağım. Bulduğumda, yarıda kesilmiş cümlesini tamamlayacak. Aşkımız kaldığı yerden devam edecek.

Birisi, üstümden geçerken elime bastı: “Pardon, yavrucuk.” Maçı kazanmam için beni teşvik eden Cherokee Winema’nm sesini tanıdım. Son gördüğüm şey ise Atlanta’nın kuyruğuydu.

Hayatım, gözlerimin önünden, amatör kamerayla çekilmiş film gibi geçiyor: Ağabeyim Okan onbir yaşında, ben yedi. Annem ile babam boşanıyor. Ben annemde kalıyorum, ağabeyim babamda. Her ikisi de başkalarıyla evleniyor. Birkaç yıl sonra annem, hemen ardından babam ölüyor. Okan Ağabeyim, üvey annede kalıyor; ben üvey babada. Ağabey-kardeş spor kulübüne boks antrenmanlarına gidiyoruz. Ağabeyim liseyi bitirince Eskişehir Anadolu Üniversitesi Sivil Havacılık Yüksekokulu’na kaydoluyor. Mezuniyetten sonra Gaziantep’te hava trafik kontrolörlüğüne başlıyor. Bense Marmara Üniversitesi’ne kapağı atıyorum. Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği Bölümü’ne. Yirmi yaşındayken kanlı bir çatışmanın ortasında, canlı bir başyapıtla müşerref oluyorum: Sıradan insanların tabiriyle “Güzel kız.” Bilinen adıyla Serpil Silahlıperi. Lazerle çizilmiş, akla ziyan bir ahu. Üzerimdeki kahverengi armalı mavi eşofmanı işaret ederek “Kıyafetin, gözlerinle uyumlu” diyor. Üç sene, Nancy Sinatra ile Lee Hazelwood’un ***Summer Wirıe*** düetinin klibi gibi geçiyor. Fakülteden mezun olduktan sonra, bir zamanlar bahçesinde ant içtiğim Kesik Baş İlkokulu’nda göreve başlıyorum. Serpil Silahlıperi’yle nişanlanıyoruz. Yaz sona ermeden evleneceğiz. Serpil, Gölcük’te yaşayan büyükannesini ziyarete gidiyor. Gecenin ilerleyen saatlerinde telefonda konuşuyoruz. “Sevgilim, bak ne diyeceğim...” diye paragraf açıyor. Ev zangırdıyor! “Deprem oluyor!” diyorum. Hat kesiliyor. Silahlıperi’min

cümlesi hiçbir zaman tamamlanamıyor. Biricik aşkım can veriyor. Günlerce enkazların altında onu arıyorum. Kamyonlara ceset taşımaktan bitap düşüyorum. Tepeden tırnağa morarmış sevgilimin başı ve göğsü ezik. Tanınmaz haldeki yüzü, marmelada bulanmış karnabahar görünümünde. Paramparça kaburgaları iç organlarına saplanmış. Bir bacağı dizden kopuk. Cenaze töreni sırasında bir kız arkadaşından öğreniyorum ki hamileymiş... Müstakbel eşimle birlikte, doğmamış çocuğumuz da ölmüş. Buz dolu bir küvete yatırılıyorum ve kafama kaynar sular dökülüyor. Yaşamayı bırakıyorum. İşi, evi, her şeyi, herkesi terk ediyorum. Cep telefonumu dereye atıyorum. Deniz fenerinde kendimi asmayı denerken ayyaş takımı tarafından kurtarılıyorum. Kışı sokakta geçiriyorum. Ağabeyim polise eşkalimi verirken “Bir gözü mavi, diğeri kahverengi” diyeceğinden, sol gözüme bir deri parçası bağlıyorum. Atıl yük vagonlarında barınan bir şarapçıya takılıyorum. Lakabı Vırk, adı yok. Vagondan dışarı işerken dengesini kaybedince düşüp ölüyor. Cesedi, Söğütlüçeşme virajına sürükleyip raylara yatırıyorum. Kimliğimi cebine koyuyorum. Birkaç dakika sonra boğuk sesli bir tren geçiyor üzerinden ve Vırk’ı kıymaya çeviriyor. Yitip gitmek istiyorum. Aklımı kaçırdığımı düşünebilirsiniz. Bir insan acıdan delirdiğinde, diğerleri onun acısını değil, deliliğini görürler. Zehirli bir sarhoşluk içinde çile dolduruyorum. Bumfight turnuvaları düzenleniyor. Dövüşler bende terapi etkisi uyandırıyor: Kronik ıstırabın katılaştırdığı gerçekleri ancak otomatik dehşet seyreltiyor ve periyodik hasar yumuşatıyor. Kaybedenler liginde zirveye tırmanıyorum. İşte şimdi de o zirveden, yanan bir gübre çuvalı gibi yuvarlanıyorum.

Kobay kontenjanı

Hayat, satrancın aksine, şah-mattan sonra da devam eder.

[ISAAC AS İM OV]

Ölmedim. Uyandığımda tepemde floresan lambayı görünce hâlâ dünyada olduğumu anladım. Ölmek bana iyi gelecekti halbuki. Yılmıştım. Arzulamak, elde etmekten; hasret, kavuşmaktan; hatırlamak, unutmaktan bin kat şiddetliydi.

Atletik, dazlak, takım elbiseli bir solaryum gazisi başucumda nöbet tutuyordu.

Gözlerimi araladım. Üstüme eğilerek yüzümü inceledi. Geriye dönüp seslendi: “Uyandı.”

Kırmızı kravatlı, genç bir doktor belirdi: “Civan Bey? Beni duyuyor musunuz?”

“Hımmm” derken gözlerimi kırptım.

Profesyonel tebessümünü hiç bozmadan konuşuyordu: “Dalağınız yırtılmıştı. Ameliyatla almak zorunda kaldık. Sorun yok. Sadece beş yılda bir zatürree aşısı olmanız gerekecek. Bağırsaklarınızın, kesici alet yaralanmasından etkilenen bölümünü diktik. Periton boşluğuna mikrop yayıldığı için, sepsis oluşmasın diye antibiyotik tedavisi uygulayacağız. Dolayısıyla sizi burada 5-6 gün misafir edeceğiz. Ameliyathaneye çok hızlı bir şekilde getirildiğiniz

için şanslısınız. Geçmiş olsun. Yakınlarınıza haber vermek ister misiniz, aramamızı istediğiniz biri var mı?”

“Yok.”

“Peki. Şimdi dinlenin. Tekrar görüşeceğiz nasılsa.”

Deliksiz uykudan, sızdırmaz karanlığa uyanıyorum. Tekrar dalıyorum. Fotoğraflardan ibaret, tek karelik rüyalar görüyorum. Bilincim bir açılıp bir kapanıyor. Zaman kesik kesik akıyor. Hemşire serum şişesini değiştiriyor, koluma iğneler batırıyor, penisime takılı sondanın ucundaki plastik idrar torbasını boşaltıyor...

24 saat kadar sonra kendime geldim. Odada yalnızdım. Yavaşça doğruldum. Koluma iğne ve bantla tutturulmuş ince boruyu söktüm. Üzerimde hastane kreasyonundan, popomu açıkta bırakan bir önlük vardı. Kapıya doğru yalınayak yürüdüm. Kendimi kumsala yuvarlanmış şarap şişesi kadar boş hissediyordum. Odadan çıktım. Etrafa bakındım. Burası... hastane filan değildi. Paravanlarla ayrılmış bölmelerde, bilgisayarlarının başında çalışan plaza mürettebatıyla dolu bir ofisti. Top-modellerin kol gezdiği bir mülteci kampına düşmüştüm. Karşıda, yarım yamalak koridorun sonunda, camları ja-luzili bir salon görünüyordu. Oraya doğru yürümeye başladım. Ofis, kaçak parfüm atölyesi gibi kokuyordu. Beni fark eden kızıl saçlı bir fıstık yanıma koştu: “Civan Bey! Uyandınız mı?!”

Çöplükte yaşayan bir berduş olabilirim fakat bu soruyu yanıtlayacak kadar düşmedim.

Kız tepeden tırnağa Venedik hançeri gibi parlıyordu: “Siz, içeri geçin lütfen, ben patrona haber vereceğim. Uyandığınızda kendisine bildirmemizi istemişti” dedi. Kolumu hafifçe tutarak beni odama uğurlayıp hızla uzaklaştı.

Odadaki giysi dolabında siyah bir takım elbise asılıydı. Altta da bir çift kundura duruyordu. Alelacele giyindim. Takım üzerime cuk oturdu. Ayakkabılar da ayağıma uydu. Dolabın sürgülü kapağındaki aynada yüzüme baktım. Sakallarım tıraş edilmiş, yüzümdeki şişlikler inmişti. Sol gözümün çevresindeki mor halkanın altına dikiş atılmıştı. Tam çıkacaktım ki bronz dazlak içeri daldı: “Merhaba. Daha önce hiçbir erkeğe bunu söylememiştim: Gözleriniz çok güzel.” Kerpeten ağzı gibi ince dudakları gerildi. “Masum Cici ben.” Elini uzattı. Tokalaştık.

Demin konuştuğum kız, Cici patronun bir adım gerisinde dikilmiş, intihara meyilli bir tavuk gibi bakınıyordu.

Adamın parlak kafasına bakıp gözlerimi kısarak “Peruk takmaya karşısınız ha?” deyiverdim. Kel olmadığı belliydi oysa.

Masum dazlak alttan aldı: “Giyotinden sonra kelliğe daha makul bir çözüm bulunamadı...” Hinduların Upanişad’larmdaki buyruğa uyarak, istihzaya iltifatla karşılık verdi: “Takım yakışmış. Umarım beğenmişsinizdir. Nasılsınız? Sıhhatinize kavuşmuş görünüyorsunuz?”

Yaralandığım hatırlatılınca, karnımın sol tarafında bir sızı hissettim: “Neden buradayım?”

Hiçbir jest yapmaksızın, robotsu bir edayla konuşuyordu: “Sakin olun. Hayatınızı kurtardığımız için bize minnet duymanızı beklemiyoruz. Size bir teklifte bulunacağız Civan Bey. Cevabımzm_”

“Hayır.”

“Anlamadım?”

“Cevabım hayır.”

“Sizi zorlamak niyetinde değiliz. Eğer_”

“İzin verirseniz gitmek istiyorum” diyerek kapıya doğru bir adım attım. Elini uzatarak önümü kesti. Durdum.

“Üç dakika. Sonra serbestsiniz.”

“Peki. Dinliyorum.”

Masum Cici’yle jaluzili bölüme geçip karşılıklı oturduk. Bir dobermanın beden diline sahipti: “Burası, Pakt. Bir pazarlama iletişimi ajansı. Biliyorsunuz, reklam yayını yapılan birçok mecra var: İnternet, televizyon, radyo, gazete, dergi, billboard, dijital panolar... Fakat en etkili mecra insan. Yani herhangi bir ürünü satın almada en üst düzeyde motivasyonu, birisinin tavsiyesi sağlıyor. Biz, size reklam vermek istiyoruz Civan Bey.”

Sözler ağzımdan kendiliğinden döküldü: “Ne? Bana mı? Nasıl?”

Tebessümünün voltajını bir derece yükseltti: “Beyninizin wer-nicke bölgesine bir mikroçip yerleştireceğiz. Böylece konuşmalarınızda bizim buradan ilettiğimiz reklam cümleleri yer alacak. Bir bakıma dilinizi bize birkaç saniyeliğine kiralayacaksınız. Sosyal çevreniz, statünüz, popülariteniz reklam ücretini hesaplamada kullandığımız kriterlerden birkaçı.” Durdu. Cevabımı bekliyordu.

“Neden ben? Beş parasız keşlerden başka tanıdığım yok. Aylağın tekiyim. Ve boş CD kadar popülerim.”

“Doğru söze ne denir? Sistemimiz deneme aşamasında. Dolayısıyla sizinle bir tür test yayını yapacağız.”

“Deney faresi pozisyonunda çalışacağım, öyle mi?”

“Evet.”

“Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Fakat beynime reklam almayacağım. Son sözüm bu.”

“Pekala. Artık neyi reddettiğinizi biliyorsunuz.”

“Aynen öyle” dedim ve kalkıp yürüdüm.

Arkamdan seslendi: “Civan Bey!”

Döndüm. Bir cep telefonu attı bana doğru. Telefon daha havadayken, onu satıp şarap almaya karar verdim. Vınk! Makineyi yakaladım: “Ne ki bu?”

“içinde telefon numaram kayıtlı. Ne zaman isterseniz arayın.” ***‘Yangından korunma broşürüyle şömineyi tutuşturmak’*** diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

Pavlov’un Freud’a hediye ettiği köpek

Ben var ölüleri sevmek, yaşayanlardan iğrenmek.

[FRANKENSTEIN, *The Bride of Frankenstein*, 1935]

Asansörde fark ettim ki -7. kattaydım. En üstteki ‘0’ düğmesine bastım. Ahşap bir kulübeye çıktım. Asansör kapısı arkamdan kapanınca duvara dönüştü. Kulübe, büyük bir paulownia bahçesinin ortasmdaydı. Pakt binası tam anlamıyla yerin dibindeydi. Onca insan nasıl nefes alıyordu? Arabalarını nereye park etmişlerdi? Masum Cici nasıl bir patrondu ki, elemanlarını yeraltı mesaisine ikna etmişti? İnsanların beynine mikroçip yerleştirmek de neyin nesiydi? Reklamlar kitleye hitap ettiğine göre, işe yarar bir kampanya yürütebilmek için binlerce nöroşirurji operasyonu yapmaları gerekmeyecek miydi? Firmalarla nasıl anlaşacaklardı? Potansiyel müşterilere kritik yalanlar söyleyen Frankenstein’larla kim masaya oturur? Peki, Masum Cici beyinlere reklam tohumları ekme yönteminin tutacağından emin değilse, bunca yatırımın anlamı ne? Eğer ilk kurbanı hakikaten ben idiysem, gizli yerini ve kriminal ticari sırrını öğrendikten sonra elimi kolumu sallayarak gitmeme niye göz yumdu?..

Yüksek duvarlı bahçenin kapısından çıktıktan sonra uzun bir patikadan asfalt yola vardım. Nerede olduğumu bilmiyordum. Parasızdım. Acıkmıştım. Otostoptan başka

seçenek yoktu. Başparmağımı havaya kaldırıp gülümsedim. Tek tük de olsa araba geçiyordu. Plakalara bakılırsa İstanbul sınırları içindeydim. Birkaç dakika sonra siyah bir ***Porsche*** [911 Targa 4S] keskin bir fren yaptı. Direksiyonda duble güzelliği ve katmerli cazibesiyle insanı şoke eden bir sarışın vardı. Onu gördüğüm an, geçmişimi arkamda bırakmıştım. Teknoloji harikasının içindeki doğa harikası: "Buyurun beyefendi."

Bu, sinemada önünüzdeki koltuğa kafası olmayan birinin oturması gibi bir şeydi. İlk uçakla Las Vegas'a gitmeliyim.

Derhal arabaya bindim: "Teşekkürler, çok naziksiniz."

Radyodan Zager & Evans'ın ***In the Year 2525*** şarkısı sızıyordu. Bu şarkıyı son dinlediğimde, destansı bir kavganın başrolündeydim.

Gaza bastı: "Üniversiteden misiniz?"

"Ha? Yo, hayır, maalesef. Siz?"

Mentollü hecelerle "I-ım. Ben, Doktor Fujer Fuji" deyip sağ elini uzattı. Pırlanta yüzüğü, narin parmaklarına kıyasla sönük kalıyordu. Tırnakları, bebek şampuanı damlalarına benziyordu. Dudaklarım, öpüş menziline giren bu nazenin ele yapışıverdi.

"Memnun oldum doktor hanım. Ben de Civan Kazanova."

Tebessümü, yüzünden taştı: “O halde burada macera arıyorsunuz?”

“Beni mükemmelleştirecek günahlar işlemeye çalışıyorum.”

“Merakımı bağışlayın; kavgaya mı karıştınız?” Sağ elinin işaret parmağıyla kendi yüzüne bir halka çizdi.

“Lise l’deyken. Yaralar nedense bir türlü iyileşmedi.” Bir yol tabelasındaki ‘Şile - Meşrutiyet Köyü’ yazısı gözüme ilişti: “Fujer, aşk merdiveninin diğer adı, yanılıyor muyum?”

“Doğru.”

“Fuji de, Honsu adasındaki meşhur volkan; aynı zamanda Nijerya’ya özgü bir müzik türü?”

“Müzik mi? Hakkımda benden bile çok şey biliyorsunuz. Etkilendim.” Sesi, saten bir külottan süzülmüş gibi erotikti. Alt dudağını ısırıp üst dudağını yaladı. Tıp fakültesinden sonra striptiz ihtisası yapmış olmalıydı. Yavaşlatılmış dans havasındaki hareketlerine ılımlı bir müstehcenlik hâkimdi. Saçları, portakal reçeli gibi parlıyordu. Teni, altın tozuyla kaplanmıştı. Parfümü, tabiat ananın kokusunu bastırıyordu. Parfümüyle birlikte onu da içime çekebilirdim. Dr. Fuji, bedenimdeki bir vanayı sonuna kadar açmış ve testosteron seviyesini ayyuka çıkarmıştı. Ağzının kenarındaki, pil ucuna benzeyen ben’e dilimi değdirmek istiyordum. Şekerli sakız balonunun içindeydik sanki. Porsche, saatte 220 km hızla ilerleyen bir balayı yatağıydı. Böyle giderse, görkemli amazon, pırlantalı sutyenini kement olarak kullanarak beni

yakalayacak! Bu sarışın bombayı etkisiz hale getirecektim. Dışarıda vanilyalı kar serpiştirirken, arabanın içinde hissedilen sıcaklık mevsim normallerinin epey üzerindeydi. Aç, yaralı ve tescili bir aylaktım. Yine de kendimi rezil etmek için sabırsızlanıyordum. Rüyalarımın kadınıyla karşılaşmıştım. Tek fark... rüyalarımdaki kadın giyinik değildi.

Felek, tesadüflerle sağ gösterir ve gerçeklerle sol vurur. Mutluluk, bu ikisi arasında geçen sürede yaşanır. Aşağı yukarı 7 senedir aşk acısının ölüme bakan uçurumunda sürünüştüm. Dekor ve kostümlerdeki ani değişikliğin duygularımı ve karakterimi tersyüz etmesi hayra alamet değildi. Kendime olan saygım buharlaşırken, mayıştırıcı bir neşeyle doluyordum. Bu muymuş? İlkel bir kur, ateşle barutun randevu klişesi, cinsel bir avansla her şey tatlıya bağlanabiliyor muymuş? Tünelin sonundaki ışığın kaynağı demode dekolte miymiş? Hasretin faturası öpücükle ödeniyor muymuş? Istırabın haracı seks kredisiyle mi kapatılıyormuş? Galiba ben... Pavlov'un Freud'a hediye ettiği köpeğim.

Seksi kadın yalan, tuzak ve imtihandan mürekkeptir. Canıma minnet. Fujer Fuji belagatli bir beden diliyle konuşuyordu. Sesini fon müziği olarak kullanıyordu: "Nereye gidelim?"

"Sen karar ver, Fujer."

"Vejetaryen misin Civan?"

"Part-time."

“Yemek seçer misin?”

“Akbabalar bile yemek seçer.”

“Yani?

“Dört dakikada beni dünyanın en şımarık otostopçusuna dönüştürdün. Bu bir rekor.”

Erkeğin kalbine giden yolda sürat rekoru

Fujer’le bir gastronomi tapınağındayız. Kandilli’de saray ile şatonun evliliğinden doğmuş bir mekan. Kristal tuzluklara bakılırsa, bu restoran Boğaz’ın suları kadar tuzlu.

Haftalardır ağzıma lokma koymamıştım. Midem de ceplerim de dondurma külahı kadar boştu. Açlığın ileri bir evresindeydim. Metabolizmam alternatif enerji kaynaklarını deniyordu.

Günbatımında bulutların renkli etekleri tutuşmuştu. Hay’dan gelip Hu’ya giden martılar, göğü makaslıyordu. Manzara, noksansız bir romantizm setinden müteşekkildi.

Tamam, kendimle çelişmeye hazırdım. Libidomun hücum borusuna riayet edebilirdim. Rötarlı bir skandal beni hayata bağlayabilirdi. Kronik can çekişmemden taviz verebilirdim. Fakat gururumun kırılıp hurdaya çıkmasına göz yumamazdım. Başarısızlık ile değersizlik arasındaki uçurumu ben keşfettim! Kendimi kötü hissetmeye alışamadığım için sefil bir hayatı seçmiştim. Bir an önce tüymeliy-dim: “Fujer?..”

Derhal atıldı: “Civan özür dilerim. Kuzenim buranın işyeri hekimi. Sana sunacağım yemeğin maliyetini sıfıra indirmek için hile yaptım...”

Bu kadın, parçalarının toplamından fazlasıydı. Mahcup ve sempatik bir havaya bürünmüştü. Gözlerinde renkli mineraller uçuşuyordu. Erkeğin kalbine giden yolda ışık hızıyla ilerliyordu. Herkes bilir: Kadının kalbine varan kestirme bir yol yoktur. Beni avlarken “kırılgan eşya” muamelesi yapıyordu. Güzel kadınlar, kurnazlıklarını gizleyecek kadar kurnazdırlar. Kimin umurunda. Burada asimetrik bir aşkın kurdelesini kesiyoruz saygıdeğer okur.

Beef Bourguignon’u sakince yiyebilmek için yoğun efor sarf ediyorum. Beynim ile midem arasındaki unvan maçına penisim hakemlik yapıyor. Yakut kırmızısı Clos des Jacobins kadehlerini yücelerde tokuştururken “Kadeh kaldıranlara!” diyorum.

“Kahveyi benim evimde içelim mi?” Bu nazik teklifin arkasında gizlenen soylu amacı elbette anlıyorum.

“Bugün bir aile toplantısına yetişmek zorundayım Fujer.” Yalana bakın. Eğer ***‘Ayağına gelen fırsatı tepmek’*** diye bir şey olmasaydı ben icat ederdim.

Beni gideceğim yere bırakmakta ısrar etti. Porsche’ye atladık. Annem ve babam çoktan ölmüştü. Ağabeyim, bildiğim kadarıyla Gaziantep’teydi. Kanımda Fransız şarabı, sırtımda İngiliz takımı, ayağımda İtalyan ayakkabılarıyla evsiz dostlarımın yanma dönmem tuhaf kaçardı. Dahası, Bedri Dubara beni ortalıkta görürse tekrar zımbalardı. En

iyisi, üvey babama uğramak. Onu yaklaşık onüç yıldır görmemiştim. Umarım hâlâ Kızıltoprak'taki dairede yaşıyordun

Dersaadet Apartmam'mn önünde arabadan indim. Fujer uygar ve dirayetli bir edayla sordu: "Bu binada mı oturuyorsun?"

"Şimdilik."

"Birbirimize telefon numaralarımızı vermeyecek miyiz?"

A-ha? Cebimdeki telefonun numarasını bilmiyordum. "Sen numaranı söyle, ben telefonunu çaldırayım" dedim.

Söyledi, tuşladım. Numaram belirince ekranı öptü. Gaza basmadan önce "Bakalım kim önce davranacak?" dedi.

Bu kızın benim parçalarımdan yepyeni bir adam kuracağını seziyordum: "Hızlı olan kazansın."

Porsche vınladı. Sola dönerek Bağdat Caddesi'ndeki spor araba sürüsüne katıldı.

Sokaktaki binalardan birkaçı yıkılıp yerlerine yenisi yapılmıştı.

Dokuz numaralı dairenin ziline bastım. Kapı açıldı. Asansörle dördüncü kata çıktım. Altmışına merdiven dayamış robdöşambrlı bir adam daire kapısında dikiliyordu. Karnının şişliğine bakılırsa, kalp krizine gebeydi. Parmaklarının arasındaki kısa puro, konuşurken ağzından çıkan dumanın ve

hırıltılı sesin dipnotu gibiydi: “Ner-de kaldın birader? Beklemekten portrelerin suratı beş karış oldu.”

“Anlayamadım?”

“Tabloları asmak için gelmedin mi?”

“Hayır bayım, ben Kamuran Bey’i arıyorum.”

“Haaa, galeriden montaj elemanı göndereceklerdi. Buyur, ‘Kamu’ içeride.”

“Yo, ben, ahenginizi bozmayayım. Sadece bir şey sorup ayrılacağım.”

“Kaybolma, çağırıyorum.”

Kamuran eşikte beni görünce, kasırganın uçurduğu inek gibi şaşırdı. Simli, fırfırlı bir bluz; fosforlu yeşil bir tayt giymişti. Seyrek saçları, rimelli kirpikleriyle tezat oluşturuyordu. Zihnimde iki fotoğraf üst üste bindi: Çocukluğumda bir gün, Kamuran’la hayvanat bahçesinde gezerken bir şempanze tarafından ısırılmıştım. Geçen sene homoseksüel bir ızbandut, dövüşte bana kök söktürmüştü. İyi kalpli üvey babamı yargılayacak konumda değildim. Elimi tebessümle uzattım. Beni kendine çekti. Sarıldık. Çözüldük. Botoksla çarpılmış yüzünde anlatım hatası vardı: “Civan? Yaşıyorsun!?”

Boks ringinde kazanıp, dans pistinde kaybetmek

Şu heykelin dili olsa da konuşsa.

[HUANG PU1794-1857, *Keşke ile Belki Arasında,* cilt: 7]

Kalamış Parkı’nda, heykellerle birlikte gözümü kırpmadan, marinadaki, birbirine zımbalanmış gibi duran yatları seyrediyordum. Geceleyin deniz görünmez olmuştu. Kimsenin saate bakmadığı sulardı. Etraf, Buz Çağı Müzesi’nin deposu kadar sessiz ve serin. İn cin voleybol oynuyor. Devriye otosu arkamda durdu. İki polisin ayak seslerini duydum.

Kolejli polisleri ayırt etmek kolay. ‘Eller yukarı!’dan ziyade ‘Eller havaya!’ modundalar. Hakaret içermeyen espri yapabiliyorlar: “Siz de mi partiden sıkıldınız?”

Kıpırdamadım.

Diğer polis sohbete katıldı: “Denizkızı sizi de mi ekti?”

“Ben asayişe fitim” dedim.

Göz bandım olmadığı halde, kıyafetime rağmen beni tanıdılar. Dövüşlerime bayılıyorlarmış. Biri gardım aldı, gölge boksuna başladı. Öbürü, boşluktaki yumrukları yiyormuş gibi “Ah-uh” diye sağa sola yatıyordu. İki başlı fare kadar itici görünüyorlardı.

Eski üvey babam ‘Kamu’, ağabeyimin beş yıl önce Antep’te bir uçak kazasında öldüğünü söylemişti. Kaderimin virajlarında trafiği cesetler yönetiyor. Nazlı Hilal ile Ozan, Acıbadem’e yerleşmişler. Adres cebimdeydi.

Aynasızlarla bir büfeye çöreklendik. Uykusuz gecenin ardından iştahsız bir kahvaltı yaptım. Beni dul yengem ve yetim yeğenimin evine bıraktılar. Bahçeyi geçtim. Girişte hangi zile basacağımı kestirmeye çalışırken genç bir albino kapıyı açtı.

“Nazlı Hanım hangi dairede oturuyor?”

Gözlerimi inceleyerek cevapladı: “Solda, üç numara.”

Teşekkür ettim.

Nazlı Hilal hiç değişmemişti: Benim nazarımda, dünyadaki tüm akıllı kadınların doğal lideriydi. Fısıltıyla “Hoş geldin Civan” dedi ve hafifçe boynuma sarıldı.

“Hoş bulduk yenge. Ozan uyuyor mu?”

“Evet, içeri gel.”

Evin dekorunda hazin bir minimalizm göze çarpıyordu. Eşyaların bir kısmı nakledilmiş veya satılmıştı.

“Ağabeyim... başımız sağ olsun” diyebildim.

Yüzümdeki şişlikleri fark etmişti, fakat sormadı. Onun yerine “Senin öldüğünü sanıyordu; biz de öyle” dedi. “Neredeydin?”

Cenaze törenlerinde ve taziyelerde nasıl davranılacağını ölüden daha iyi kimse bilemez. Gerçeğin çeyreğini uçlandım: “Sokaklardaydım.”

Biraz sonra Ozan çıkageldi. Epey büyümüştü. Saçları tümden dökülmüştü ve ağzını burnunu kapatan bir maske takıyordu. Biricik yeğenimin kanser olduğunu anlamak için doktor olmam gerekmiyordu. Mahmur gözlerini ovuşturdu. Parktaki polislerin aksine beni tanıyamadı.

Nazlı Hilal “Civan Amca’na ‘Merhaba’ de” diye ricada bulundu.

Ozan yanıma geldi, elini uzattı, “Merhaba, ben Ozan” dedi. Ona sarıldım. Zayıftı. Kemikleri incecikti. Kraker ambalajı tutuyordum sanki. Şoktaydım.

Yıllardır bir vahşet çemberinde çırpınıyordum. Ailesini, dostlarını, işini, malını, mülkünü, onurunu, duygularını, aklını, sağlığını, rütbesini, adını, yolunu kaybetmiş sefillerden biriydim. Ölümcül bir keşmekeşin içindeydim. Hangi gezegende yaşadığımızı bile unutmuştum. Bana sorarsanız, sonsuzluk, fani bedenimde yuvalanmış ıs-tırabm adıydı. Kıyamet, benim gövdemde start almıştı. Hezimetimin avareliğimi mazur kılacağından emindim. Metropole düşen çığlarda, kar tanesi kadar mesuliyetim yoktu. Sağlam çatılı, aydınlık, sıcak yuvalarda kainatı karartacak denli keder üretilebileceği aklımın ucundan geçmezdi.

Yeğenime “Beni affetmezsen, asla özgür olamayacağım. Sakat ve delirmiş bir köle gibi, vicdanımın salgıladığı zehirden ötürü hep can çekişeceğim” demek istedim. “Canım... Sana dilediğin kadar Snickers alacağım” dedim.

Robot bir sivrisineğin kılıcını bilediği beynimin vadisinde kıvılcımlar uçuşuyordu.

‘Boks ringinde kazanıp, dans pistinde kaybetmek’ diye bir şey olmasaydı ben icat ederdim.

Hem oltanın, hem namlunun ucunda

Bataklığa beline kadar gömüldüysen komple batarsın.

[PİGME ATASÖZÜ]

Başıma öyle büyük bir ödül konmuştu ki, gölgem bile beni vurmak için tetikte bekliyordu.

Daha doğrusu şöyle: Ağabeyim ölmüştü. Yeğenim lösemiye yakalanmıştı. Nazlı Hilal’in söylediğine göre kemik iliği nakli için donör bulunması ve 250 bin lira gerekiyordu. Meteliksizdim. Bedri Dubara tarafından bıçaklanmıştım. Bumfights Mafyası yaşadığımı öğrenirse yanardım. Masum Cici’nin beynime yerleştirmeyi teklif ettiği çip zaten kafamın içindeydi: Ozan’a Snickers sözü verirken konuşan ben değildim. Hem oltanın, hem de namlunun uçundaydım.

Karacaahmet Mezarlığı’nda ağabeyimi, annemi ve babamı ziyaret ettim. Kabirleri birbirine uzaktı. Ailemi mahşerde bile bir araya getiremeyeceğimi biliyordum. Bir mezar taşında adıma rastlayınca irkildim. Nüfus cüzdanımı raylardaki haşat bedenin üstüne bıraktığım günü hatırladım. Kemik bahçesindeki mümessilim Vırk’a da bir Fatiha okudum.

Vaktiyle öğretmenlik yaptığım Kesik Baş İlköğretim Okulu’na başvurdum. Yeni bir müdür atanmıştı. Deri koltuğundan kalkmadan, güvercin pisliğine benzer bir doğum

lekesi bulunan kel kafasını eğerek beni buyur etti. Kaşları tırtıl, dudakları solucan, bıyıkları sümüklüböcek şeklindeydi. Burnu ise traktör kornası. Herifin takım elbisesi dalgıç kıyafeti gibi dardı. Çapraz kravatı emniyet kemerine benziyordu. Masasındaki bakır levhada Hakkı L. Berfin yazılıydı. Ona ***Huckleberry Finn'in Maceraları'm*** sevdiğimi söyleyecektim ki bu espriyi defalarca duymuş olabileceğini düşünerek vazgeçtim.

"Bunca zaman nerelerdeydiniz?" İkinci sınıf bir pısırık mı, yoksa ete kemiğe bürünmüş bir Terminator müydü? Binlerce raunt dövüşten sonra herkesi rakip olarak algılıyordum.

Fısıltıyla "Aşk ile ölümü birbirine bağlayan yıkılmaz köprüdeydim" dedim.

r-

Duraksadı. "Ne? Sizi duyamadım."

"Müdür Bey, depremde nişanlımı kaybettim. Matemdeydim. Yaşama azmim sönüverdi. Bilirsiniz... mecalim kalmamıştı. Şimdiyse çalışmak mecburiyetindeyim. Öğretmenliğe dönebilmeyi umuyorum. Hepsi bu."

Toleranslı ve müşfik bir sesle "Değerli kardeşim" dedi, "haber vermeksizin on gün okula gelmeyenlerin vazifeden çekildiği kabul edilir ve bu doğrultuda resmî işlem yapılır. Siz yaklaşık yedi senedir kayıpsınız. Göreviniz size iade edilse

bile kanunen bir yıl bekletileceksiniz. Dahası, bu okulda çalışacağınızı karara bağlamaya yetkili değilim.”

Ozan’m hastalığından bahsetmeye dilim varmıyordu. Yakarmaktan ziyade meydan okumaya ve tehdide alışkındım: “Hocam, bütün saygımla söylüyorum, deri koltuğunuzu cilalayan o yağlı kıçınızı kıyma yaparım. Kellenizi koparıp ahırımın duvarına mıhlarım. Karşı duvara da muhterem validenizin kellesini asarım. Bu ilim irfan yuvasını külden bir piramide çeviririm. Bağırsaklarınızı yerlere saçıp benzine bulayarak yakarım. Lütfen beni doğru anlayın, yarın, hayatınızın en kısa günü olabilir.”

Sözlerimi metanetle hatta rehavetle karşıladı: “Civan Bey, samimiyetinize inanıyorum. Üstün zekanızı, kamu eğitiminin alelade standartlarıyla dizginlemeye de gönlüm razı değil. Eğer lütfederseniz, sizi sözleşmeli öğretmen olarak alabiliriz.” Masaüstü bilgisayarına göz gezdirdi. “Beden eğitimi dersi için size haftada yirmi saatlik bir program öneriyorum. Kadrolu hocalarımızın ders sayısıyla aynı.”

“Yani?..”

“Ders başına altı lira otuz beş kuruş ödenecek. O da yaklaşık...” Hesap makinesini kullandı. “Eşittir... Ayda beş yüz sekiz lira tutuyor. Bu miktar bazı aylar beş yüz kırk liraya varabilir.”

“Bu parayla Sephora’dan üzüm özlü ruj bile satın alamam!.. Dalga mı geçiyorsunuz?”

“Asla. Elimden bu kadarı geliyor: Zarurette mutabakat. Kaçınılmazı erteleyebilirsek ne âlâ, değil mi? Ücretinizi okul aile birliği bütçesinden ödeyeceğiz. Memuriyete döndüğünüzde, talep dilekçesi yazarak sizi kadromuza katmayı deneyeceğim. Büyük ihtimalle pürüz çıkmaz. Görüyorsunuz ya, tanışalı sadece birkaç dakika oldu fakat dünyada en çok korktuğum kişisiniz.” Maktulun başında hatıra fotoğrafı çektiren polisler gibi gülümsedi.

Hırsla ayağa kalktım. Hakkı L. Bertin’in şahsında devlete ters ters baktım: “Tam bir saçmalık!”

Masanın kenarına tutunarak doğruldu. Koltuğunun arkasından bir çift koltuk değneği aldı. O zaman fark ettim ki müdürün sağ bacağı yok! Bu dehşetengiz manzara, bana Serpil Silahlıperi’nin cesedini bulduğum anı hatırlattı.

“Acilen sabırlı olmam gerek” diye düşündüm. Kırık bir dev aynasında kendimi seyrediyor gibiydim.

Kesik Baş’m kopuk bacaklı hâkimi beni kapıya kadar uğurladı: “Sistem ve kurumların öncelikli fonksiyonu kendini korumaktır, insanı değil. Aksi takdirde yozlaşamazlar... Bize katılmak isterseniz, yerimizi biliyorsunuz.”

Batıl inançlı bir hayalet misali uysalca başımı sallayıp toz oldum.

Origami turnası gibi boyun eğmek diye bir şey olmasaydı ben icat ederdim.

Aylaklık beni bugüne dek mücadele illetinden, rekabet lanetinden, kaygı zilletinden korumuştu. Artık ben de dünyadaki yıllık 56 trilyon dolar gelirden payımı istiyordum. Az sonra göreceğiniz üzere bilim-kurgusal kapitalizmin tekno-büyücülüğüne yem olacağım. Şimdiden, kartalın pençesinde uçan levrek kadar çaresiz hissediyorum.

Düz yolda dengesini yitiren ip cambazı

İnsan beynine bakıyorum da, bu jöle örgüsünden nasıl olup da mantıklı bir şey çıkıyor, şaşıyorum.

[ERNST PÖPPEL]

Okulun çölleşmiş bahçesinde, lazer tabancasını andıran cep telefonumla Masum Cici'yi aradım. İlk çalışta açıp havlarcasına "Alo!" dedi.

"Masum Bey?"

"Mektebin karşısındaki 1967 model siyah Cadillac Eldorado'yu görüyor musunuz?"

"Evet?"

"Şoför sizi buraya getirecek Civan Bey."

Telefon kapandı. Direksiyonda oturan adam arabadan inip ceketini ilikledi ve arka kapıyı açtı. Sarışın, üçgen vücutlu, hazır ola geçmiş şoför, Hitler'in idealindeki erkekti. Omuz askısındaki tabancası, satılıkmış gibi göz önündeydi. Selamsız sabahsız arka koltuğa kuruldum.

Akşamüstü şehir, henüz kurumamış bir suluboya tabloya benziyordu. Yol boyunca zihnimi toparlamaya uğraştım. Kafamın içinde maymunlar meydan savaşı yapmış, sonra da s.ktir olup gitmişlerdi sanki. Tümevarım ile tümdengelim arasında gidip geliyordum.

Telefonum öttü: Fujer Fuji'den bir kısa mesaj: "Yarın buluşalım mı? Evetse 3 kere, hayırsa 27 kere çaldır." Söylediği ve yazdığı her harf seks kokan, seks vaat ve talep eden bu seksi başbelası beni paranoyaklaştırıyor. Dominant pilice cevap yazmayı, "Evet" deyip onun kafesine girmeyi erteliyorum.

Benekli atıyla Kadıköy sahilinde yaşayan ihtiyar Kızılderili teyzemiz Winema "İnsanlar, teneffüse çıkmış ölülerdir" derdi. Bu söz bizi hem sakinleştirir, hem de endişelendirirdi. Şimdi de duygularım göğsümün kemikten ızgarasında bayat bir karışık pizza gibi ısınıyordu.

Masum Cici'nin yeraltı üssü Pakt'a vardık. Paulownia bahçesini geçtik. Amatör kundakçılara layık ahşap kulübeye girdik. Gizli asansöre bindik. -7. kata indik. Silahlı şoförün refakatinde, patronun ofisine yürüdüm. Masum Cici'ye "Beynime çip yerleştirdiğinizi öğrendiğimi fark ettiğinizi anlıyorum" der gibi bakarak "Merhaba" dedim.

Zikzaklı bir tebessümle "Mevzuyu tatlıya bağlayacağız" diyerek masanın üzerinden elimi sıktı.

Ondan şüphelenmek için polis olmam gerekmiyordu: "Öncelikle, çipin bütün fonksiyonlarını bilmek istiyorum.

Yerimi tespit edebiliyor, telaffuzumu yönetiyorsunuz. Başka?”

“O kadar.”

“Duygularımı veya düşüncelerimi denetleyebiliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Konuşmalarımı dinleyebildiğinizi... ”

“Bu mümkün.”

“Eee?..”

“Daha önemli işlerimiz var. İlk iki gün konuşmalarınızı kaydettik. Konuşma hızı aralığı, kelime dağarcığı, telaffuz özellikleri ve birim zamandaki sözcük miktarıyla ilgili saptamalar için. Ve tabii yazarımız ifade tarzınıza uygun reklam metinleri üretebilsin diye. Sesleyeceğiniz reklamların, reklam kokmamasını sağlıyoruz. Size özel replikler yazılıyor.”

“Yazar kim?”

“Alper Camgüz.”

“Tatlı Rüyalar’m müellifi mi?”

“Evet.”

“Gurur duydum. Beynimi benden daha iyi işleteceği kesin... Pekala, teklifiniz nedir?”

Yarış arabasının navigasyon cihazı gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı: “Sosyal statünüz, günde ortalama kaç kişiyle görüştüğünüz ve onların alım gücü reklamın sözcük cinsinden ölçülen birim fiyatını belirliyor. Günde kaç kelime reklam konuştuğunuza bakarak yevmiyenizi hesaplıyoruz. Siz D grubu bir modelsiniz Civan Bey. En yoksul tabakaya mensupsunuz. Sokakta yaşıyorsunuz. Geliriniz, rütbeniz, cazibeniz sıfır. Buna karşılık, yasadışı dövüşler sırasında dikkatleri üzerinizde topluyorsunuz. Maçlarınız yayınlanıyor. Dolayısıyla dövüşürken B sınıfı bir modele dönüşüyorsunuz. Yine de hiç kimsenin özenmediği, öykünmediği türde bir şampiyonsunuz. D grubundakilere yani en alttakilere günlük en fazla 3-4 reklam veriliyor. Reklamlar defalarca tekrarlanıyor. Normal bir şehirli erkek günde 11,4 kişiye yedi bin kelime söyler. Sizin ortalamanız ise sadece 2,5 muhataba üç yüz elli kelime...”

“Öyleyse neden beni seçtiniz?”

“Sistem test aşamasında. Arıza meydana gelebilir.” “Kafamdaki sürpriz yumurtadan civciv çıkabilir demek? Beynim patlarsa kimse umursamayacağı için buradayım, ha?”

“Endişelenmeyin. Teknik açıdan hiçbir sorun yok. Sadece olası iletişim kazalarını önlemede ustalık kazanmayı gözetiyoruz.”

“Kaç para alacağım?”

Masadaki dosyanın sayfalarını çevirdi: “Ödeme, her ayın ilk iş günü banka hesabınıza yatırılacak. 600 dolar alacaksınız. Bu, Pakt’m ödediği asgari ücret. Eğer öğretmenliğe başlarsanız iş değişir.”

“Ne kadar?”

“Her hafta 20 ders vereceksiniz. Toplam 800 öğrenciyle muhatapsınız. Anlatıcı pozisyonundasınız. Reklam ve kelime sayıları artacak; birim ücret de öyle: 2000 dolar.”

“Bana daha fazlası lazım.”

“Öğretmenliğin yanı sıra bumfight turnuvasına katılırsanız...” “İmkansız. Öldüğümü sanıyorlar.”

“Size kaç para gerekiyor?”

“250 bin lira.”

T

“Bu meblağı ancak süper modellere verebiliriz.”

“Liu Wen, Cintia Dicker, Irina Shaykhlislamova gibi mi?” [Kaynak: Çöp konteynırlarındaki life-style dergileri.]

“Hayır. Bizimki görsel değil sözel anlamda süper model.” Dosyanın son sayfasına bakarak devam etti: “Aradığımız niteliklerin en üstün bileşkesi şu: Erkek. Alanında tek. Kendine özgü bir kostüm giyiyor. Özel günlerde başrol üstleniyor. İsmen veya simaen ülkede yüzde

90 oranında tanınıyor. Köklü ve kalıcı bir saygınlığa sahip. Ödül kazanmış. Ulusal medyada görünüyor. Kitlesel organizasyonlarda konuşmacı konumunda.”

“İyi ama bu... Papa?!”

“Haklısınız. O da Türk değil. Cumhurbaşkanı bile bu dokuz koşuldan sekizini karşılıyor.”

“Benim süper model olmadığım çok açık. Olamayacağım da

kesin.”

“Doğru. Eğer bu özellikleri taşıyan birinin beynine bir aylığına çip yerleştirmemizi sağlarsanız, size 1 milyon dolar öderiz.”

Yıllar süren saklambaç oyununda kaybolmuştum. Şu halimle, var olmayan şövalyenin izini süremezdim. Hiçlik ile yokluk arasındaki boşluğa gerili pamuk ipliğinde mahsur kalmış bir cambazdan farksızdım. Aptalların kovulduğu, akıllılarınsa istifa ettiği bir işe

girmiştim...

Pakt’ın sarışın şoförü, önüm sıra öyle ciddi bir yüz ifadesiyle ve kararlı adımlarla yürüyordu ki, kendini vurmaya gidiyor sanırdınız. Cadillac’ta yerlerimizi aldık. Eskimo mezarı suratlı kaptan beni dadaist Meşrutiyet Köyü’nden nihilist Cumhuriyet kentine apardı:

Vınnnnnnn!

Yağmalanmış kafa, gasp edilmiş ağız, çalınmış dil

i Sana yalan söylemeyi, çalmayı ve ihaneti ben öğrettim!

Böyle mi teşekkür ediyorsun?! Nankör!

[MASSIMO CICC0NE, 1927-1971, *Şamatacı Aşüfte]*

Kaderin elektrikli süpürgesi tarafından çekiliyordum.

Marmara Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde doku grubu testi yaptırdım; sonucunu bir hafta sonra alacaktım. Ozan'a lösemi teşhisi dört sene önce konmuştu. Dul anne ile yetimi; onkoloji ve hematoloji klinikleri arasında mekik dokuyordu. Radyoterapi ve kemoterapiden şifa hasıl olmamıştı. Her hafta hemogram yapılıyor; lökosit [granülosit, lenfosit, monosit, eozinofil, bazofilj sayısı saptanıyordu. Kemik iliği nakli için donör bulunamamıştı. Uygun donör bulma ihtimali kırk binde birdi. Doktor, Nazlı Hilal'e "Kardeşlerin doku grubu uyum oranı yüzde otuz. Yeni bir çocuk doğursanız..." demişti. Ağabeyim çoktan öldüğünden, Ozan'm öz kardeşe kavuşması imkansızdı. Yeğenim, okuma yazma ve dört işlemi hastanedeki lösemililer sınıfında öğrenmişti. Minik bedeni, Şirin Baba'nın ecza dolabına dönmüştü. Neupogen enjeksiyonu sonrasında hastaneden birkaç günlüğüne ayrılabiliyordu.

Hakkı L. Berfin'le mukavele imzaladım. Kesik Baş'ta öğretmenliğe başladım. 508 liralık sözleşme, Pakt'tan gelecek 3000 doların teminatıydı. Bir banka hesabı açtırdım. Masum Cici parayı peşin ödedi.

Baharı müjdeleyen asit yağmurları, ışıklı fiberglas tabelaları yıkıyordu. Güneş, reklam filmlerinde parlayıp dönüyordu. Tüm radyolarda, sahtekar jingle korosunun melodik yalanları yükseliyordu.

Beden eğitimi dersinde ben de öğrencilere reklam şarkıları eşliğinde kültürfizik yaptırıyordum: ***"Nat nat nat Çokonat! Bol bol fındık Çokonat Taze gofret Çokonat Fındık gofret çikolata! Çokonat'm lezzeti bambaşka! Çokonat!"***

Perende yerine Panasonic diyordum. Köprü kurmanın adı Do-ritos, elbaş amudu ise Apple'dı. Düz takla Dom Perignon, ters takla Çokoprens. Trombolin, Tobleron; minder, Kinder'di. Şınav, barfiks, mekik yerine de birtakım markalar geçmişti: Shiseido, Brabus, Mi-kimoto... "Nefes al!" komutunu "Nestle al" şeklinde veriyordum.

"Danone meyveli yoğurt, Adidas eşofmanda leke bırakmaz!" diye haykırıyordum.

Ders bitiminde tere batmış talebelere "Bir domuzu bile hayata küstürecek kokunuzdan kurtulmak için, Jagler deodorant!" diyordum.

Bu dünyadan cennete endüstriyel ürün ihraç edilebilir mi? Düşünmeden konuşuyordum. Öğrencilerimi, belirsizliği

espri sanmaya, zihinsel tıkanmaya sürüklüyordum: “Din dersine sıkı çalışın ki öldükten sonra da Algida yiyebilesiniz!”

Takım ruhu kisvesinde, sürü psikolojisini körüklüyordum.

Dilimi bir istismar mekanizmasının çarklarına kaptırmıştım.

Çocuklar, derslerde kullandığım reklam jargonuna adapte olmuşlardı: “Hocam, sınavda Dom Perignon ile Çokoprens’i birlikte mi istiyorsunuz?”

Beynim, Çernobil balonuydu. Ağzım lağım deltası. Her nefeste siyanojen klorür yayıyordum.

Havuzdaki obez palyaço neşem, diğer öğretmenlerin Nazi somurtkanlığıyla tezat teşkil ediyordu.

Yeğenimi yaşatmak için şerefimi piyasaya sürmüştüm. Anlıyordum ki iyi niyet ile masumiyetin alakası yok. Vicdan ile bilincin birbirinden kopmayacağı kavrayınca, dananın kuyruğu kopuyordu.

Okul binasına tek sıra halinde giren öğrencilerin peşinden yürürken, “Öğretmenler, yeni nesil sizin eseriniz olacak” yazılı kirişteki Atatürk rölyefiyle göz göze geldim.

Heyhat.

Dürüstlüğü ancak en kavi hile namına, sadakati zinhar en tesirli ihanet uğruna, dostluğu bilhassa en kesif riya hatırına

benimseyen güruh benim eserim olacaktı!

Aptallar kötüleri zeki zanneder

Meme şeklinde sabunlar yapılsaydı, dünya daha temiz bir yer olurdu.

[GAIUS PLINIUS SECUNDUS 23-79 *Naturalis Historia]*

Acıbadem'deki üç odalı giriş katında kalıyordum. Ozan'm hastanede yattığı günler, Nazlı Hilal'le baş başaydık.

Serseri sezgilerim işlerin çatallaşacağını söylüyordu.

Uyku tutmamıştı. Ev tenha, sessiz ve karanlıktı. Tıpkı kafamın içi gibi.

Nazlı Hilal'in ayak seslerini duydum. Suda yürüyen balerin-cesine yumuşak adımlarını. Saydam teninden matemin gergin teli geçiyordu. Hüzün, zarafetine sihir takviye ediyordu.

Aramızdaki ayarlı mesafeyi kapatmaya yeltenmemiştik hiç. Birbirini tanımayan iki akrabaydık. Düğünde bir kerecik dans etmiştik. "Koskoca salondaki en güzel gelinsin" dediğimde gülmüştü. Ve şimdi... belki de zamansız hortlamıştım? Nazlı Hilal'in hayatına yanardöner bir parazit sıfatıyla dahil olmuştum? Sokaklarda geçirdiğim 7 sene boyunca yerlerde sürünen libidom şimdi şeytanın bana karşı en büyük kozu haline gelmişti. En korkunç kabuslar, konularını gerçek hayattan alır. Vücudumdaki testosteron girdabında boğuluyordum. Beynim fermuarıma çıkışmıştı.

Yanan bir ormana doğru düşmekte olan uçaktaydım sanki. Nazlı Hilal'le flört etmek istemiyordum. Tamam çok alımlıydı. Dayanıklıydı. Zekiydi. Akranımdı. İyi kalpliydi... Her bakımdan hayranlık uyandırıcıydı... Dünyadaki hiçbir erkek ona "Hayır" diyemezdi; hatta birçok kadın. Fakat yani Allah aşkına, ölüm onları ayırmcaya dek ağabeyime sadık kalmış bir hatuna yanaşamazdım. Geceleri ev, şeytanın işlettiği bir motele dönüşüyordu. İblisin çöpçatanlığı meşhurdur. Her şeye rağmen gövdemin, gönlümü sindirmesine izin veremezdim.

Yatakta doğruldum. Hırsız adımlarıyla mutfağa geçtim. Balkonda sigara içen Nazlı Hilal, sıcak porselen bir semaveri andırıyordu. Alacakaranlıktı. Muşambadan gökyüzünde, mazot kokan bulutlar. Tam kalp krizi, intihar veya cinayet havasıydı. Ay, çardaktaki sarmaşığın ağma düşmüştü. Günah ile suçun sınırına kurulmuş romantizm kapanma paçamı kaptırmaktan korkarak gerisingeri yatağa döndüm. Derimi yüzüp bedenimi etçil karınca yuvasına bırakmışlar gibi hissediyordum. Sersemliğimin taşmasını önlemeye çabalıyordum. Tavan, beyin kırıntılarına benzer lekelerle doluydu. Daha önce burada benim durumuma düşmüş birileri, son çare, tüfekle kendilerini vurmuşlardı. Kepenkleri indirdim. Bir an önce uyuyabilmek için nefeslerimi saymaya koyuldum.

Ağabeyimle boks kulübünün yolunu tuttuğumuz günleri hatırladım. Tam bir masum yakışıklıydı. Az konuşurdu. Tüm sırlarınızı biliyormuş gibi gülümserdi. Sofistike bir munisliği vardı. Onun beni anlama kudreti, benim hislerimi dile getirme yeteneğimden üstündü. Roman okumayı severdi: Tamsanız,

onunla iyi anlaşırdınız. Fakat ringde karşılaşmak istemezdiniz. Maça çıktığında etten kemikten bir yanardağ kesilirdi. Rakibini takdirle süzerdi. Ve granit yumruklarla üç saniyede hemoglobin hoşafına çevirirdi. On yedi yaşındaydı. Değiştiremediği şeylerin, onu değiştirmesini istemiyordu. Kader keskin pençeleriyle onun kalbini söküp uzaklara fırlatmıştı. Karşısındakini darmadağın eden tüm o aparkatlar, direktler, kroşelerle aslında yalnızlığını vurguluyordu.

Dünya, baba olmaması gereken heriflerle doludur: Babam Nevzat Bey dur durak bilmeyen bir kendini kandırma makinesiydi. Haydarpaşa Gümrük Müdürlüğü'nde memurdu. Olgun, dürüst, onurlu, cesur, akıllı, zevk sahibi, cömert, müşfik, iffetli ve espritüel olduğunu sanırdı. Cahil, riyakar, aşağılık, korkak, budala, terbiyesiz, cimri, gaddar, namussuz ve hoyrattı halbuki. Aptallar, kötüleri zeki zanneder. Onun kötülükleri hepimizi aptallaştırmıştı. Ve aptallık, ileri yaşlarda deliliğe dönüşür. Babamla evlendiği gün, annemin o zamana kadarki en mutlu günüydü; boşandıkları gün de öyle. Ağabeyim, babamın pençesinde kalmıştı. Peder, bayağılığını dengeleyecek, şımarık bir kadınla nikahlanmıştı: Kapris, adi kimselerde hayranlık uyandırır. Aile denen kutsanmış sapıklığı, üniformasını derinin altına giymiş narkozlu müfrezeyi, biyolojik zindanı; çocuk aklımla kavrayıp ayrıntılı bir analize tâbi tutmam imkansızdı. Arka odadaki işkencenin nakaratı "Tekeş gözlü piç kimin?!" sorusunu anlayamıyordum. Annemin yüzündeki morlukları, babamın kanlı ellerini, ağabeyimin gözyaşlarını... O 'genel izleyici' aile siluetini, havlunun üzerindeki makine yağı lekeleri şeklinde anımsıyorum. Babacık ilk kalp krizini atlatamayınca Okan Ağabeyim kahrolmuş-tu. Aile büyüğü ile aranızda

kapanmamış bir duygusal hesap varsa, geberip gittiğinde, onu affetme umudunuzu ilelebet karartır. Yola, kalbinizde zehirli bir hançerle devam etmek zorunda kalırsınız. Nevzat Efendi nalları dikmekle, Okan Ağabeyimi derinden sakatlayan çifteyi atmıştı...

Bir süre sonra Nazlı Hilal başucuma geldi. Bir insan hakkm-daki gerçek duygularımız, onu uyandırırken açığa çıkar. “Civan...” Sesinin letafeti, bana güzel bir ismim olduğunu düşündürdü. Şefkatli bir resmiyetle omzuma dokundu. Zücaciye mağazasında bayıltıcı tüfekle vurulmuş fil gibi yavaşça kalktım. Geri çekildi. İşaretpar-maklarımla gözlerimi ovuşturdum. Suratıma küçük gelen bir maskeyle banka soyuyordum sanki.

Kahvaltı sofrasında biraz lafladık. Konuşmaya başlayınca kendime geldim. Vesveselerim, Superman’in hapşırığı gibi dağıldı. Sohbetimiz, gölde yüzen bir ördeğin işemesi kadar doğal, patırtısız ve ferahlatıcıydı.

Nazlı Hilal, Seviye Sevi adında bir psikiyatrın Bağdat Caddesi’ndeki muayenehanesinde sekretermiş. Randevuları düzenliyor, tedirgin ruhları sıraya sokuyormuş.

Kadınlığının, güzelliğinin hesabını tutmuyordu. Tek dileği, küçük oğlunun bir an önce iyileşmesiydi. Annelik, onun için zorlu bir imtihandı. Yapayalnızdı. Benim dönüşüm onu umutlandırmıştı. Eğer doku grubum Ozan’ınkiyle uyuşursa, geriye sadece parayı bulmak kalacaktı.

Koridor duvarına yaslanmış, yerde duran çerçevedeki fotoğrafa gözüm takıldı: 70’ini aşmış gözlüklü bir adam ile 8-

10 yaşlarında

bir kız çocuğu, bahçede üç köpekle oynuyorlardı.

“Fotoğraftaki adam, Sigmund Freud’a benziyor” dedim.

“Ta kendisi: Psikanalizin babası, bilinçdışınm anası. Minik kız da Mabbie Burlingham” dedi. “Freud’un yanındaki köpek, şu siyah, Lin-Yung. Freud’a Mabbie’nin babaannesi Dorothy hediye etmiş.”

“Freud’a biri köpek mi hediye etmiş?”

“Evet. İşte, bak.”

“Bu enstantanenin senin için bir anlamı mı var?”

“Pek sayılmaz. Dr. Seviye Sevi’nin muayenehanesinde asılıydı. Temizlik yaparken yanlışlıkla düşürdüm. Çerçevesi ve camı kırıldı. Ben de yeniden çerçevelettim. Kaç gündür götüreceğim, unutuyorum.”

“Enteresan fotoğrafmış.”

“Haklısın... Freud’un kızı Anna, Londra’da Dorothy’yle birlikte yaşıyordu. Freud ölümünden bir yıl önce, 1938’de Nazi baskılarından kaçarak Londra’ya yerleşti. Fotoğraftaki ev 1982’de mü-zeleştirilmiş. Mabbie Burlingham ise... Sigmund Freud’un evinde, 1974’te intihar etti.”

Mezarlık maskotu

İlkbahar, sonbahara öykünüyordu. Insomniac güneş, İngiliz uyruklu bulutlarca kuşatılmıştı. Soğuk savaş atmosferinde, diplomatik bir rüzgar esiyordu. Minarelerin ve gökdelenlerin arasına dev örümcek ağları gerilmişti.

Ozan'm yüzü susamlı bisküvi tadında. Çillerle kaplı. Akşamüstü elinden tutup Bauhaus'a götürdüm. Oyuncak yerine Alman malı mıknatıslı su terazisi, çelik şerit metre, fosforlu duvar sticker'ı satın aldık.

Ağabeyimden babalık vardiyasını devralmıştım.

Telefonumun mesaj sinyali dikkatimi dağıttı: Fujer ***"İkimiz de olmamız gereken yerde değiliz*** " yazmıştı.

Ozan'a sarıldım: "Sen iyi bir çocuksun."

"Sen de iyi bir çocuksun."

İleride onun kadar olgunlaşmayı diledim. O 7 yaşındaydı, bense 30!..

"Senin kadarken iki dileğim vardı" dedim, "flütle ***Yağ satarım bal satarım'ı*** çalabilmek ve Çinli bir kungfucuyu yere sermek. İlkini gerçekleştiremedim."

"Flütle çocuk şarkıları çalabilmeyi hâlâ istiyorsan, sana ders verebilirim. Sen de bana dövüşmeyi öğretirsin."

Neşeyle sordum: "İyi fikir. Pataklamak istediğin biri var mı?" Başını öne eğdi: "Vampirler... Sen hiç vampir avladın mı?" "Neden soruyorsun?"

Kederli bir sadelikle konuştu: “Bence babamı onlar öldürdü.” “Nasıl yani?”

Minyatür bir ıstırap şöminesi gibi alevlenen yüzü, masumiyet maşasıyla karıştırılıyordu: “Babam, Savunma Bakanlığı’nın lisanslı vampir avcılarından biriydi. Görevi gizliydi. Uçaklardaki melun canavarları tanıyabiliyordu. Özellikle, Doğu Avrupa’dan gelen kan emici mangaları haklıyordu. Güneş battıktan sonra savaşıyorlardı. Babamdan kurtulabilmek için bir İstanbul uçağını sabote ederek havalimanına düşürdüler. Patlamadan sadece bir kişi kurtuldu. Ruhi Mücerret adında bir vampir. Hâlâ yaşıyor, çünkü ölümsüz. Şimdi 100 yaşında. Vampirler sonsuz hayatla lanetlenmiştir. Beni de uykumda ısırıp kanıma hastalık bulaştırdılar...”

Blucininin arka cebinden, katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp açıyor. Kalpaklı bir dedenin gazeteden kesilmiş fotoğrafını göstererek “Büyüdüğümde onu avlayacağım” diyor.

Mezarlık maskotu yumuşak iskelete kanım ısınıyor: “Ruhi Mücerret, bu amca mı?”

Kutsal bir motivasyonla, yemin tonlamasıyla fısıldıyor: “Evet. Onun kalbine kazık saplayacağım!”

Yıllara meydan okuyup saniyelere yenilmek

‘***Kendi os.ruğunu başkasının g.tüne tıkmak***’ diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

“Saha, ring, parkur, minder ve pist ölçüleri hakkındaki verileri derleyeceğim” diyerek Hakkı L. Berfin’den masaüstü bilgisayarını kullanmak için müsaade istedim. Okul müdürünün makamına kuruldum ve internete girip Antep’teki uçak kazasına dair haberleri okudum. Ruhi Mücerret’in sağ kurtuluşu, faciayı gölgede bırakmıştı. Ağabeyimin adı yalnızca ölenler listesinde geçiyordu. Ruhi Mücerret, İstiklal Harbi gazilerinin sonuncusuydu. Ozan, onu vampir sanmakta haklı. Adam 580 bin kişilik ordunun ayakta kalan tek mensubuydu. Ruhi Mücerretle ilgili videoların çokluğu dikkatimi çekti. Kurtuluş günü törenlerinde nutuk atıyordu. Generaller, valiler, bakanlar onun elini hürmetle öpüyor; öğrenciler ona minnetle çiçek sunuyor, şarkıcılar sahneden onu gururla selamlıyor, halk coşkuyla alkışlıyordu. Üniforması daima üstündeydi. Göğsündeki İstiklal Madalyası ışık saçıyordu. Ölümsüz savaşçı Çankaya Köşkü resepsiyonlarında, belgesellerde, şiir küplerinde, haber programlarında arz-ı endam ediyordu... Birden, Masum Cici’nin bahsettiği süper modeli bulduğumu anladım: ***“Erkek. Alanında tek. Kendine özgü bir kostüm giyiyor. Özel günlerde başrol üstleniyor. İsmen veya simaen ülkede yüzde 90 oranında tanınıyor. Köklü ve kalıcı bir saygınlığa sahip. Ödül kazanmış. Ulusal medyada görünüyor. Kitlesel organizasyonlarda konuşmacı konumunda.*** ”

Sevinçten soluğum kesilmişti. Ruhi Mücerret’in beyni çantada keklikti. Hayatına sızmanın yolunu nasılsa bulacaktım. Ahir ömrünü sömürecek, itibarını gasp edecek, dilini uyuşturacaktım. Püsküllü belası olacak, ona kuyruklu yalanlar söyletecektim. Pörsümüş kuklayı debdebeli bir vodvilde oynatacaktım. Millî Mücadele kahramanı, ferdî bir

meselede figüranlık yapacaktı. Can çekişirken bir şifa menfezi açacaktı. Yıllara meydan okumuştu. Şimdiyse saniyelerin kurbanı olacaktı.

*

Üniversite hastanesine test sonuçlarını almaya giderken bildiğim tüm duaları okudum. Beyaz koridorlar, origami sanatçısının elinden çıkmış korku tüneliydi. Formaldehit kokusu genzimi yakıyordu. ***Guguk Kuşu*** filmindeki [One Flew Över The Cuckoo's Nest, 1975] Hemşire Ratched'ın nursuz ve seksi klonlan deviniyorlardı. Besbelli iç odalardan birinde yatağa zincirlenmiş Dolly Parton, yalvar yakar ***Jölene***'i söylüyordu. Kapalı kapılar ardında testereler, bisturiler, matkaplar iş başındaydı. Birini öldürmek ve yaşatmak için aynı aletler kullanılıyordu. îroni, hayat - memat meselelerinin özündeydi. Nabzım hızlanmıştı. Bakterilerin gözde tatil beldesinin, yani bedenimin insanlığa hizmet etmesi nihayet ihtimal dahilindey-di. Eğer bir aksilik olursa, Nazlı HilaFle çocuk yapmamız gündeme gelebilirdi. Medikal berdel. Karamsarlığın radyasyon serpintisini zihnimden kovmaya çalışıyordum. Bu hayatta ıstıraplar belli dozda alınmalı.

Kır saçlı doktor, metal çerçeveli gözlüğünün üzerinden bakarak "Tebrikler. Doku grupları uyuşuyor. Operasyon gününü karar-laştırabiliriz" deyince, varlığımın bir anlama kavuştuğunu hissettim. Bir serserinin kendini aştığı anlar vardır. Onlardan birini idrak ediyordum. Nefes alan bir çöp yığını değildim artık, kondisyon bisikletindeki dikiz aynası, klozete düşmüş mızıka.

görüşte vurulmak

Her insan ölecek yaştadır. **[KAYBEDENLER KULÜBÜ KELAMIKİBARI]**

Daima acele edip hep geç kalanların şehrinde, Ruhi Mücerret'in acelesi yoktu. Ancak, tüm hatalarından bir şeyler öğrenmiş bir ªdam bu kadar yavaşlayabilir. Dünya zemininin kayganlığını bilen kiri. Sanki ona değil de fotoğrafına bakıyordum. Sniper'lar için ide-ªi bir hedefti.

Yeldeğirmeni'nden rıhtıma doğru yürüyordu. Saatin akrebini Seyrediyordum adeta. Gizli görevin aşırı kolaylığından kaynaklanan zorluk baş göstermişti. Onu takip edebilmek için tek çare kaldırma oturdum.

Rüzgar, sokağın iki yanında bahçe duvarlarından sarkan erik âllarındaki çiçekleri koparıp savurarak bir ağaçtan diğerine konduruyordu. Serpil Silahlıperi'yle Kadıköy sokaklarında el ele dolaştığımız günlerde buradan da geçmiştik. Yaz, üç sene sürmüştü.

Hafta sonları Okan Ağabeyimle birlikte, Muvakkithane Caddesi'ni kaplayan kitap, afiş, plak sergilerinin civarında porse-kahve kupası satıyorduk. [O zamanlar kartvizitimde "Okan Kazanova'nın kardeşi Civan" yazılıydı.] Kupalarda, David Levine [1929-2009] imzalı yazar illüstrasyonları basılıydı: C.K. Chesterton, Jules Verne, Don Delillo, Michel Foucault, George Simenon, Milan Kundera, Jean Baudrillard, Louis-Ferdinand Celine, Susan Sontag, James Joyce, Samuel Beckett, Chuck Palahniuk, Dylan Thomas... Ağabeyim, bu

Amerikan malı fincanları, babamın çalıştığı gümrükteki palabıyıklı muhafaza memurunun gagasını ıslatarak almıştı.

Bir keresinde, iki kişi kupaları incelerken Vladimir Nabokov illüstrasyonuna bakakalmışlardı.

Adam kupanın resimli tarafını yüzüne yaklaştırarak bizim fikrimizi sormuştu: “Gerçekten bana benziyor mu?”

“Hem de çok” dedi Okan Ağabeyim “isterseniz oğlunuza sorun.”

Nabokov’un ikizi aniden sinirlendi: “O benim oğlum değil, karım!”

Yıllarca bu olayı skeç gibi canlandırarak anlatıp güldük.

*

Günlerden Pazar. Etraf kalabalıktı. Kapalı bir parfümerinin önüne kurduğumuz tezgahın berisinde dikiliyordum. Henry David Thoreau’lu kupadan çay içmekteydim. Büyük birader, yavuklusu Nazlı HilaPle tenhalara süzülmüştü. Tek başınaydım. Birden silah sesleri duyuldu. İnsanlar çığlık çığlığa kaçışmaya başladı. 10-15 metre ötemde, köşedeki Rabarba Bar’ın eşiğinde çatışma çıkmıştı. Rakip çeteden iki gangster, ünlü mafya babası Tahir Tümör’ü kur-şunluyordu. Tümör’ün fedaileri de ateşle karşılık verince kan fıskiyeleri açıldı. Bardan fırlayan ‘dolu’ algarinaların da teşrifiyle çıngar tümden büyüdü. Kızıl havai fişekler iç içe patlıyordu. Yoldan geçenlerden birkaçı vurulup yere serilmişti. Kaldırımda sürünen yaralı kadın, doğum

yapmakta olan bir mezzo soprano gibi feryat ediyordu. Bir mermi isabet edince elimdeki kupa tuzla buz oldu. Apar topar, arkamdaki apartmanın girişindeki içrek bölüme atladım. Sırtımı duvara yasladım. Serpil Silahlıperi'yi işte ilk o an gördüm. Ve kainata biçtiğim değer konusunda yanıldığımı anladım. Ateşli - silahlı münakaşa sürüyordu. Serpil, sığınacak yer aranarak koşuyordu. Derhal ileri atıldım ve onu yakalayıp siperime çektim. Nefes nefeseydi. Korkudan tir tir titriyordu. Bana sımsıkı sarıldı. Zembereği boşalmış kalbi, göğsümde atıyordu. Az önce müthiş hızlı akan zaman, şimdi külliyen yavaşlamıştı.

Kolları gevşedi. Yüzüme baktı. Sanırım, gözlerimden en az birini beğenmişti. Bir adım geri çekildi ve aniden eğilerek tişörtümdeki Muhammed Ali'nin üstüne kustu. Tişörtün eteğini çekip baktım, şampiyon muzipçe gülümsüyordu.

Ortalık yatıştı. Polis arabası ve ambulans sirenlerinin huzur ve şifa veren düeti duyuluyordu.

"Ben Civan" dedim. Kendimi, Azrail'in Eros'a fırlattığı bir bumerang gibi hissediyordum.

"Ben de Serpil" dedi, elinin tersiyle ağzını silerken. Yüzü hareket ettikçe, burnunun üstündeki tam 13 tane çil yanıp sönüyordu. Muhasebesini tuttuğum bu fosforlu pulların bana uğursuzluk getireceğini sanmazdım.

Yola adımımı attığım anda karnıma bir kurşun saplandı. DUF! Eros'a çarpan bumerang, ölüm meleğine gerisingeri dönmüştü. Her şey, birkaç saniyede olup bitmişti.

Serpil’in deniz yeşili, yo, nehir mavisi gözlerinde sular yükseldi.

Kesik kesik devrilirken kırık dökük heceledim: “Mem-nun ol-DUM.”

‘îlk görüşte vurulmak’ diye bir şey olmasaydı ben icat ederdim.

#

Alınyazının altına imzanı atamazsın.

Aşk’ı müjdeleyen ok kalbime girdiği anda, serseri kurşun postumu delmişti. Ruhum bedenimden ayrılmadı. Aksi takdirde size hikayenin devamını anlatamazdım. Mermi, önden girip ince bağırsağımı yarmış, arkadan çıkarak yoluna devam etmişti. Düşerken ar-navutkaldırımının kesme taşlarından birine toslamıştım. Traje, yani kurşunun vücudumda seyrettiği yol kısaydı; demir leblebi kestirmeden gitmişti. Batında penetran travmalar oluşmuştu. Haydarpaşa Numune Hastanesi’nin yeşil maske çetesi, operasyon sırasında la-paroskopi uygulamıştı. Hülasa, metabolizmamın sondan bir önceki istasyonunda tıbbi bahar temizliği yapıp, karın boşluğumdaki delikleri kapattılar. Şakağıma da dikiş attılar.

Gece vardiyasında fırtınaya yakalanmış vatansız bir korkuluktum. Bir türbülans mıntıkasında uçuşuyordum. Yamyam kabilesine içgüveysi kontenjanından girmiş Stephen Hawking’den halliceydim. Muhayyel bir terminalde, ahirete

giden infilak tramvayını bekliyordum. Neyse ki kefeni itinayla yırtıp mezardan sağ salim sıyrıldım.

Sol gözümü açtım. Diğeri şişmiş, kapanmıştı.

Okan Ağabeyim sordu: “Bilardo oynayalım mı?”

“Oynamayı biliyor musun?”

“Anaokulundayken bilardo takımındaydım.”

Paydos etmiş, çıkmaya hazırlanan doktor amca, son dakika kontrolü için uğramıştı. Sarı-siyah ekose gömleğiyle, tombul bir taksiye benziyordu.

Yatakta doğruldum. Doktor elindeki minik fenerle gözbebekle-rimi inceledi. İşaretparmağım kaldırdı: “Kafanızı oynatmadan parmağımı takip edin.”

Dediğini yaptım.

“Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?”

“Immm...” Hatırlamıyordum. “Hayır.”

“Adınız ne?”

“Civan.”

“Yanımdaki beyefendi kim?”

“Ağabeyim.”

“Anımsadığınız son olay?”

“Fincanları arabaya yüklüyorduk.”

“Travmatik amnezi geçiriyorsunuz Civan Bey.”

“Yani?”

“Endişelenecek bir şey yok. Silahlı bir çatışmanın ortasında kaldınız. Karnınızdan vuruldunuz. Sizi ameliyata aldık. Olay sırasında başınızı çarptığınız için vurulma anını ve biraz öncesini hatırlamıyorsunuz. Bu normal. Durumunuz stabil. İyileşiyorsunuz. Reçetedeki ilaçları kullanacaksınız. Bir süre sonra hafızanız da yerine gelecek. Geçmiş olsun.”

*

Evrende yalnız mıyız bilmiyorum ama dünyada yalnızız. Ben de hastanedeki odamda yalnızlık antrenmanı yapıyordum. Okan Ağabeyimin bıraktığı, eskice bir kitabı, Hüseyin Rahmi’nin [1864-1944] ***Mürebbiye***’sini okuyordum:

“Mürebbiye Anjel, zahirde latif fakat koklayanın başını döndüren bir çiçeğe benzer. Bahar hüsnünün, letafet-i nisvaniyesinin tam devr-i kemalinde yani yirmi yaşındadır. Kameti mutavassıt, endamı narin. [...] Anjel’de renk pembe beyaz... İnce kumral kaşların alt uçları biraz düşük, ağız da cüzi bir nebze büyük ama sarma ipekle yapılmış zannolunan lalgûn, rakik dudakları arasında tekellüm, daha tatlısı tebessüm esnasında görünen iki sıra dürdane-i dendân bu cesamet-i dehen kusurunu her muhataba affettirir. Ham şeftali kadifesini andıran biraz çıkıntılı yanakların arızalı

noktalarıyla o top çenenin merkezindeki çukur beyn'i, birer hatt-ı mevhumla vasledilse husule gelecek hayali müselles-i mütesavi'ül-adlanın içinde nazar çıldırmış gibi dolaşarak adeta bir âlem-i emel seyreder. İlle o gözler... İlle o gözler. Uzun kirpiklerle muhat, açık kestane rengindeki çeşmanını istediği vakit öyle süzer, o kadar menevişlendirir ki bu nigah-ı dilşikâraneye hedef olup da gayş olmak derecesinde bir şeyler hissetmemenin mümkünü yoktur. Suret-i telebbüsü pek basittir. Kumral saçlarını Paris kadınlarına mahsus o maharetle tepesine toplar."

Yaralarım zonklamaya başlayınca konsantrasyonum dağıldı. Kitabı indirdiğimde karşımda bulduğum kızın letafet-i nisvaniyesi, sahte mürebbiye AnjePden bin misli ziyadeydi: Rönesans resimlerindeki göklere benzeyen yüzünü, Osmanlı kasidelerindeki yağmurlarla yıkamışlardı. Zarafetinden ufuklar şerbetle sıvanıyordu.

"Galiba kapıyı yeterince kuvvetli tıklatmadım Civan Bey. Affedin lütfen." Mahcup ağzı, baharın mührü şebboy. Sesi cennette dokunmuş ipeklerden süzülüyor.

"Ho?" Ona bakarken bütün yaralarımın kapandığını hissediyordum. Damarlarımdaki kan çağlayıp köpürerek tersine akmaya başlamıştı.

"Hayatımı kurtardınız. Teşekkür etmek için geldim." Neden söz ettiğine dair hiçbir fikrim yok. Öyle nurlu ki, bahse girerim avuçlarını ayna olarak kullanıyordun

Ağzımın içine elbise askısı yerleştirilmiş gibi sırıtıyorum: "İsminiz ne?"

“Serpil Silahlıperi.”

Serpil Silahlıperi. Bu adı tüm meridyenlere yazacağım: “Rica etsem, biraz yaklaşır mısınız?” Her adımı zeminde kelebek desenleri bırakıyor. Rüyalarımdaki mucizeler gerçekleşiyor sanki. Sonsuzluğun geri kalanını bu kızla geçirmek istiyorum. Kenara kaykılıp yatağımda ona yer açıyorum. Ne de olsa, dünyayı yöneten ‘Seksten Başka Bir Şey Düşünmeyenler’ adlı gizli örgütün doğal üyesiyim.

“Evet?”

Tek kelimeden ibaret muğlak cümlesi bana bir doz medeni cesaret aşıladı. Amneziden kaynaklanan pürüzsüz çelişki de cüretimi arttırmıştı: “Hafızam, zihnim, gönlüm ve bedenim bana karşı bir haçlı ittifakı kurduğu için... ilk rastlaşmamızı hatırlayamıyorum. Size ilan-ı aşk etmiş miydim?”

“Hayır.” Karamel saçlarının arasında sütlü dondurmaya benzeyen yüzüne vişne şurubu damlalarıyla çizilmiş bir tebessüm yayıldı.

“Ne müessif bir ihmal. Bu disiplinsizliğimi derhal telafi edeceğim.” Rus romanlarındaki subayların, dünya savaşından yalıtılmış bir odada, devlet sırrını aktarışı gibi konuşuyordum.

Majör şifa, mutlak deva, saf sevinç Serpil Silahlıperi’nin tılsımlı endamına, kudretten esanslı tenine, efsunlu nefesine paylaştırılmıştı: “İltifat buyurdunuz. Fakat asıl ben size minnet borçluyum... Yaranız, acıyor mu?”

“Bazen bir mermi, sadece bir mermidir” deyip usulca elini tuttum. Taciz ile iltifat arasındaki ince çizgideydim: “Sana ‘siz’ demesem olmaz mı?..”

“Nasıl arzu ederseniz.” Hiyeroglif gibi kız. Kendimi tapmakta sanmama neden oluyor.

İkinci ‘ilk görüş’te kalbimi ona vakfetmiştim. Yani frene basma zamanıydı: “Sade gazoz...” dedim, “şu aşamada sana verebileceğim tek şey bu.”

İçeriye elinde enjektörle bir hemşire girdi. Buz pistindeki rahibe misali kayarak yaklaştı. Koluma bağlı incecik plastik boruya iğneyi sapladı ve sanırım Diazem zerk etti. Derin bir uykuya gömülüyordum. Serpil Silahlıperi’yle ellerimiz çözüldü, aramıza bir duş perdesi çekildi ve ardından kepenkler indi.

*

Serpil Silahlıperi benim için mecburi istikametti. Onunla tanışınca, artık kendi hayatımın başrolünü üstleneceğimi ummuştum. Avucumu yaladım. Mucizeler kaderi değiştirmez. Esas kız, sade gazoz teklifimi karşılıksız bıraktı. Galiba onu korkutmuştum. Taburcu edildim. Yaralarım iyileşti. Belleğimdeki boş çerçeveler de doldu. Gelgelelim, Serpil Silahlıperi’den sinyal yoktu. Kız tam anlamıyla buharlaşmıştı. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Peşine düşemez, izini süremezdim. Şeytanın çitle çevrili özel mülkü olan dünya, onu benden saklamak için tasarlanmıştı sanki. Şairin de dediği gibi tarifsiz kederler içindeydim. Suratım, rutubetli bir

yastığa benziyordu. Kıyameti tetikleyecek kozmik fay hattı kalbimden geçiyordu.

Ağabeyim soruyor: “Nasıl gidiyor?”

“Denize uçmuş cenaze arabası gibi.”

“Hâlâ o kızı mı düşünüyorsun?”

“Dönmesi gerekirdi.”

“Bu dünyanın kuralları güzel kadınları bağlamaz.”

Ağabeyim haklıydı. İnsanın elini kolunu bağlayacak yoğunlukta duygular, aklı baştan savıyor. Serpil Silahlıperi’yi tanımıyordum. Aşk bu kadar münasebetsiz, hesapsız ve kontrolsüz olmamalıydı. Hiçliğin, yokluğun ve boşluğun vazgeçilmez cazibeye yataklık etmesi hayra alamet değildi. Platonik aşk diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

Muvakkithane Caddesi’nde aylarca turladım. Belki gene çatışma çıkar, Serpil Silahlıperi’yi tekrar kurtarırım. Bu defa onu asla bırakmam... Tabii ki işe yaramadı. Manasız bir tesadüf beni ona bağlamıştı. Sahip olmadığım bir şeyi yitirmenin muğlak ıstırabıyla kavruluyordum.

İnsanlar, boşlukları, saçmalıklarla doldurur. İki sene boyunca ben de öyle yaptım. Serpil Silahlıperi’nin aptal, suçlu, turist, evli, ölü veya hepsi birden olabileceğini düşündüm.

Spor Akademisi’nde üçüncü sınıftaydım. Olimpik yüzme havuzunu gözyaşlarımla dolduruyordum. İzahtan vareste bir beyhude-liğin içinde boğuluyordum.

Üniversitenin Anadoluhisarı’ndaki kampüsünden çıktım. Akşam tenhalığının buğusu etrafı sarmıştı. Toprak, bayat kurabiye kı-vamındaydı. Çınar yaprakları 50’lik banknotlar halinde düşüyordu. Asfalt yolun denize nazır tarafında bir kayaya oturdum. Harap garajdaki hurda araba ne hissederse onu hissediyordum. Dalgaları saymaya koyuldum. Reenkarne olmuştum sanki: Ölü bir şampiyon, yaşayan bir fotokopi makinesiydim. Hayallerimde, Serpil Silahlıperi’nin dekupe fotoğraflarını, bildiğim tüm görüntülere montajlıyordum. Beynim, kıyamet gününün gazetesini basan matbaa makinesi gibi patlamak üzereydi. Cehennem ile cennet arasındaki kısa koridorda mekik dokuyordum.

Serpil Silahlıperi’yle bir balinanın cenaze töreninde, tımarhane asansöründe, yanan bir vapurun güvertesinde... er veya geç rastla-şacaktık.

Yanımda biri belirdi. “Hayat” dedi “anladıklarımızdan ibaret değil.”

“Onu değerli kılan da bu” dedim. Dönüp baktığımda Serpil Silahlıperi’yi görünce hayretten nefesim kesildi.

Ateşin keşfinden barutun icadına dek süren fetret dönemi nihayet sona ermişti.

Şeytanın staj yaptığı şirket

Umutsuzum. Serpil Silahlıperi'nin ölümüyle ontolojik ofsayda düştüm. Tuzla buz olmuş kalbimin kırık parçaları, bir iğnenin deliğinden geçebilirdi. Kaderimin sigortası atmıştı. Ömrüm, hayatıma dar geliyordu. Varlığımı geçerli kılan muhatabımı yitirmiştim. Benliğimi anlamlandıran ilişki imha olmuştu. Kainat hükümsüzleşmişti. Ete kemiğe bürünmüş bir saçmalıktım. Ozan'm yaşaması için çabalamak, bu uğurda kaçık bir dazlağın entrika değirmenine su taşımak ve asırlık bir moruğun kokuşmuş beynini işgal etmek makul görünüyordu.

Aylardan Nisan'dı. Beysbol şapkası ve güneş gözlüğü takıp Ruhi Mücerret'in peşine düştüm. Kimi kimsesi yok. Evden camiye, camiden eve. Üç katlı fakirhanenin terasında kuşları yemliyor. Metruk bir binanın yıkık çatı katından seyrediyorum. Nikon D70Te birkaç fotoğrafını çekiyorum. Zehirli dumanlara bulanmış yabani güvercinlerle, Camille Saint-Saens'in [1835-1921] ***Le Carnaval des Animaux*** adlı orkestra eseri eşliğinde konuşuyor; yamuk teneke kutulardaki bitkisel paçavraları sulayıp duruyor. Bu adamın bir zamanlar Fransız askerlerinin gırtlağına süngü sapladığına inanmak zor.

*

Urfa, Ağrı ve Hakkari'nin kurtuluş günü törenlerine katılmak için Doğu'ya uçtu. İki hafta ortalıkta görünmedi.

Pakt'ta Masum Cici'ye, Ruhi Mücerret'ten bahsettim: "1- Erkek. 2- Alanında tek: İstiklal Harbi'nin yaşayan son gazisi. 3- Kendine mahsus bir kostüm giyiyor: Üniforması var. 4- Özel günlerde başrol üstleniyor: Kurtuluş günlerinde şeref konuğu. 5- İsmen veya simaen ülkede yüzde 90

oranında tanınıyor. 6- Köklü ve kalıcı bir saygınlığa sahip: Cumhurbaşkanı bile kameralar önünde onun elini öpüyor. 7- Ödül kazanmış: İstiklal Madalyası sahibi. 8- Ulusal medyada görünüyor. 9- Kitlesel organizasyonlarda konuşmacı konumunda.” Fotoğrafları masaya yaydım.

Masum Cici, Ruhi Mücerret’i ekrandan tanıyordu. “Nasıl oldu da bunu hiç düşünemedim! Harika fikir!” diye 100 watt’lık sırıtışla elimi sıktı.

Ona planımı anlattım: “23 Nisan’da Fenerbahçe-Şükrü Saraçoğlu Stadyumu’ndaki Çocuk Bayramı kutlamalarına bizim okul takımı da katılıyor. Orada, Ruhi Mücerret’le tanışacağım. Adam yüz yaşında. Kafatasını deldirme fikrine sıcak bakmaz. Bu durumda...”

“Kadıköy’de Pakt’a ait bir ofis binamız var. Bir katı hastane şeklinde dekore ederiz. Fakat, Ruhi Bey’i doktorlarımızın muayene etmesini sağlamalıyız. Kolay iş. Hortik zaten makber müzikalinde oynayan piskopos kadavrasına benziyor. Ağımıza düştüğü an moruğun beynine altın çiviyi bir vuruşta çakarız! Evini de gizli kamera ve dinleme cihazlarıyla donatırız. Yanma hizmetçi veya asistan rolünde bir ajan yerleştirelim. Böylece, kartalozun yiyip içtiklerini, kullandığı ilaçları kontrol edebiliriz. Performans arttırıcı hapları dayarız, daha hararetli nutuklar çeker. Muşmulayı iksirlerle coşturur, terkiplerle yatıştırırız... Kurtuluş Savaşı’nın son askerini transfer edeceğiz! Kanının son damlasına kadar bizim için savaşacak!”

Yutkundum. Şeytan, kariyerine bu şirkette stajyerlik yaparak devam ediyor olmalı. Birazdan bize ateş suyu

getirecek ve “Üstat” diye hitap ettiği Masum Cici’nin elini öpüp çekilecek.

Denizin dibinde uçmak

Sıkı bir yumruk, en hızlı eğitimdir.

[BARBARA BARBARO, 1799-1888, *Kalpazan Casanova]*

“Telefonun icadından beri senden telefon bekliyorum.” Fujer’den gelen kısa mesajı okur okumaz, arama tuşuna bastım.

“Selam yakışıklı.” Beni baştan çıkarmaktan ziyade, savunmasız bırakıyordu.

“Merhaba, Fujer.”

“Buluşacak mıyız?”

“Immm, bilmem ki...”

“Bunu ‘Evet’ kabul ediyorum.”

Ona direnmem hem imkansız hem de gereksizdi. Testosterondan kaçarken endorfine yakalanacaktım. Bu da makul bir bedeldi.

Fujer’le, Jundapur adında uçsuz bucaksız bir rock-bar’a gittik. Camdan tavanın üzerinde dolunay konuşlanmıştı. Girişte lüks spor arabalar ve canlı yayın araçları park etmişti. İçeride de paparazzi-ler hayvanat bahçesinde ava çıkmış gibi

objektifleri oradan oraya doğrultup, mikrofonları sallıyorlardı. Therion'un ***The Rise ofSodom and Gomorra'sı*** duvarları zangırdatıp eritmekteydi. Terleme yarışması şeklinde cereyan eden bir Heavy Metal düğününün ortasına düşmüştük. Tek hücreli yaratıklar gibi dans eden damadın üzerinde Viking kostümü vardı. Miğferindeki boynuzlar, ironik bir uğursuzluk alameti gibi parlıyordu. Deriden gelinlik giymiş füme saçlı kızın makyajı kamuflaj mesabesinde, duvağı şeffaf plastiktendi ve belinde bir kılıç salınıyordu. Yerde, mobilyalarda hamamböcekleri fink atıyordu. Fujer'in söylediğine göre, böcekler, ambiyansı ateşlemek için, dekoratif amaçlı kullanılıyormuş. Etraftaki tiplerse, hamambö-ceğinden evrimleşmiş gibiydiler. Aşkla ilgili yalnızca ucuz numaraları bilen zengin züppeler.

Cyborg havasındaki gotik dilberlerin dijital efekt tadı veren dans figürleri gözümü alıyor, aklımı çeliyordu. "Eğitimli, kiralık böcekler mi?" diye sordum safça.

"Hayır. Bazı geceler burada güzellik yarışması yapılır. Finale kalan on kız, birinci olabilmek için hamamböceği yerler. En çok böcek yiyen, tacı kapar. Sabah, kapanıştan sonra haşere ilaçlama ekibi operasyona girişir. Topyekun imhadan ziyade, eklembacaklı nüfusunu kontrol altında tutmak için."

İki bira ısmarladık.

"Uzman hekim misin, pratisyen mi?"

Arjantin birayı önüme itelerken "Ürologum" dedi, "bevliye uzmanıyım yani."

Bira gözüme bir tuhaf göründü. Bir yudum aldım. İdrarı tadarak tahlil ettiğim duygusuna kapıldım.

“Carlsberg içenlerin yalnızca Carlsberg içenlere söyledikleri sırlar var, biliyor muydun?” dedi.

“Ho? Nasıl yani?”

“Superman yüzme bilmez, gibi mesela. Suyun içinde de uçar.”

“Pekala... Neden buradayız?”

“Gelini tanımadın mı?”

Yedi sene hiç televizyon seyretmemiş, gazete okumamıştım. Meşhurların hepsi benim nezdimde meçhuldü: “Maalesef.”

“Zelda Zula.”

“Yani?”

“Ünlü rock starı. Damat da sinema yönetmeni: Sami Pekinbay.”

“Formalitelere pek aldırmıyorlar anlaşılan?”

Müneccim cariyesi Fujer “Evlilikleri düğünlerinden kısa sürecek” dedi sakince.

Galiba yanlış duydum, diye düşünerek omzumun üstünden arkaya baktım. Tebriklerini sunan bir misafir, gelini

duvaktan öpüyordu. Kalabalık, hınzırca bir uğultuyla çalkalandı: “Ooooooooooooo!”

Arkaik damat ilkel silahına davrandı. Zevcesine kondurulan öpücüğü imha etmek için atıldı. Anonim davetli tabanları yağladı. Viking kalabalığa dönüp dehşetengiz bir nara attı: “Zeldaaaaaaaou-uu!” Ürkünç bir kahkaha patlattı: Sualtında öten bir otomobil alarmı düşünün. Arabanın içinde mahsur kalmış kurtadamm ulumasını da miksleyebilirsiniz.

Gelin “Saaamiiiiiii!” diye tiz bir haykırışla kılıcını çekti. Yüksek taburenin üzerine zıpladı. Havada takla atıp yere kondu. Gülüşü, güneşin aydınlattığı dolunayın ışığını yansıtıyordu.

Misafirler halkalandı. Bumfight anılarım canlandı. Kameralar gelin ve damadın düellosuna odaklandı. Müziğin sesi kısıldı. Nefesler tutuldu. Flaşlar art arda çakıyordu. Zikzaklar çizen kılıçlar çarpıştıkça kıvılcımlar saçılıyordu. Nedenini anlamadığım kapışmanın ihtişamından etkilenmiştim. Zelda kılıcını yukarıdan aşağı savururken hızla çekilen damadın sağ boynuzu kesiliverdi. Arenadaki hamamböcekleri sağa sola kaçışırken ahşap zemin hareket ediyor gibi görünüyordu. Güvey ani bir hamleyle gelinliğin askısını kopardı. Zelda’nm açıkta kalan sırtı dövme kataloguna benziyordu. Düğün kızı birkaç adım geri çekildi. Kılıcını bıçak gibi kullanarak giysisinin sarkan kısmını kesti ve sol kolunun el ile dirsek arasında kalan bölümüne doladı. Sami’nin atağını savuştururken çenesine de bir yumruk indirdi.

Koca adam kan köpürerek arsızca sırıttı: “Kız gibi vuruyorsun.” Dişçinin semtine uğramamış trilyoner, kendi etrafında hızla dönüp kıza yaklaştı ve kafa attı!

Zelda hapşırınca, burnundan fışkıran kanın tazyiki arttı: “Senin dişlerini söküp köpeğime tasma yapacağım!”

Zeka geriliği, onları çıldırmaktan koruyamamıştı.

Kameramanlar uygun açıları yakalamak için sürekli yer değiştirerek, tarihî düğünün can alıcı ayrıntılarını zumluyorlardı.

Buraya gelmekle ipin ucunu, burada kalmakla kantarın topuzunu ve buradan sıvışmamakla keçileri kaçırmıştık.

Fujer’in elini sıkıca tuttum: “Başkalarının mutluluğuna şahit olmak beni yıpratıyor.”

Kalabalığı yararak ilerliyordum. Fujer ise ikide bir geriye, damadın gırtlağına dayanmış kılıca bakıyordu.

Gelin, kalbi huzur dolu bir caninin kulak okşayan sesiyle mırıldandı: “Ne haber müstakbel leşim? Kelleni kopardıktan sonra boynunu kaya tuzuyla sıvayacağım.”

Koca Viking hiddetliydi: “Sana dünyanın en harika adamı olduğumu ispatlamam ne halta yarayacak?!”

Görünen o ki pırıltılı çift, düğün gecesini ayrı geçirecekti.

Sokağa çıkınca temiz havanın etkisiyle Prada’larım yerden kesildi.

Fujer koluma girip kulağıma fısıldadı: “Aklımızı oynatana dek sevişelim.” Bu, ağzı iyi laf yapan kremalı pastaya yiyecek gibi baktım...

Seks-i memnu

Dedikodular vız gelir bana Yarin kucağında hız gelir bana!

[Macar Halk Türküsü]

Bugün günlerden benim şanslı günüm!

Porsche’yle tam gaz ilerlediğimiz, yatağa giden yolda tüm yeşil ışıklar yanıyordu. Bu kaslı otomobilin kapısını ilk açtığım gün başlayan ön sevişme, nihayet bir üst aşamaya geçiyordu. Fujer’in dekoltesi, hayal gücümü tetiklemişti. Göğüslerini, yani biyolojik silahlarını üstümde deneyecekti. Parmağımı usulca çene kemiğinde kaydırdım. Orgazm taklidi provası yapar gibi inledi. Müstehzi bir cilveyle “İlkel dürtülerinizi sıkı kontrol altmda tuttuğunuzu sanıyordum Civan Bey?” dedi.

“Haklısınız. Fakat...”

“Fakat ne?”

“İçimizdeki hayvanı öldürmek intihar olur.”

“Beni hiç tanımıyorsunuz ama?”

“Normali de bu değil mi?”

Bahçeyi ve merdivenleri hızla arşınlarken ayaklarımız yere değmiyordu. O gece bir şeyler yapmazsak insan soyu tükenecekmiş gibi gayretliydik! Buzlarımız çözülmüştü. Süzülüp akarak daireye ulaştık. Seziyordum: Cinsel organım bana ayak bağı olacaktı. Seksin gözü kördür.

Beni kınamayın lütfen. Üzgün kimselerin haz peşinde koşması normaldir.

Kızın kısa kollu merserize hırkasını çıkardım. Gerisi çorap söküğü gibi geldi.

Fujer, seks objesinden çok öte bir şeydi. Ay ışığı kadar hafifti. Beli, şekerli sakız esnekliğindeydi. İri gözleri kımıltılı pırıltılarla doluydu. Yatak odası, ilkbahar ekinoksunun şafağındaki tropikal huzmelerin hercai kızılına boyanmıştı. Karşı duvarda asılı insan kas sistemi tablosundaki derisi yüzülmüş polisi saymazsak eşeysel asayiş berkemaldi. Genç kadın mutlak şehevi otoritesini kullanıyordu: Kama Sutra belgeselindeki seks mühendisliği, disiplinli erotizm ve libido direktörlüğü devredeydi. Ortopedik yatakta, fırtına öncesi sessizlik hakimdi. Elini karnıma yaklaştırdı. Serpil Silahlıperi’yle tanıştığımız günden kalan yara izine dokundu.

DUF!

Silah sesi, cep telefonumun mesaj sinyali. Telefona uzandım: ***“Sizin ve tüm İslam aleminin Miraç KandilVni***

tebrik eder; huşu, bereket ve muştu yüklü bir gece dilerim. ”

Bunun üzerine Fujer’in g-string’inin yıkama talimatını okuyamazdım.

Kalbime yıldırım düşmüştü ve penisimden ince bir duman tütüyordu...

Karaya vurmuş beyinler ve yürekler

Ben var ölmek istemek, Vişne renkli bir balta,
Tırnaklarımı kesmek, Sonra atlamak, ata.

[ÜLKÜ TAMER, *Soğuk Otların Altında]*

Erkeksen, pişmanlık içinde uyanmak kaderindir. Geceyi yalnız geçirsen de, geçirmesen de.

Sabahın beşiydi. Kısa metrajlı uyuklama, bünyemi bir nebze toparlamıştı. Kuş sesleri metropole yayılıyordu. Nazlı Hilal ile Ozan hâlâ uykudaydı. Duş alma rekorumu egale ettim. Gardıropta bulduğum kapüşonlu siyah eşofmanı pantomimci sessizliğiyle giyip tüydüm. Rıhtıma doğru ilerlerken, cep telefonumdan Fujer’e mesaj gönderdim: ***“Dün geceyi unutalım. Stop. Küsme bana. Stop. Öpüyorum. Stop.*** ” Zira onu yüzüstü bırakmıştım.

‘Cehennemin avlusuna Molotofkokteyli atmak’ diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

Aşağı yukarı iki mil koştum. iPod’umun kulaklığından Don Fardon’m ***Indian Reservation’***ını dinliyordum. Kadıköy

sahilinden Moda'ya çıkarken, uzaktan, Winema Teyze'nin kısrağı Atlanta'yı gördüm. Otluyordu. Yokuşu aştım. Haldun Taner'in büstünden makas alıp gerisingeri döndüm. Sahil tenhaydı. Çöp adamlar için yelesini süpürge etmiş Atlanta istifini bozmadı. Etrafa bakındım. Kimsecik yok. Dikenli peyzajın kamufle ettiği zom olmuş evsizleri saymıyorum. Partal eyeri tutarak paslı üzengiye ayağımı koyup atın sırtına yerleştim. Atlanta, karaya vurmuş beyin ve kalplere benzeyen kayalıklar boyunca doludizgin yol alıyor. Siyaha boyanmış atın üstünde, ağabeyimden kalma, bana iki beden büyük, kapüşonlu eşofmanla meşum havadisler taşıyan tatar görünümündeyim. Bir palam eksikti. Dıgıdık dıgıdık Moda İskelesi'ne yollandık. Sahile şarap şişeleri, kullanılmış prezervatifler, şırıngalar saçılmıştı. Winema Teyze iskelede dikilmiş bize bakıyordu. İnsana itimat aşılayan bir divaneydi. Yüce bilgeliğin sırrı, onun antika çehresindeki sıkış tepiş retorik çekmecesinde bir yerlerdeydi. 1838'de Gözyaşı Patikası'nda sürüklenen Cherokee Terin torunuydu. Mezarsız, kefensiz binlerce cesedin ve yurtsuz onbinlerce sürgün'ün soyundandı. Sağ elini kaldırdı. Atlanta ani bir fren yaptı. Az daha eyerden fırlayacaktım. Attan sağ salim indim. Kapüşonu çıkardım. Winema, beni gördüğüne şaşırmıştı. Öldüğümü sanıyordu. Hortlamak diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

"Kolombo!" İlkel kabilelerin ölüm maskına benzeyen kül rengi suratı her an ufalanıp toza dönüşecek gibiydi.

"Selam, Winema."

"Emanetini al" diyerek ***Kızılmaske***'yi uzattı.

Çizgi-romanı alıp koynumdan içeri soktum ve eşofmanın fermuarını boğazıma kadar çektim. Teşekkür temalı bir tebessümüm ardından “Yaşadığımı işitirlerse beni taşa gömerler” dedim.

Başını yana yatırıp kaşlarını çatarak yüzümü inceliyordu: “Kimler seni gömmek?”

“Bedri Dubara, bumfights organizatörleri... Cesedimi kaybettiler fakat beni canlı bulmayı ummuyorlar.”

Winema sol elimi bilekten tuttu, avucumu inceledi: “Sen onların istediğinden daha ölü olmak.”

“Ne?”

“Hayat çizgin, Kolombo, ömründen kısa.”

Annem vefat etti. Babam geberdi. Ağabeyim kazaya kurban gitti. Sevgilim enkaza gömüldü. Müstakbel eşimin karnındaki yavrumuz öldü. Bu... maça eksik kadroyla çıkmaktan farksızdı. Gene de Winema’nm neden bahsettiğini anlamamıştım: “Sence ben... aslında hortlak mıyım?”

“Hayır. İnsanların çoğu yaşamaz Kolombo. Ben de yaşamıyor.

Kalp atmak, dil konuşmak, el hareket etmek fakat ruh sönmek. Kimse bilmemek. Sen de anlamamak.” Eteğinin kemerinden bir hançer çıkardı. Buruşuk eldiven giymiş iskelet elindeki hançeri ayama batırarak, başparmağımın altındaki

kavsi birkaç santim uzattı: “Bu, sana biraz zaman kazandırmak.”

“Ne için?”

“Ecel tüm formaliteleri çoktan hazırlamak. Yaran kapanana kadar, sen de bir hayat kurtarmanın prosedürünü yerine getirmek.” “Hayat çizgisini avucu keserek uzatmak da nesi? Kızılderili ritüeli mi?”

“Değil. Emrah Serbes’in İdam Sehpasında Fiskos romanında okumak ben.”

Kırağı soslu çimlere yumulmuş Atlanta’ya bir bakış attım. “Şaka mı yapıyorsun?”

“İnsan, bu hayatta şakadan başka bir şey yapamamak.”

Zevksizler ve aptallar bu dünyanın gerçek sahipleridir

Yaşlanmanın yanında ölüm, zehirli fasulyenin üstüne içilen limonata gibidir.

[GRIGORI GORIN, 1940-2000, *Müşfik Âşık Hafiye]*

Ruhi Mücerret’i, İtalyan restoranı mutfağında kaynayan ‘zup-pa di granchi’ kazandaki yengeç adımlarıyla takip ettim. Haftalarca. Ozan’la birlikte gittiğimiz Fenerbahçe Stadyumundaki 23 Nisan şenliğinde son gaziyle tanıştık. Mumya çorabını andıran elini öptüm. Azrail’in parfümü, Ruhi

Mücerret’in üstüne sinmişti. Uzun ömrün lanete dönüştüğü eşiği çoktan aşmıştı. Zamanda boğuluyordu.

Yo, aslında o kadar da... yani zombi fosili sayılmazdı. Tamı tamına 100 yaşındaydı. Bunu tüm ülke biliyordu. Milyonlarca insan, ona “Size ayrılan sürenin sonuna geldik” der gibi bakıyordu. Asırlık bir ihtiyarın tam olarak nasıl görünmesi gerektiğini kim bilebilir? Ruhi Mücerret’in maşallahı vardı. Yaşı sanki günden güne değişiyordu. Bir gün 82 yaşında, öbür gün 57... Samimiyeti ilerletip sohbeti koyulttuğumuzda bana “Evet 100’ümdeyim lâkin 50 gösteriyorum ve 25 hissediyorum!” diyecekti.

Yıllar, bu madalyalı papuyu fiyakalı, hazırcevap ve alaycı yapmıştı. Oysa gedikli akbaba görünümü altında, yumurtadan yeni çıkmış ördek kadar şaşkındı. Mızmızlık, böbürlenme ve kendine acıma onun ruhuna eşit oranda dağılmıştı.

Ozan’la el ele, kalabalığın içinden Ruhi Paşa’ya doğru ilerliyorduk. Ozan’a bakıp gülümsedi.

Sentetik bir nezaketle sordum: “Nasılsınız efendim?”

“Bu bir sır.”

Klişe yalana başvurdum: “Uzun zamandır sizinle tanışmak istiyordum.”

“Vay, o sen miydin?”

Sahte coşkuyu denedim: “İnanamıyorum... Siz... Ruhi Mücerret’siniz!”

“Eah, birkaç günlüğüne daha.”

*

Toy, sarsak, şapşal gençler yaşlıları keyiflendirir. Ruhi Mücerret sık sık zevksizler ve aptalların bu dünyanın gerçek sahipleri olduğunu söylüyor. Onun nazarında ben de budala bozuntusuydum. Canıma minnet. Size aptal muamelesi çeken kimse karşısında aptal numarası yapmanız kolaylaşır. Tabii ki pilaki Petro kisvesine bürünecektim. Böylece markalı koçan beni muti, mutemet ve muteber bir diyakoz addedecekti.

Pakt’ta, Masum Cici’yle operasyonun teferruatını kararlaştırdık. Ruhi Mücerret’in fakirhanesine tebdil-i kıyafet bir ajan sıza-caktı. Kendini, evin hizmetçisi Figen Negatif diye tanıtacaktı. Güya senelerdir moruğun ev işlerine bakıyormuş, tatilden dönmüş. Figen Negatif, mancayı cadı tükürüğüne bulayacak, buna sebep tansiyonu düşen Ruhi Mücerret, beynine damga pulu yapıştırılmak üzere ka-karişkoloji mütehassısı doktora uçurulacaktı...

Cavlak Masum’a “Bir hafta...” dedim, “sonra çipi ihtiyarın kafasından sökeceksiniz.”

“Mayıs’m 19’unda, Gençlik ve Spor Bayramı törenine katılıyor. Ayın diğer günleri evde. Yayın müddetini 19 Mayıs’ı kapsayacak şekilde programlamak gerek. Takdir edersiniz ki, kimsesiz bir bunağın uykusunda reklam

sayıklaması için para ödeyemeyiz.” “Tek isteğim, 250 bin lira. ”

“Para şu anda hesabınızda.”

“Ha?”

Ozan’ı tedavi ettirebileceğim... Yeğenim iyileşecek! İçimde kontrolden çıkmış bir soğan kamyonu, ağlama duvarına tosladı! Gözlerimden süzülen yaşları dilimle yalayarak sildim.

*

Ruhi Mücerret bana bir iki çalım attıktan sonra yelkenleri suya indirdi: “Kuzu postuna bürünmüş kuzu kadar sevimlisin genç adam.”

Başlangıçta onu hediye paketi yapılmış saatli bomba gibi görüyordum. Her an gümleyebilirdi. Tik-taklar ona çok şey ifade ediyordu. İlk ziyaretimde evine krizantem demetiyle gittiğimde “Mis kokuyorlar. Bunlar solmadan ölürsem, buketi mezarıma getirirsin” demişti.

Aynı mahallede yaşayan, farklı dünyaların insanlarıydık. Hiçbir ortak yönümüz yoktu. Nasıl birlikte vakit geçirebilirdik? Ay yüzeyinde ilerleyen kaplumbağaya ayak uydurmak mecburiyetindeydim.

Beraber camiye gidiyorduk. Plaktan senfoni dinliyorduk. Ve ben sürekli yemek pişiriyordum. Dua, müzik ve yemekten

oluşan Kanizsa Üçgeni'nde o köşeden bu köşeye salınıyorduk.

İlk zamanlar cami cemaatinden enikonu çekiniyordum. Tapınak ucubesi pompuruklar, son öğününü yiyen idam mahkumu gibi geviş getirerek boşluğu dikizliyorlardı. Mavi gözlü bir moruk tuvalete doğru seğirtirken bizi görünce seslendi: "O kadar sıkıştım ki valla İstanbul yansa çişimle söndürebilirim!" Bu, Avni Vav'dı. Ruhi Mücerret'in en yakın arkadaşı.

Bankta oturmuş, ikindi ezanının okunmasını bekliyorduk. Freddy Krueger'ın sakallı versiyonuna benzeyen bir adam önümüzden geçerken bana dik dik baktı. Issız adaya düşmüş seri katil kadar bedbindi.

"Ürkünç değil mi?" dedi aniden yanı başımızda beliren Avni Vav. Gömleğinin kollarını indirip düğmelerini ilikledi: "Yeni din değiştirdi. Daha önce ateşe tapıyordu."

Şaşkınca sordum: "Ciddi misiniz?"

Gevrek gevrek güldü: "Nerden buldun bu angoraki tayfayı Ruhi Bey?"

"Çıplaklar kampındaki maskeli baloda tanıştık."

"Benim adım Civan" diyerek Avni Vav'a elimi uzattım.

Tokalaştık. "Avni Vav. Piliçler bana 'Wow' der. Cinai romanlar yazıyorum. Buraya gözlem yapmaya geliyorum. Anlarsın ya." "Aaa? Kitabınızın konusu ne, Avni Bey?"

“Ormana çakılan polis helikopterinden sağ kurtulan ve maymunlar tarafından büyütülen bir oyuncak ayının hikayesi.” “Acayipmiş... yani çok enteresan.”

“Palavra!” dedi Ruhi Mücerret “Paso bir şeyler uydurur. Kitap yazdığı falan yok. ”

Ağzımdan, Avni Vav’ı incitecek bir söz çıkmasın diye nefesimi tutup dudaklarımı içe katladım..

“Ruhi Bey, hepimizin en az onun kadar hayattan kaytardığımızı vehmetmese bu günleri göremezdi... Şaka bir yana, romanın konusunu hâlâ bilmek istiyor musun?”

“Elbette.”

Avni Vav gözlerini hafifçe kısıp anlatmaya koyuldu: “Sene 1979, tamam mı? Sokak savaşları, politik cinayetler, sistematik işkence devri. İstanbul’un muhtelif muhitlerinde karakullukçu [en düşük rütbeli yeniçeri] cesetleri bulunuyor. Yeniçeri Ocağı 1826’da kaldırılmış, bu yakışıklılar da nereden çıktı? Polis, komünistlerin, vurdukları milliyetçilere Osmanlı kıyafetleri giydirdiklerini düşünüyor. Ne de olsa solcular tiyatroya meraklı, kostümler onlarda... Aynasızlar, sorgu işkencelerinde komünistlere bir de yeniçeri faslı geçmeye başlıyor. Şerif Şibumi diye bileği sıkı bir polis, cesetleri kimsenin arayıp sormamasından şüpheleniyor. Kaldı ki yeniçerilerin hiçbirinde açık yara yok: Ne kurşun deliği, ne bıçak kesiği. Şerif Şibumi, Mike Hammer’ı Galata’da bir meyhanede buluyor, tamam mı? Mike Hammer 1977’de Cumhuriyet Halk Partisi’nin davetiyle İstanbul’a gelmiş. Genel Başkan Ecevit’e düzenlenen bir suikasti önlemiş.

Radikal milliyetçiler bu defa Mike'ın nişanlısını öldürülmüşler. O da bir düzine faşistin künyesini silmiş lâkin felaha ere-memiş. İstanbul'daki terör ve kaos, ruhunu teskin ettiğinden, şehre demir atmış. Şerif Şibumi, yeniçeri cesetleri mevzusunu Mike'a anlatır, ondan destek ister. Mike başka âlemde: Katledilen yavuklusunun matemini tutuyor hâlâ. Viskiye abanıyor. Para da suyunu çekmiş... Şerif, Mike'a bir kesekağıdı dolusu 100'lük takdim eder.

Mike, banknotlardan birini alır, Atatürk portresine bakar ve çakırkeyif gülücüğüyle 'Bu adamı seviyorum' der. Derbeder dedektif, vakayı ucundan kıyısından tetkike koyulur. Osmanlı tarihi uzmanı bir profesöre danışır. Yeniyetme yeniçeriler tepeden tırnağa mükemmel giydirilmişlerdir. Faraza yeleğindeki desen, hırkasındaki püskül, çarığının derisi, hançerindeki nakış... tümüyle orijinaldir. Hatta boyunlarındaki muskalardan çıkan cevşenlerin kağıdı, mürekkebi ve kaligrafisi bariz şekilde Osmanlı işidir. Mike Hammer'm kafası karışır. TÜBİTAK'a gider. Laboratuar dilberi fizikçi Tesla Lotus'la tanışır. Mike, daha önce hiç görmediği, bilmediği türde bir kadın olan Tesla Lotus'tan çok etkilenir. Yeniçeri cesetleri, Mike'ı Leydi Lotus'a ulaştıran bir köprüdür artık. Ondan sonracığıma... Tesla Lotus, Mike'ı bir müzenin deposuna götürüyor, tamam mı? Adamımıza, 1770'lerde yapılmış bir zaman makinesi gösteriyor. Yani ortada cinayet filan yok. Osmanlı mucitleri, makineyi test ediyorlar. Fakat ne yazık ki askerler bilim şehidi oluyor... Tesla Lotus, Mike'a, TÜBİTAK'ın bu makineyi geliştirerek ürettiği yeni bir versiyondan bahseder. Maalesef yeni makineyle de yalnızca geçmişe gidilebilmekte ve gönderilen, geri getirilememektedir. Mike, Tesla Lotus'a

açılamaz. Zaten kadın evlidir. Adamımız, Şerif Şibumi'ye yeniçeri cinayetleriyle ilgili gerçeği izah eder. Ve Mike Hammer, alkollü olduğu halde, bir gece gizlice zaman makinesine binip 1779'a gider. Eski İstanbul'da etrafa bakınırken ceketinin cebinde bir mektup bulur. Tesla Lotus, Mike'a aşkını itiraf ediyor mektupta. Kocasından ayrıldığını, eğer isterse, artık birbirlerini daha yakından tanımalarının mümkün olduğunu... Hey gidi Mike Hammer... Sevgilisinden 200 sene geride, yabancı topraklarda, yaralı bir yürekle kalakalmış-tır. Oturur, Tesla Lotus'a şifreli bir aşk mektubu yazar. Ve zaman makinesi mucidi Dehşetaver Şatır Bey'i bulur. Ölümcül zaman yolculuğuna hazırlanan karakullukçulardan birine mektubu emanet eder. Yazık ki, elçinin zevale uğramadan mesajı iletilemeyeceği bir durumdur bu. Mike hayatında ilk defa ağlar."

Ruhi Mücerret, kolunda saat olmadığı halde, işaret parmağıyla bileğinin üstüne vurarak vaktin geldiğini söyledi. Beraberce ayaklandık. Caminin giriş kapısına doğru yürürken sordum: "Sonra ne oluyor?"

"Biliyor musun," dedi Avni Vav "aslında Mike'm, mektubu yeniçeriyle yollamak yerine bizzat kendisinin getirmesi daha delikanlıca."

"Tamam da, o zaman ölür?"

"Düşün... Tesla Lotus yeniçerinin cebinde bulunan mektubu okuyunca ne yapacak?"

"Bilmem?"

“Zaman makinesine atlayıp 200 yıl önceye, Mike Hammer’ın yanma koşacak tabii ki.”

“Harika! Amerikalı dedektif ile Türk bilim kadını I. Abdülha-mit döneminde yeni bir hayata başlayacaklar.”

Ruhi Mücerret kolumu tutarak “Cık cık cık, bu yedek pilot iskeleti seni de tavladı!” dedi.

Avni Bey söz hakkını kullandı: “Ölümcül hikayeler, hayat verir; zehirli hikayeler, besler.”

Cemaat, Ruhi Bey’le pek alakadardı: “Selamünaleyküm Gazi Baba”, “Allah kabul etsin Pir’im”, “Bir emrin var mı Komutan?..” Namaza durmadan önce Avni Vav’a bir soru fısıldadım: “Romanı deftere mi yazıyorsunuz?”

“Yooo, daktilo kullanıyorum. Niye sordun?”

“Duydum ki en iyi kitaplar Dell’de yazılırmış.”

İkindinin farzını kılmak üzere safa durduğumuzda Avni Vav kulağıma eğildi: “Dell ne, bilgisayar mı?”

“Evet. Dizüstü XPS serisi mükemmel. Edebiyatın ilham perisi o makinenin içinde yaşıyor.”

İmam mihrapta tuğlaları kırmaya hazırlanan karateci gibi konsantre oluyordu. Avni Vav ile aramızdaki Ruhi Mücerret huşu dolu bir ifadeyle “Buraya Allah’la konuşmaya geldim, sizin fiskosunuzu dinlemeye değil!” diye payladı bizi.

Hoca direkt konuya girdi: “Allahü ekber!”

Sevgilini diriltirim ama bir şartla

Fışkırır ruh-i mücerred gibi yerden na’şım!

[MEHMET AKİF ERSOY, *İstiklal Marşı]*

Serpil Silahlıperi’nin ölümüne rağmen ben hâlâ kendim miyim, artık bir yabancı mı?

Fujer beni hayata mı bağlar, dünyaya mı?

Ozan bana ahlaki yücelme mi sağlıyor, ego tatmini mi?

Ruhi Mücerret bende bir cevher mi bırakacak, kül mü?

Masum Cici benden işgücü mü satın alıyor canımı mı?

Kafamın içinde, ezik bozuk soru işaretlerinin çengelleri birbirine takılmıştı. Zincirlikuyu Mezarlığı’ndaki, doğanın bilinmeyen kanunlarının hüküm sürdüğü patikalarda yürüyordum. Cebimde çizgi roman, elimde kırmızı gül, koltuğumda bir ekmek. Gecenin tetiği çekilmiş gibi karanlık aniden çöküverdi. Servilerin hazin yörüngelerinde yarasalar uçuyordu. Hava kararınca göze daha büyük, orman ebadında görünen eskatolojik koruluğa Tarzan misali, elemli bir umutla bakıyordum. Jane, gömütlerin içinden koşarak bana gelecekti sanki... Ne gezer. Serpil Silahlıperi’nin kabrinin yanında çömeldim. Mezar taşını öptüm. Elimdeki gülü, kakaolu keki andıran kabarık toprağa daldırdım. Ekmeği taşa yasladım. Kendi kendine konuşarak yürüyen bir köpeği gözlerimle takip

ettim. Mezarın yanma boylu boyunca uzandım. Ceketimin iç cebinden çıkardığım ***Kızılmaske*** cildini yastık niyetine başımın altına koydum. Toprağı avuçlayıp yoğuruyor, ufalayarak eliyordum.

“Serpil. Sakinleştirici niyetine ağızdan bir mermi, bir tabanca bonbonu almalıydım. Biliyorum, intihar tövbe yerine geçmez. Fakat

ruhsal sorunlarını aşamamış hayalet gibiyim. Aşkımız senden uzun yaşadı... Ayrılığımız da benden uzun yaşayacak diye korkuyorum.”

Toprağa gözyaşı dökerek vahim bir harç karıyorum. Mezar çamuru üstüme başıma bulaşıyor. Duygu seli, zihin erozyonu ve ecel girdabına kapılıp sevgilimin yatağından içeri akacağım. Kendi dünyamın merkezine seyahat edeceğim. Akıbetimin düşük bütçeli prodüksiyonu.

“Elzem ıstıraplar, bir raddeden sonra gayrimeşrulaşıyor Serpil. Belki de aşk oyununa duyguları hiç karıştırmamalıydım? Gidecek yerim yok; büsbütün kayboldum, gene de tabana kuvvet koşuyorum. Yani hayatım tümüyle anlamsız bir hareketlilikten ibaret. Kriz güzergahı, terör mıntıkası, cinnet banliyösünde dolanıp duruyorum. Sanırım yeryüzünün sarsılmaz ciddiyeti, her şeyi sımsıkı saran saçmalıktan kaynaklanıyor. Faniliğin hassas terazisi sonsuzluğu tartamaz. Bilemiyorum... Galiba egom vicdanımın sesini taklit ediyor yine. Serpil Silahlıperi... Sana her baktığımda, kendimi seçilmiş, kutsanmış ve cennetle müjdelenmiş gibi hissediyordum. Seni daha tanımadan önce, kaderlerimizin bir çarpışma rotasında ilerlediğini seziyordum.

Şimdiyse tek başına, bilinmeyene doğru yol alarak namevcut bir yere varmaya çalışıyorum. Allah'ın belası 'Olurdu, olabilirdi, olmalıydı' nakaratını, meczupça bir saplantıyla habire tekrarlıyorum... Ah, az kalsın unutuyordum..."

Dirseğimin üzerinde doğruldum. Misina inceliğinde bir yağmur çiseliyordu. ***Kızılmaske*** cildindeki, macera sonlarına eklenmiş 'Garip Ama Gerçek' başlıklı sayfalardan birini aramaya koyuldum. Bir yandan da Serpil'e durumu açıklıyordum: "Bunu çöp konteynı-rında yakalamıştım. 22. Büyük Albüm'ü kim niye çöpe atar? Anlamak imkansız. Okan Ağabeyim çizgi roman koleksiyoncusuydu. Tay Yayınları'nın ***Kızılmaske*** ve ***Mandrake*** serisinin tüm ciltlerini toplamıştı. Çocukken, okumaya doyamazdım. Üvey anne hepsini yakmış... Hah, işte burası. Abdul el-Hazred'in eseri ***Necrono-micorı***'daki Cenaze Çağırma Yakarısı. Tamam, antin kuntin, fakat denemek zorundayım. Winema'ya sordum. 'Büyünün ilk şartı, büyücünün inanmasıdır' dedi. Uyduruk çizgi romanın kıytırık dolgu haberine bel bağladığım için beni ayıplama."

Uyandığında Serpil'e ikram etmem gerektiği belirtilen ekmeği koltuğuma sıkıştırdım. Os.ruktan okültist operasyona hazırdım.

Metnin girişindeki uyarı notuna göz gezdirdim: ***Ayin koşullarında okunan Ölüyü Diriltme Duası, aynı zamanda Karanlıklar Prensiyle aranızda bir mukaveledir. Ruhunuzu emin pençelere teslim edişinizin ifşası. Vaadinizi mühürleyen yemin merasimiyle ilelebet sahiplenileceksiniz. İblisin şovunda dansa katılmak isteyip istemediğinizden emin olun. Değilseniz, bilin ki ömrünüzce tüm isteklerinizin***

tam tersi gerçekleşecektir. Lucifer'in, kadim prensiplerine bağlı kalarak sürdürdüğü, yeryüzüyle yaşıt savaşta kuyruğu titretmeniz ihtimali mevcuttur. Hiçbir adımda cehennem sınırlarından çıkamazsınız. Özetle: ***Zarar görürsünüz.***

Derin bir nefes aldım ve Enokyan dilinde yazılmış yakarıyı okumaya başladım:

"Oxiayala holado, od zodirome O coraxo das zodiladare raas-yo, Od vabezodire cameliaxa od bahala: NIISO! salamanu telocahe! Casaremanu hoel-qo, od ti ta zod cahisa soba coremefa i ga. NIISA! bagile aberameji nonuçape. Micaoli beranusaji perejela napeta ia-lapore, das barinu efafaje Pe vaunupeho olani obezoda Zodacare eca od Zodameranu! odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!"

[Azametli mabet çatırdıyor ve doğuda dört yıldırımın ipucu beliriyor. Dile geldi puhu: Dönün ahret coğrafyasından! Dünyanın bağırsaklarından! Mahşer kaçakları toplansın ve O'nun takdir nazarıyla mükafatlansın. Sizi çağırıyorum ey acı ruhlar, en acı kelimelerle! Kasırga jokeyleri... Gelin! Size sofra kurdum. Kımıldayın ve yavaş yavaş acele edin! Mevcudiyetinizin peçesini sıyırın. Bana ram olun çünkü ben sizin öz efendinizim! Ve ebediyetin cephane muhafızı.]

Ben duayı tamamlamadan anaforlu, çepelli, soğuk bir rüzgar işbaşı yaptı. Karanlığın kurşungeçirmez camına şimşek zikzakları çizildi. Sürüngenlerin, kuşların ve gölgelerin tiz çığlıkları yükseliyordu. Sanki merkez üssü cehennem olan bir deprem burada hissediliyordu. Görünmez köpekler galiz küfürler savurur gibi havlıyorlardı. ***Kızılmaske*** cildini

dehşetle attım. Rüzgarda uçuşan kitabı, SerpiPin mezarından fırlayan kemikten bir el yakaladı! Kanım donmuştu. Görüş alanımdaki mezarların hepsi çalkalanıyordu. Kabristan doğumhane gibiydi. İskeletler, kollarından destek alıp kendinden emin tavırlarla topraktan sıyrılıyorlardı. Bu karasal tsunami manzarası karşısında dehşete düşmüştüm. Sevgilimi geri döndürmek için giriştiğim zırva deney, Zincirlikuyu sakinlerini komple ayaklandırmıştı. Böylesine verimli bir sonuç alabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Kamı tıka basa dolu toprak ana mütemadiyen kusuyordu. Şeytanın yaptığı bir eşek şakasıyla karşı karşıyaydım. Gözümü, biricik aşkımın mezarından ayırmıyordum. Serpil'den geriye yalın iskeleti kalmıştı. Keçeleşmiş saçları, çürümüş kasları ve kemirilmiş derileriyle nispeten prezantabl görünen bir iki taze cesedi saymazsak, kemikleşmiş taraftar kitlem ağır adımlarla bana doğru yürüyordu.

Geri çekilerek, ekmeği Serpil'e doğm sopa gibi salladım. Halbuki az önce tek isteğim ona sarılabilmekti. İskelet sevgilim ekmeği tutup bir ucundan hart diye ısırdı!

"Serpil?! Sen misin bi'tanem?" Sesim, Temel Reis'inki gibi titriyordu.

Çiğnediği lokmalar çene kemiğinin altından dökülürken, kontrolsüz sırıtışı hiç bozulmuyordu. Ses telleri, dili, dudakları yoktu. Gene de konuştu "Her şeyimle, daima ve yalnızca şeninim sevgilim!"

Can havliyle mezarlık kapısına koştum. Zombilerin kondisyon somnu, benim lehimeydi. Caddeyi geçip refüjün önünde durdum. Trafik seyrelmişti. Serpil, elinde ekmekle

kapıda belirdi. Gümbür gümbür Tülay Özer'in Öldürecekler Beni şarkısının çalındığı bir taksi yukarıdan son sürat yaklaşıyordu. Mezarlığın önünden geçerken radyonun sesini kısmak için otomatikman eğilen şoför, frene basmaya fırsat bulamadan Serpil'in iskeletine tosladı! Kemikler darmadağın olup asfalta saçılırken kumkafa bana doğm uçuyordu. Kelleyi refleksif olarak yakaladım. Robotun yaptığı dublaj gibi metalik bir tonda "Öp beni aşkım!" dedi!

Allak bullak olmuştum. Korkudan titriyordum. Buna rağmen kalbimin ücrasında yanan cılız bir intizar sinyalinin tahrikiyle, bir zamanlar Serpil Silahlıperi'nin gözlerinin bulunduğu çukurlara baktım. Kahır ve panik arasında şoklanmıştım: "Aaaaaaagh!"

"Neyin var tatlım? Öp beni!"

Sarsılıyordum. Kumkafayı çimlerin üstüne yuvarladım. Mezarlığın kapısındaki iskelet izdihamını gören taksi şoförü taş kesilmişti. Taksinin arka koltuğuna atladım. "Bas gaza!"

"Ha?! Ne?!"

"Gazla çabuk!"

Ahiret Yurdundan Sesler Korosu'nun "Ölmeye ölmeye ölmeye geldik! / İntikam almaya, almaya geldik!" tezahüratları eşliğinde vınladık.

Ölüleri topluma kazandırmak

Siz ölüm ile uykuyu karıştırıyorsunuz sevgili dostum.

[RICHARD BRAUTIGAN'ın bir arkadaşı]

"Savaşalım mı?"

"Ne?"

"Lütfen."

Gözlerimi açtığımda, Ozan oyuncak askerleri dizdiği halıda meydan muharebesi tertiplemişti. Kabusun ardından bir çocuk yüzü görmek insanı yatıştırıyor. Kanepeden kalkıp terlikleri ayağıma geçirdim: "Karnı guruldayan bir ordu kolay lokmadır. Haydi bir şeyler yiyelim."

"Peki."

Ozan'm birer yetimlik efekti olan tek kelimelik cümleleri içimi burkuyordu. Saldırı komutu bekleyen askerleri öylece bırakıp mutfağa yollandık. Nazlı Hilal işe gitmeden önce çayı demlemişti.

Cezveye su ve iki yumurta koyup ocağı yaktım. Ekmek dilimlerini, kızartma makinesine yerleştirdim. Buzdolabının kapağına mıknatısla tutturulmuş alışveriş listesinin altındaki nota gözüm takıldı: ***"Mezar taşlarındaki ölüm tarihleri, ölülerin bizi kaç yıldır beklediğini gösterir.*** " Ayva reçeli, zeytin, beyaz peynir, kakaolu fındık kremasıyla mutfak masasını donattım. Afyonum patlamamıştı daha. Tavana monte edilmiş 37 ekran JVC'yi açtım. Kahvaltıdan önce çocuk bezi, hijyenik ped ve tuvalet kağıdı reklamlarını hazmettim. Kendime bir bardak çay, Ozan'a süt hazırladım. Ağzıma bir zeytin attım. Haber bülteninde "Zincirlikuyu

Mezarlığı, dün gece geç saatlerde kimliği belirsiz kişilerce tahrip edildi...” deniliyordu! “Olay sırasında lojmanında bulunduğu öğrenilen bekçi Ökkeş Kör-şebek hakkında soruşturma başlatıldı. Bazı cesetlerin kemiklerinin bölgeye saçılmış olması, infiale yol açtı. Belediye başkanı menfur olayı esefle kınarken; polis, mezar soyguncularını yakalamak üzere alarma geçti...”

Rüya değilmiş! “Puh!” Zeytin çekirdeği dişlerimin arasından mermi gibi fırlayıp çay bardağını patlattı!

Ozan’m yüzünü takdir ve hayranlık dolu bir tebessüm kaplamıştı.

Muşamba örtüye dağılan cam kırıkları ve sıcak çayı kağıt havluyla temizlerken hafızamın pistonları çalışmaya başlamıştı: Dün gece hakikaten Serpil’in mezarındaydım. ***Kızılmaske***’deki Necro-nomicon alıntısını okudum... Muhtelif toplumsal sınıflara mensup iskeletler topraktan fırladı!..

“Dayı.”

“Hı, efendim Ozan?”

“Reçel.”

Çaydan ve bardaktan artanları doldurduğum ıslak, sıcak ve dikenli bohçayı çöp kutusuna yolladım. Kızarmış ekmeği reçelle sıvayıp yeğenime uzattım.

“Al canım.”

“Teşekkür.”

Ekranda, iri burnunun önemini vurgulamak için altını çizen kalın puntolu bıyığıyla bir emniyet amiri basın açıklaması yapıyordu: “Sizlerden ricam, müsterih olunuz. Orhan Kemal, Ruhi Su, Ahmet Adnan Saygun, Sadri Alışık, Türkan Saylan, Ayhan Işık, Sakıp Sabancı, Kemal Sunal, Abdülhak Hamid Tarhan... hiçbirinin naaşı çalınmış değil...”

îşte şimdi mahvoldum! Halk’a böyle bir durumda yalan söylemek, polisin kutsal vazifesinin ayrılmaz parçasıydı. Sağlıklı ölüleri yeniden topluma kazandırmıştım. Şu anda beni çıldırmaktan koruyan tek şey avanaklığım. Kakasını, Şistine Şapeli’nin tavanına fırlatan maymundan farksızdım. Vicdanım, okla vurulduğu halde uçmaya devam eden bir yırtıcı kuş gibi çığlık atıyordu.

Ozan “Doydum” deyip masadan kalktı. Plastik orduları yönetmek üzere, mağrur bir edayla salona yöneldi.

“Afiyet olsun” dedim.

Televizyonda mezarlığın etrafına çekilmiş sarı siyah şeridin önünde çevik kuvvet ekibi nöbet tutuyordu. Onlara müteşekkirim.

‘***Papazı g.t altında bulmak***’ diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

Vicdanını korursan, aklını kaçırmazsın

Duygusallığa kapılıp, insanların “iyi adam” dedikleri şeye dönüşerek kendini mahvetme.

[VLAS VAMPILOV, 1901-1977, *Pejmürde Mürettebat]*

Ruhi Mücerret’in evine sızan Pakt ajanı Figen Negatif, hattın diğer ucunda “Merak etmeyin, en ufak bir pürüz yaşanmayacak” diyor.

“Sizi gördü mü?”

“Henüz değil.” Kadın, saray terbiyesi almış bir timsah sesiyle konuşuyor.

“Ya anlarsa?”

“Sahne tozu yutmuş kıdemli bir oyuncuyum ben Civan Bey. Ruhi Mücerret’in annesini bile canlandırabilirim!”

“Madem öyle diyorsunuz... İlacı verdiniz mi?”

“Brokoliye Taurolin damlatacağım. ”

“Taurolin de ne?”

“Peritonit tedavisinde, lavaj yapılırken kontamine bölgenin sterilizasyonunda kullanılır.”

“Ho?”

“Yemeğin tadını epey değiştirse de, ihtiyarın farkı anlayacağını sanmıyorum.”

“Peki. Kendisiyle konuşabilir miyim şimdi?”

“Tabii ki. Böylece ben de peşreve başlarım.”

Bu kadar çok yalan bende kafa yapıyor. ***Matrix***’te Morpheus’un Neo’ya sunduğu kırmızı hap ile mavi hapı aynı anda yutmuş gibiyim.

Ruhi Mücerret’e “Müsaitseniz, ziyaretinize gelebilir miyim?” diyeceğim. Cümleyi dilimin ucunda hazır bekletiyorum. Fakat aklım başka yerde. Benim yüzümden ölürse, son gaziyi soğumadan diriltebileceğimi düşünüyorum.

Telaşlı: “Alo, Civan?”

Duraksıyorum: “Buyurun efendim?”

Ürkek: “Derhal dışarı çıkmam lazım.”

Şaşkınım: “Dışarı derken?”

Müteredditi: “Bir yerlere gidelim.”

Meraklandım “Tabii, nereye gideceğiz?”

Panikte: “Lunaparka.”

Ozan Ta birlikte Acıbadem’den taksiye bindik. Arka koltukta yan yana oturuyoruz. Yeldeğirmeni’ne doğru yol alırken şoför Zincirlikuyu’daki ayaklanmadan söz açtı. “İnternette videosu var: İskeletlere yaylım ateşi açmışlar! Kimi polisler korkudan delirmiş! Kıyamet kopacak. Buraya yazıyorum.” Parmağıyla taksimetreye bir şeyler çizer gibi

yaptı. Elektronik kırmızı rakamlar değişti. “Yakında Karacaahmet’teki mevtalar da sokağa dökülürse hiç şaşırmam.” Ozan, soru soran gözlerini yüzüme dikti. Babasının eve dönebileceğini düşünmüş olmalı.

Ozan’a bakarak taksiciye cevap verdim. “110 milyar insan öldü” dedim.

“Ne? Yanlışın var birader, dünya nüfusu zaten 7 milyar?”

“Doğru. Tarih boyunca yaşayıp ölmüş insanların sayısı da 110 milyar.”

“Çokmuş be! Demek ki toprağın altı üstünden kalabalık?!” “Sizce bu ne anlama geliyor?”

“Nerden bileyim?”

“Kıyametin büyük kısmı koptu zaten.”

#

Gökdelenlerin, süper marketlerin, spor arabaların arasında Ruhi Mücerret’i omzumda taşıyorum. Tarih kitabından kesilip life style mecmuasına yapıştırılmış bir fotoğraf düşünün.

İki ara bir derede Ozan’ı eve bırakmıştım. Sonra, İstiklal Madalyalı lunapark gazisini, Masum Cici’nin bahsettiği, Kadıköy’deki sahte hastaneye götürdüm.

Doktor, Ruhi Bey’in şakağına kuyumcu matkabıyla delik açtı. Metal çerçeveye gerilmiş perdeden ibaret paravanın berisinde operasyonu izleyebiliyordum. Cımbızla tuttuğu çipi, projektör ışığı altında beyne montajladı. Demek beni de aynı işlemden geçirmişlerdi. Gayriihtiyari şakağımı ovuşturdum. Hemşire, narkozlu mücahidin yanağına akan kanı sildi. Ameliyatın sonunda matkap deliğini şeker pembesi bir ışınla kapattılar.

Vinylex kaplı döner sandalyede birkaç saat geçirdim.

Ruhi Mücerret’in dikey bir boşluk şeridinden görünen yüzü, durmuş bir kalbe benziyordu.

Savaşın yegane şahidi, lunapark gişesinin önünde bana pattadak “İnsan yapamayacağı kötülüğü başkasından ummaz” demişti.

Atlıkarınca’daki Ozan’a el salladığımız dönüşlerin arasında beni irşat ediyordu: “Bazen zekice olduğu düşünülen şey, aptallığın gelişmiş bir formudur.”

Dönmedolaba binmek üzere ayrılmadan önce de şöyle söylemişti: “Civan canım, yaşadığımız an’ı hayattan saymıyoruz ve geriye bir şey kalmıyor.”

Vicdanımın gürlek haykırışları beni sağır etmişti. Son model karanlığa savrulmuştum. Kör kuyuya düşerken insanın düşünecek çok vakti oluyor sevgili okur.

Mezarlığın altını üstüne getirmiştim. Ruh ikizimin iskeletini uyandırıp, kafatasını otoyolun kenarına attım!

100 yaşında bir gazinin beynini kumar masasına sürdüğüm yetmiyormuş gibi kendi ruhumu da şeytana satmıştım.

İçimdeki iyilik meleği, Ozan'ın şifa bulması için çabalamam gerektiğini fısıldamıştı.

Gövdemi mesken tutmuş hayvan, Serpil'i unutup Fujer'le erotizmin kızıl şafağına doğru dörtnala gitmemi buyuruyordu.

Beynimdeki kapitalist cin, reklam fırtınası estirmemi emrediyordu.

Ruhumu devrettiğim Şeytan ise, bu koşullar altında beni teskine çalışıyordu. İblis, terapistim olmuştu!

'Elektrikli tel örgüye işemek' diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

Çiğnenmesi kural haline gelmiş yasaklar

Moleskine marka, çizgili bir cep defteri aldım. Bir de ikinci el Subaru-Forester. Yosun rengi. Otostop yaptığınızda rastlaşırsak, sizi gideceğiniz yere götürürüm, söz.

Subaru'yu Nazlı Hilal adına kaydettirdik. Çünkü resmî belgelere göre ölüyüm ben. Cesetler araba kullanmaz.

Deftere, Ruhi Mücerret'in çok iyi bildiğim konularla ilgili fikirlerimi değiştiren sözlerini yazacağım. Hazır aklımdayken, birkaçını not ettim:

Eşi bulunmaz biri, ‘içimizden biri’değildir.

Tembellik, duyguları harekete geçirir.

Budalalar, seni çoktan terk ettiğin hatalarınla suçlar. Zekiler ise tutarsızlıkla.

Böcek senin dilini yemeden sen böceği ye.

Bencillik, aptalların kendilerine zarar verme yöntemlerinin en yaygınıdır.

“S.ktirgit”yerine “Teşekkür ederim” diyeceksin. Efendilikbu-

dur.

Ozan, kanepeye uzanmış, resim defterine çizdiği istilacı uzaylıları boyuyordu. Kalkıp evin içinde Nazlı Hilal’i aradım. Arka bahçeye bakan mutfak balkonunda sigara içiyordu. Sessiz adımlarla balkona çıktım: “Ozan’ı ameliyat ettirebiliriz.”

“Ne dedin Civan?” Ayaklarını balkon demirinden indirip bana döndü.

“Parayı buldum. Doktorlarla konuşup operasyon için gün alalım.”

“Buldun mu? Nasıl?”

“Ruhi Mücerret’i tanıyor musun?”

Gözlerini kıstı: “Okan’ın öldüğü uçak kazasından kurtulan adam mı?”

“Evet. Kurtuluş Savaşı gazisi. 100 yaşında.”

“Neden hep o üniformayı giyiyor? Biri ona savaşın bittiğini söylemeli.”

“Ruhi Mücerret’e kızgın mısın?”

“Hayır, kazaya o sebep olmadı ya.”

“Tesadüfen tanıştık. 23 Nisan töreninde. Uçak kazasıyla ilgisinden habersizdim. Adamın hiç kimsesi yok. Sık sık görüşüyoruz. Hastane masraflarını karşılamak istiyor.”

“Böyle bir bağışı kabul edemeyiz Civan.” Sigarasını elindeki küçük küllükte ezerek söndürdü.

“Neden?”

“Tanımadığımız birinin hibesiyle...” Sesi titriyor, gözleri buğulanıyordu. Gururu; çaresizliği ile umudunun arasına set çekmişti.

“Hepimizin bağımsızlığı için savaşmış 100 yaşında bir adamın, senin çocuğunu yaşatmak için yaptığı jesti geri mi çevireceksin? Bence bu nezakete biraz aykırı.”

“Bize neden 250 bin lira versin ki?”

“Aynı soruyu ona ben de sordum.”

“Ne dedi?”

“Beş parasız ölmek, zamanlamanın iyi olduğunu gösterir.” Nazlı Hilal’in gözyaşları, gülümseyen ağzının kıyılarına aktı. Boynuma sarıldı ve “Sen olmasan n’apardık bilmiyorum.”

Gözlerimin içinde ateş karıncaları kaynaşıyordu. Palavralarımın hayata kattığı anlamın tesiri altındaydım. Kuralları paspas olarak kullanıyordum. Her adımda bir yasağı çiğneyerek yol alıyordum.

Ağzım açıldı ve “Colgate, klas hareket” deyiverdim. Sözlerime anlam veremeyen Nazlı Hilal’in nabzı tekledi sanki.

‘İki buz küpünü birbirine vurarak ateş yakmak’ diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

Pinokyo ile burun buruna

Subaru’nun içinde, karalahanadaki kurtçuklar kadar mutluyduk. Yo, Ruhi Mücerret’in bir şeye canı sıkılmıştı: “Masum Cici adında birini tanıyor musun?”

“Masum Cici mi?..” Afallamıştım. Ruhi Bey’e “***Beyninize çip yerleştirme karşılığında kendisinden yüklü bir ödeme aldığım*** şu ***meşum dazlak”*** mı diyecektim? “Hayır efendim. Kimmiş?” diye sordum.

“Çıkaramıyorum. Bir tek, ona borcum olduğunu biliyorum.”

Ruhi Mücerret ile Masum Cici arasında bir irtibat... Bu mümkün değildi. Aksi takdirde, Masum Cici neden beni aracı kılıp hesabıma çuvalla para yatırsındı? “Anlamadım?”

“Rüyamda gördüm de hatırladım. Masum Cici’ye 2 bin lira borcum var... Biliyorsun, borç Şeytanın bizzat icat edip insana benimsettiği bir kötülüktür. Onu bir an önce bulmam lazım. Yardımın gerekiyor.”

“Onu, derken?”

“Şeytanı değil tabii, Masum Cici’yi. Şeytan nasılsa hep civardadır.”

Kurtlanmış Pinokyo ile burun buruna gelmiştim: “Masum Cici hakkında, 2 bin lira borcunuz haricinde herhangi bir şey...”

“Bilmiyorum dedim ya? Facebook’a bir bak, oradan iz sürebilirsin.”

“Doğru... Tamam, bulacağım Masum Cici’yi.” Ve ona Ruhi Mücerret ile daha önce tanışıp tanışmadığını soracağım.

“Facebook” dedim, “ilişkilerimizdeki tsunamilerin etkisini yatıştıran bir Kızılay çadırı.”

Gazi Baba’ın hafızasında bulunmayan kelimeler dilinden dökülüyordu. Bu dramatik tuhaflığın müsebbibi bendim: “Facebook’ta kaydınız var mı?”

“Hayır. Facebook’un adını ilk şimdi duydum.”

Söyleyecek söz bulamadım. Bakışlarımı yola kaydırarak iç geçirdim. Her şey gittikçe karmaşıklaşıyordu.

“Şu sıra biraz kafam karışık Civan...” dedi Ruhi Bey, “Elinde gül buketiyle genelevin bahçesinde dikilen köylü gibiyim.”

Utanç, endişe ve yılgınlığı çıkardınız mı biricik okur, benden geriye bir şey kalmaz.

Hayaletin dudaklarını okumak

Aşk, birine seni mahvetme yetkisi vermek ve bunu kullanmayacağına güvenmektir.

[ANTUAN OUENTIN 1888-1977, *Katliamı Önleyen Katliam*]

Bebek sahilindeki kahvehanede bnınch zamanı. Minik kutulardan reçel ve krem peynir sürdüğümüz sıcak simitlerin üstüne demli çayları yudumluyoruz. Bu randevu, Fujer Fuji’nin bana bir şans daha verme töreni. Geçmişe sünger çekip sıfırdan başlayacağız. Etraftaki masalara tünemiş otçul sosyete bize kaçamak bakışlar atıyor. Fujer’in emperyalist seksapeli ile benim çelimsizliğim arasındaki farkı hesaplayıp bu boşluğu dolduran görünmez niteliği tahmin etmeye çalışıyorlar. Romantizmin amatör komplo teorisyenlerinin müzakere fiskoslarını duyabilsem, belki ben de bir iki ipucu yakalayabileceğim.

Televizyonda, Najat al Saghira [5jaiualISLajj ***Ana Baacha al Bahr’ı*** W] söylüyordu. Bu şarkıyı dinleyen

herkes, beş

dakikalığına da olsa aşkı tatmış demektir.

Fujer “Ben doktorum, bana anlatabilirsin” diyerek elime dokunuyor.

“Pekala... Cep telefonuma Miraç Kandili kutlama mesajı geldi. Ben de... Ne bileyim, mukaddes bir geceye tümüyle kayıtsız kalamadım sanırım...”

Hayret nidası ile kahkaha karışımı sesler çıkarıyor: “A-a? Hah hah ha ha? Yaaa? Hah hah hah a-aaa?”

“Yanlış anlama lütfen Fujer. Sen bu gezegendeki hiç şüphesiz en harika kızsın ve seninle ilgili her şey beni heyecanlandırıyor...”

“Dindar mısın?.. Yani sence biz şu anda günah mı işliyoruz Civan? Senin nazarında ben kötü bir kız mıyım?”

“Hooop hop yavaş ol lütfen. Eşcinsel üvey babam elimden tutup beni camiye götürmüştü. 10 yaşındaydım. Annem yeni ölmüştü. Miraç Kandili’ydi. Namaz kılındı, ***Kuran*** okundu, ilahi söylendi, şeker ve şerbet tadıldı. O zaman annemin aslında başka bir âlemde yaşamaya devam ettiğini düşünmüştüm. Onun için dualar ettim. Anlıyor musun?..”

Fujer’in şefkat dolu ifadesi, yüzünü daha da güzelleştirmişti: “Affedersin, niyetim seni sorgulamak,

yargılamak veya suçlamak değildi. Açıkçası, beni beğenmediğini sandım.”

Najat al Saghira’nm şarkısı, beni maziye sürüklüyordu: ***Tüm yollar aşka çıkar / Şenle yolda tanıştık / Sevinçli ve yoksulduk / Gencecik dostlar idik / Kah ağlar kah gülerdik / Eriyip gitti mumlar / Seni kaybettiğim, ah... / Tüm yollar aşka çıkar...***

“Yok artık, daha neler... Fujer... Seni, tabii ki...”

“Sana âşık olmaya çalışıyorum. Yardımcı olursan sevinirim. Nereye bakıyorsun?” Fujer arkasını döndü. Kocaman camın ardındaki otoparkta orta yaşlı, bebek patiği bıyıklı ve sol kaşının çevresinde orak şeklinde dövme bulunan bir adam ile genç bir kız yan yana hızlı adımlarla yürüyordu. “Kim onlar?”

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım. Kapıdan fırladım ve haykırdım: “Serpil!”

Oydu! Bir saniyeliğine bana baktı ve o an birbirimizin içinde kaybolduk. Dudaklarından adımı okudum: “Ci-van?!” Adam, Serpil’i bileğinden tutup arabaya çekti. 1980’lerden kalma mavi Mercedes’e doğru hızla atıldım. Otomobillerin arasında slalom yapıyordum. Boş alana varınca önce Mercedes’le, ardından Serpil Silahlıperi’yle göz göze geldim. Uzun atlamacılar gibi zıpladım ve geri geri giden otomobile doğru uçarken, matruş şoför pencereden uzattığı tabancayı ateşledi. Mermi, sağ kolumu sıyırdı. ***Ana Baac-ha al Bahr*** şarkısı kafamın içinde çalmaya devam ediyordu. Gözlerimden akan reçine kıvamında yaşlar, donup yüzüme yapışmıştı.

Mercedes caddeye çıkıp virajı dönerek gözden kaybolduğu halde umutsuzca koşmaya çabalıyordum. Kalbim patlayacak gibiydi. Sendeledim, ayaklarım birbirine dolandı ve kaldırıma kapaklandım. 7 senedir yasını tuttuğum sevgilim, Serpil Silahlıperi... yaşıyordu!

Chiquita Nikita

Genç olmak, uzun zaman alır.

[PABLO PICASSO]

Fujer Fuji'nin Porsche'sinde gözümü açtım. Başarısız deneylerde kullanılmış fare gibi şaşkındım. Beşiktaş rıhtımından batıya doğru yol alıyorduk. Küçük ve kaim bir çerçeveye sıkışmış hissediyordum. Beyaz gömleğim kandan sırılsıklamdı. Fujer'in kor dudakları arasında ince bir sigara tütüyordu.

"İyi misin?" Kaşları çatık, pür dikkat etrafı inceliyor.

İniltili bir sesle konuştum: "Galiba... Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum." Dikiz aynasından geriye bakıyor: "Sigara?"

"Bende var" deyip ceplerimi yokladım.

"Senin paket torpido gözünde. Masada bırakmıştın" dedi.

Ellerim titriyordu. Torpidoyu açınca Camel paketinin yanında bir Glock [23 C] gözüme çarptı: "Bu da ne?"

"Kimdi o kız?" İstisnasız, tüm kadınlar müstesnalığı arzuluyor galiba. Bu gidişle Fujer beni duygusal haraca bağlayacak.

Sol elimle bir sigara yaktıktan sonra tabancayı aldım: “Silah taşıdığını bilmiyordum Fujer?”

“Adam sana neden ateş etti?”

Kurşun, triseps kasımı yırtıp geçmişti: “Bu kadar kanaması normal mi?”

Porsche yavaşladı: “Kızın ölmesi gerekiyor mu?”

Mavi Mercedes uçuşan bir pelerin gibi solladı bizi ve birkaç yüz metre öteden sağa saptı. “Onları takip mi ediyoruz?!”

“Tam olarak ne yaptığımızı ben de bilmek istiyorum Civan! Söyler misin kim bu insanlar?”

“Arkamızda mıydılar? Kim kimi izliyor?”

“Önden giderek takip etmek daha az şüphe çeker. Şimdi anlat bana, arabadakiler kim?”

“Kızın adı Serpil Silahlıperi. 7 sene önce depremde ölmüştü.” “Bir merhume için fazla hareketli.”

“Nişanlıydık. İstanbul Teknik Üniversitesi, Mimarlık Bölümü’nde son sınıf öğrencisiydi. Enkazdan cesedini kendi ellerimle çıkarmıştım.”

“Yanlış cesede ağıt yakmışsın demek...” Fujer hızlı düşünerek hikayenin sonuna atlıyordu.

“Hem de yıllarca.”

“N’aparsm... Duygusal arz ve talep ayrı çarşılardadır.” Mavi Mercedes sağda bir villanın önünde durdu. Serpil ile adam arabadan inip bahçe kapısından geçerek ağaçların arasında gözden kayboldular. Biz yolun soluna yanaştık. Fujer, bana döndü. Bebek, turist veya ikisi birdenmişim gibi tane tane konuştu: “Civan, şimdi oraya gidip seni yaralayan lavuğu indireceğim. İstersen bana katılabilirsin. Senin için hâlâ bir önemi varsa kızın yaşamasına izin verebilirim. Hatta onu sana getirebilirim. Anladın mı beni?”

“Hey, dur bir dakika, yavaş ol. Adamı tanımıyorum.”

“Silahı al ve benimle gel.” Fujer, çantasından Smith & Wesson [500 Magnum] çıkardı. Arabadan indik. Sigarayı tükürdüm. Nikita Fuji, tabancanın namlusunu aşağıda tutuyordu. Aklım karışmıştı. Ne olayları, ne de düşüncelerimi ve hislerimi kontrol edebiliyordum. Peşine takıldım. Zile bastı.

Fısıltıyla sordum: “Hayat kurtarmadığın zamanlarda can mı alıyorsun?”

“Reçeteye tablet yerine mermi yazdığımı düşün.”

“Yani?”

“Doktor vicdansızlık edebilir; katil, işine merhamet katabilir...” Kapı açıldı. Bahçeye inen kısa merdiveni geçince villanın eşi-

ğinden eşarplı bir kadın başı uzandı: “Buyurun, kimi aramıştınız?” Fujer silahı doğrultunca kadının gözleri

yuvalarından uğradı. FF [Femme fatale], işaret parmağını dudaklarına götürdü: “Şşşşş!” Kadın ellerini havaya kaldırdı. Taş kesilmişti. Ateşli sarışın Dr. Fuji’nin birdenbire intikam meleğine dönüşmesine anlam veremiyordum. Mermilerin, bu esrarengiz düğümleri çözebileceğinden hiç emin değildim. Peki, beni vuran adam kimdi? Serpil niçin kaçmıştı?..

Fujer’in peşinden koridora girdim. Sol taraftaki geniş salonda Serpil, beni zımbalayan hergele, 50Terinde bir kadın ile adam oturmuş kahve içiyorlardı.

DUF!

Fujer salonun köşesindeki vazoyu vurdu ve etrafa mavi porselen kırıntıları saçıldı.

Hergele silaha davrandıysa da, üzerine doğrultulmuş iki namluyu görünce kalakaldı. Suratındaki dövme, bir kadının kalçasından kesilip yamanmış gibi duruyordu.

“îçeride kimse var mı?!” diye sertçe sordu Fujer.

Yaşlı adam “Kimse yok, hanımefendi. Sanırım bir yanlış anlama söz konusu. Lütfen sakin olun” dedi.

Serpil Silahlıperi, okunaksız bir ifadeyle bakıyordu.

“Serpil, neler oluyor?” diye sordum.

Hergele şaşırdı: “Serpil mi?” Bir kaşıntıdan kurtulmaya çalışır gibi bıyığını oynattı: “Bakın, ben polisim. Ve bu

hanımefendi emniyet teşkilatının koruması altında. Silahları indirin, konuşalım.”

“Serpil, seni kurtaracağız.”

“Benim adım Cavidan. Beni başkasıyla karıştırıyorsunuz.”

Fujer bana “Emin misin?” anlamında göz kırptı.

Başımı yukarı aşağı salladım.

“Cavidan veya Serpil, bizimle geliyorsun” diye emretti.

Kadın “Durun, kızımı alamazsınız!” diye atıldı.

Fujer, hayranlık uyandırıcıydı: “Ne istersek yaparız!”

Serpil tıpış tıpış yanımıza geldi. Omzunun üstünden geriye baktı: “Merak etmeyin, döneceğim.”

Kendimi çok güçlü hissediyordum. Polis olduğunu iddia eden içi geçmiş gorile “Sen! Silahını yavaşça sehpaya bırak!” diye gürledim.

Emrime uydu.

Fujer tabancayı aldı. Ve herifi sol kolundan vurdu. DUF! Benim kolumdaki yaranın muadili.

Palamarı kopardık. Tüydük yani. Kapıyı açan kadın bahçede çömelip gözlerini yummuş, hiç kıpırdamadan duruyordu.

Serpil’in elinden tuttum. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Eskiden de hep böyle yapardı. Kolumdan akan kanlar avuçlarımıza sızıyordu.

Fujer önden koşarak arabayı çalıştırdı. Biz de peşinden yetiştik. Porsche’nin tek yolcu koltuğuna Serpil’le sığıştık. Ve yola koyulduk. Dikiz aynasında, arkamızdan bakan polis ve orta yaşlı çift hızla küçülüyorlardı.

Mutluluktan uçarken meraktan çatlamak

Çift, üç kişiden oluşur.

[ADAM PHILLIPS]

Dürüstlük, gerçeği kuşatamaz.

Can taşıyan her erkeğin kafasını karıştıracak güzellikteki Fujer Fuji ve ömrümü birlikte geçirmek istediğim tek kadın olan Serpil Silahlıperi’nin arasındaydım. Düşünüyorum da... Yüzüm simetrik değil. Gözlerimin rengi farklı. İki ayrı insanın karışımı gibiyim. Doğuştan Frankenstein’ım. Tekil görünümlü yapışık ikiz. Veya... Serpil ve Fujer’in sevgililerinin parçalarından yapılmışım sanki.

Boğaziçi Köprüsü yoluna girmiştik.

Serpil Silahlıperi, bugüne dek yağmış tüm karlardan daha beyazdı.

Ağzını bıçak açmıyordu.

Sanırım üçümüz de birbirimizin hikayesini öğrenmek istiyorduk.

Benim kafamı kurcalayanlar: Fujer niçin silah taşıyor? Serpil bunca yıl neredeydi?

Fujer'in merak ettikleri: Serpil Silahlıperi kimin nesi? Dövmeli aynasız bana neden ateş etti?

Serpil'in sualleri: Aniden nereden çıktım? Fujer neyim oluyor?

Dili tutulmuş üç merak kumkuması son sürat ilerliyorduk. Glock'un kabzası belimi acıtıyordu. Serpil Silahlıperi kucağımdaydı ve nazikçe beline sarılmıştım. İçimde bir adrenalin volkanı patlamıştı. Neşeden tozutmak üzereydim.

"Bunca yıl... seni öldü sanıyordum Serpil..."

"Ben de seni, Civan..." O da ne? Ağlıyordu.

Fujer: "Çabuk anlaşın. Neler döndüğünü bilmem gerek."

"Sen... silah kullanmayı nereden öğrendin Fujer?"

"Önce siz anlatacaksınız. Benim mantıklı bir açıklamam var. Rahat ol."

Serpil, kucağımda bana doğru döndü ve parmaklarını saçlarıma daldırıp yanaklarımı koklayarak öpmeye koyuldu. Dev bir metal halka, sağ elindeki yüzük, gözkapaklarıma

çarpıp geçiyordu. Minyatür yelpazelere benzeyen kirpikleri titreşiyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar yüzüme akıyordu. Dudakları sımsıcaktı: “Civan...”

“Serpil...” Ben de onu öpüyordum.

Fujer bir öksürüğün yolunu kesmek ister gibi elini ağzına götürüp “Ö-höm! Gençler! Burada, fırında mercimek partisi vermeyeceksiniz, değil mi?” diyerek radyoyu açtı. ***Summer Wine*** çalmaya başladı. Serpil ve ben hafifçe ayrılmış birbirimize bakıyorduk. Bizim şarkımızdı bu. Gözyaşları içinde gülüyorduk. Sımsıkı sarıldık. Porsche’yle Beylerbeyi, Çengelköy, Kuleli derken Kandilli sırtlarına doğru ilerledik. Fujer Fuji’nin saray yavrusuna vardık. Üçümüz de gergindik. Üçümüz de umutluyduk. Üçümüz de meraktan çatlamak üzereydik. Veya bana öyle geliyordu.

Birbirini öldü sanan âşıklar

Aşk, bizim gerçek kaderimizdir. Hayatın anlamını tek başına bulamayız.

[THOMAS MERTON, 1915-1968]

Ilımlılık ölümcül, yeterlilik sıradan, aşırılık lezizdir. Bahtımız, aşırılıktan yana açıktı.

Belirsizlik hasta eder, kesinlik yaralar. Tahminen arızalı ve katiyen kangrendik.

‘Titanic’e [filme değil, gemiye] bilet alıp, filikada yer bulamamak’ diye bir şey olmasaydı biz icat ederdik.

Fujer, Batticon'la temizlediği kolumu sarmıştı. Temiz bir tişört ve eşofman altı giymiştim.

Serpil Silahlıperi akan makyajını silip tazelenmişti. Yüzünden, zarafetin kalıbı çıkarılabilirdi.

Yüksek tavanlı, son derece zevkli döşenmiş salona montajlan-mıştık.

Kocaman, dikdörtgen sehpanın üstünde sigara paketleri, maden suyu, espresso, Carlsberg Elephant duruyordu.

Espresso'dan bir yudum aldım. Sigara yaktım. "Evet Serpil, neden gittin? Taşında adın yazılı mezarda kim yatıyor? Yedi senedir nerelerdesin? Yanındaki adam kimdi?"

Serpil derin bir nefes aldı: "Tamam, her şeyi anlatacağım... Tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Hani, Kadıköy'de Rabarba Bar'ın önünde çatışma çıkmıştı. Sen beni saklamıştın. Sonra da kurşunla yaralanmıştın?.."

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Bak, o gün aslında beni öldürmeye çalışıyorlardı."

"Ne? Kim? Niye?"

"Bizim fakültede Jaledar Jengar adında bir öğretim üyesi vardı. Profesör. Kültür yapıları konusunda uzmandı. Çizdiği projelerle yurtiçi ve yurtdışından çok sayıda ödül almıştı. Odasının bir duvarı şiltler, plaketler, heykelcikler, beratlarla doluydu. Architectural De-sign dersimize giriyordu. Bir

akşamüstü, kucağımda ders notlarıyla Jaledar Hanım'ın odasına uğradım. Kadın kanlar içinde yerde yatıyordu. Tahir Tümör'ün oğlu Timur da elinde kana bulanmış bir mimarlık ödülüyle kadının tepesinde dikiliyordu. Timur Tümör beni görmeden kaçtım. Fakat ders notlarından bir sayfayı orada düşürmüştüm. Negatif Cinderella efekti. Ertesi gün, Jaledar Jengar okula gelmedi. Timur Tümör ise amfideydi. Birkaç gün sonra kadının cesedini Emirgan Korusu'nda buldular. Kimseye bir şey söylemedim. Fakat fena halde gergindim. Sürekli kabuslar görüyordum. İştahım kesilmişti. Hastalanmıştım. Timur Tümör'ün, düşürdüğüm sayfadan yola çıkarak beni bulması an meselesiydi. Ailesinin kötü ününü herkes biliyordu. Babası mafya lideriydi. Jaledar Jengar'ın katilinden haber yoktu. Bu arada el yazımı değiştirdim. İki ay sonra hiç ummadığım bir şey oldu. Bizim sınıftan, okula pek uğramayan Pervin Pervane adında bir kızın cesedi bulundu! Taşkışla'nın bahçesindeki havuzda. O zaman hatırladım. Benden ders notları almıştı. Olup biteni babama anlattım. Birlikte polise gittik. Timur Tümör tutuklandı, fakat aleyhinde hiçbir delil yoktu. İki cesede de otopsi yapılmıştı. Ölüm saatleri saptanmıştı. Fakat, Timur Tümör ilk cinayet sırasında bir arkadaşının doğum günü partisinde olduğunu kanıtladı. Arkasında yalancı şahitler ordusu vardı. Pervin öldürüldüğünde ise adi herif güya Otel Leto'nun pub'mdaymış. Tümör Ailesi, Pervin'in susturulmasıyla konunun kapandığını düşünürken, asıl hedefin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişlerdi. Derken işler daha da çatallaştı. Çünkü babam, otomobiliyle Timur Tümör'e çarpıp kaçtı. Timur'un sol tarafı komple felç oldu. Beyni dağılmıştı. Yürüyemiyor, konuşamıyor, yemek yiyemiyordu. Tahir Tümör, biricik oğluna saldıranlardan intikam alacağını

söyledi. Televizyonda. Sonra bizim sınıftan başka kızlar da katledildi. Polisin müdahalesiyle sınıftaki tüm kız öğrenciler farklı okullara dağıtıldı. Kaydımı, Yıldız Teknik'e aktardılar.

Yeni okula alışamadım. Seri cinayetlerin pasif şahidiydim ve bitap düşmüştüm. Seninle tanıştığımız gün, Tahir Tümör ve adamları Ra-barba Bar'da beni bekliyorlardı. İzimi bulmuşlar mıydı, yoksa sadece kara listedeki isimlerden biri miydim bilmiyorum. Tahir Tümör'ü vuranlar ise sivil polislerdi. Derken bir müddet her şey yolunda gitti. Biliyorsun, seninleydim. İTÜ'ye geri döndüm. Fakülte bitti. Diplomayı aldım. Artık kurtulduğumu düşünüyordum. Bu arada Timur, Amerika'ya götürülmüş, bir dizi ameliyatla sağlığına kavuşmuştu. Babasının kanını yerde bırakmamakta kararlıydı. Seninle nişanlandığımız sırada, Timur ve adamları çalıştığım ofise gelmişler, beni bulamayınca gitmişler. Güvenlik kamerası kayıtlarına baktım. Timur'u görünce ödüm koptu. Polis beni tanık koruma programına aldı. Hatırlarsan, Gölcük'e gitmiştim. Depremde büyükannemin iki katlı evi yıkıldı, fakat ben zaten yatağımla birlikte bahçeye uçmuştum. Babamla konuştum. Polise göre, deprem kargaşası iyi bir fırsattı. Bana ölü süsü verecek, yeni bir kimlik düzenleyeceklerdi. Sana hiçbir şey anlatmadım. Çünkü seni bu kargaşanın uzağında tutmak istiyordum. Eğer resmen evlenmiş olsaydık, o zaman birlikte saklanmamız gerekecekti. Daha sonra sana ulaşmayı denedim. Ağabeyine telefon ettim. Kendimi 'Bir arkadaş' diye tanıttım. Senin intihar ettiğini söyledi. Yıllarca matem, korku ve vicdan azabıyla yaşadım. Gerisini biliyorsun. Artık, Cavidan adını kullanıyorum. Dayım ve yengemle birlikte Büyükada'da kalıyorum. Buraya

ailemi ziyarete gelmiştim. Sana ateş eden adam... Yolculuklar sırasında bana eşlik eden bir gizli polis.”

“Cavidan mı?” Olaylar domino etkisi ile kaos teorisinin bir karışımıydı.

“Hiç evlenmedim. Nişan yüzüğünü hâlâ takıyorum.”

Fujer, biradan bir yudum aldı: “Aman ne romantik! Bakalım doğru anlamış mıyım: Sen, bu kızın enkazdan cesedini çıkarıp cenazesine katıldın, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

“Sevgilini teşhis edemedin mi?”

“Kafası ezilmiş ve bir bacağı kopmuştu.”

Serpil’e döndü: “Sen de Civan’ın intihar ettiğini sanıyordun?”

“Doğru.”

“Birbirini öldü zanneden iki âşık... Böylesine büyük hatalar işbirliği ve zaman gerektirir. Bence bu hikayenin film haklarını War-ner Bros’a satmalısınız. Sizi de Brad Pitt ile Angelina Jolie canlandırır.”

“Dalga geçme” dedim.

“Ya sen?” diye sordu Serpil.

“Son bir şey daha... Zincirlikuyu’ya seni defnederken, bir arkadaşın bana senin hamile olduğunu söylemişti?”

“Evet...”

“Evet ne?”

“Bir kızımız var Civan. Bu yıl okula başlayacak.”

Nefesim kesildi. Bu kadar şoku kaldıracak gücüm yoktu. Kelimeler ağzımdan kesik kesik çıkıyordu: “Kızımız, yani benim çocuğum mu var?! Nerede?! Adı ne?!”

“Sahra.”

Fujer lafa karıştı: “Bu, adı mı, bulunduğu yer mi?”

“Adı, Sahra.”

Yutkundum. Kalbim tilt topu gibi oradan oraya çarpıyordu. Nabzımı dilimde bile hissediyordum. “Sahra... Sahra? Sahra!” diye fısıltıyla sayıklıyordum. Gözlerime Japon yapıştırıcısı damlatılmıştı sanki.

Serpil sordu: “Sen... Sen neler yaptın?”

Zihnim, Serpil’in yedi yıldır yaşadığı ve bu arada Sahra’nın büyümekte olduğu bilgilerini işlemeye çalışırken ağzımdan sözcükler dökülüyordu: “Geçen hafta Zincirlikuyu Mezarlığı’nda seni diriltmeyi denedim. Haberlerde izlemişsindir: Tüm ölüler mezardan fırladılar. ”

İkisi bir ağızdan “Ne?!” diye ünledi.

Fujer altyazı geçti: “Mezarlıktaki tüm taşlar, domino taşları gibi devrilmişti. Polisler ölülerin hepsini tek tek vurdu...”

“Son yedi seneyi sokaklarda geçirdim. Harabelerde, alevli teneke kutuların etrafında sosyalleştim. Dört yıl, hemen her gece sokak dövüşlerine katıldım. İki ay kadar önce bıçaklanınca normal hayata geri dönmek zorunda kaldım. Bu arada, Okan Ağabeyim vardı ya?”

“Evet?”

“Antep’te kafasına uçak düşmüş. Ben de yeni öğrendim. Yeğenim kan kanseri. Onun tedavisi için 250 bin lira gerekiyordu. Parayı ayarladım. Fakat...”

“Fakat ne?”

“Hiiiç. Hepsi bu.”

“Sevgilin yok mu?”

“Yaşadığım gettoda bir erkeğe iki erkek düşüyordu.”

“Siz...” dedi Serpil, Fujer’e bakarak.

“Aramızda bir şey yok” dedi Fujer. “İsviçreli dakikliğiyle tam zamanında ortaya çıktın.” Bir an durdu. Sakince devam etti: “Ben beyin cerrahıyım.”

Dayanamadım: “Peki tabancayla ne yapıyorsun?”

“Senin hikayen bitti mi Civan?” diye imalı bir tonda sordu Fujer. Yine kısa bir es verdi: “Ruhi Mücerret’ten bahsetmeyecek misin?”

“Ruhi Mücerret’le senin ne ilgin var?.. Tabii ya! Sen de Masum Cici’nin ekürisindensin! Bunu tahmin etmeliydim. O gün beni arabaya aldığında her şeyi biliyordun?”

“Ben istesem de sizin kadar fıttırık olamam.”

Serpil, yorgun ve dalgın bir edayla sordu: “Ruhi Mücerret, şu... Kurtuluş Savaşı gazisi mi?”

“Ta kendisi.” Bunu diyen Fujer’di.

Serpil bana konuşuyordu: “Ne olmuş ona?”

Cevap, Fujer’den geldi: “Masum Cici denen bir manyak var. Pakt adlı bir şirketin başında. İnsanların beyinlerine çip yerleştirerek, reklam cümleleri söylemelerini sağlıyor.”

“Eee?!”

“Civan’m kafasının içinde bir reklam çipi var. Ruhi Mücerret’in beynine de çip takılması için Pakt personeline yardım etti. Karşılığında da 500 bin veya 1 milyon dolar kadar para aldı!”

“Civan? Doğm mu bunlar?”

“Dedim ya, ağabeyimin oğlunu ameliyat ettirmem gerekiyordu.”

“Ve?”

“19 Mayıs’tan sonra her şey normale dönecek” dedim. Sesim, sazlıklardan havalanan bir ördeğinki gibiydi.

“Sen öyle san!” dedi Fujer “yumurtadan çıkmamış civcivleri sayma bence.”

‘Ruhunun selameti için çaresizce kendini kandırmak’ diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

Kara listede bir isim daha

Hayatım, tahminler üzerine kurulu varsayımlardan oluşan bir ihtimaller dizişiydi. Mayınlı bir marijuana tarlasında dolanıyordum.

Fujer siyah peruk takmıştı. Bilim-kurgu filmlerinde görülen uzay gemilerindeki memureler gibi pürüzsüz bir güzelliği vardı. Serpil de insan beyni desenli ipek eşarp bağlamıştı. Aranan suçluların polise yönelik kolektif illüzyonu.

“Tabanca bende kalabilir mi?” diye sordum.

“Onu senin için getirmiştim zaten” dedi Fujer.

“Timur Tümör... Ne biçim isim bu?”

“Mezar taşında okuduğunda insana huzur verecek türde bir isim.”

Subaru’yla Bağdat Caddesi’nde ilerliyorduk. Direksiyonda Fujer Fuji.

Elektrikli aydınlatma sistemleri, geceyi gökyüzüne geri püs-kürtmüştü.

Serpil arka koltukta plan kuruyordu. Kafasındaki küçük çarkların dönüşünü duyabiliyordum. O ve yeni ailesi Beşiktaş’taki villada, gizli servisten Habip Hobo adlı bir ajanla buluşacaklarmış. Ajanlar, operasyonlar haricinde randevulara asla zamanında gitmezlermiş. Ya erken ya da geç teşrif ederlermiş. Sanırım takip, suikast, baskın gerilimlerini içselleştirdikleri için.

Sahra, kızımız, Serpil’in Kızıltoprak’ta oturan anne-babasının yanındaymış. Kızıltoprak... Yıllarca sokaklarda kalmasam, Kamuran’la birlikte yaşayacağım semt.

Kaderin cilvesinden öte, çılgınca bir tesadüfle, Serpil de ben de

mezarda medfun görünüyorduk.

“Sen de benim mezarımı ziyaret ettin mi?”

Buğulu gözlerini ve buz kesmiş yüzünü renkli bir su gibi çevreleyen eşarp ona yakışıyordu: “Defalarca. Ruhunun selamete ermesi için Sahra’yla birlikte dualar ettik.”

Serpil, ailesine, olan biteni açıklayabilecek miydi? Sahra beni görünce nasıl davranacaktı?

“Bu durumda, polis peşimizde mi?” diye sordum.

Serpil “Bilmiyorum” dedi.

Fujer kendinden emin: “Ben hallederim.”

“Polisi yaraladın ve bunu düzeltebileceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

Fujer Fuji’nin afallatıcı seksapeli, abidevi bir nitelik kazanıyordu. Pirelli takviminden Diyanet takvimine dikey geçiş yapmıştı.

Hayatım, beynimi yıkayıp gözlerimi yakan bir ***sabun köpüğüydü.*** Kendi kaderimin kıyısından bile geçmemiştim. Hissettiklerim, düşündüklerim ve yaşadıklarımın gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktu. Hayat denen oyunun dışında kalmıştım. Yaşayamadığım yılların özetiyle yetinmek zorundaydım. Uğruna yaşayabileceğim hiçbir şey yok sanırken, şimdi uğruna canımı verebileceğim şeylerle kuşatılmıştım. Kan ve gözyaşı dolu bir mikserde mahsur kalmıştım.

Fujer: “Burası mı?”

Serpil: “Evet.”

Fujer arabayı yavaşlattı: “Kaçıncı kat?”

Serpil: “Dördüncü kat, 13 numaralı daire.”

“Büyük ihtimalle evde ve etrafta polisler tetiktedir” dedi Fujer, “Şimdi, iki seçenek var. Bir: Ben içeri dalıp çocuğu

getireceğim ve buradan sıvışacağız. İki: Cavidan, pardon, Serpil evine dönecek ve ortalığın yatışmasını bekleyeceğiz.”

“Peki evdekilere ne diyeceğim?”

“Bizi tanımadığını söylersin. Polisler, ajanlar paranoyaktır. Şüphelenecek birilerini bulurlar. Timur Tümör’ün ekibinden olabileceğimizden kuşkulandığını belirt. Onlar, buna ihtimal vermeye-çeklerdir. Neydi buluşacağınız ajanın adı?”

“Habip Hobo.”

“Hah, işte onun peşinde olduğumuzu sanırlar. Civan’ın eşkalini verirken ‘Gözleri farklı renklerdeydi’ deme.” Tatlı bir gülümsemeyle ekledi: “Benim Claudia Schiffer’a benzediğimi de bilmeseler iyi olur. Eve hemen gitme. Şu kafeteryada bir kahve iç. Kadıköy’den buraya taksiyle geldiğini söylersin.”

Serpil’le birbirimize sımsıkı sarıldık. Yine de aramıza giren zamanın katılığını hissediyordum: “Büyükada’ya dönecek misin?”

“Birkaç gün buradayım.”

Telefon numaramı Fujer’e sordum. Ezberden söyledi. Küçük bir kağıda yazıp Serpil’e verdim: “Kulübeden araşan belki daha iyi olur.”

“Tamam.”

“Sahra’yla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Ne yapacağız Civan?”

“Sen... ne istersin? Birlikte olduğun biri var mı?”

“Var.”

Zihnimde koyun suratlı bir çoban canlanıyor. Kaval kemiğini çat diye ikiye kırıp, onu gebertene kadar göğsüne saplıyorum: “Öldürmem gereken biri daha.”

“Senin yaşadığını bilmiyordum... Yalnızdım.”

“Aynı şeyi ben sana söyleyecektim.”

Cellatlığa heveslenmeyen, yargıçlık taslamaz. Üstelemedim: “Peki...”

“Ondan ayrıl. Birlikte İtalya’ya gideriz. Napoli’de ömür boyu aylaklık! Ne dersin?”

“Anlaştık.” Sesindeki mahcupluk ve tereddüdü ayrımsamam imkansızdı.

Serpil’i öptüm. Perhizi bozmayan bir diyet öpücük.

“Seni bir daha kaybetmek istemiyorum”

“Ben de seni.”

Arabadan indi. Elini hafifçe kaldırdı: “Allah’a ısmarladık.”

“Güle güle Serpil.”

Yürürken arkasından baktım. Serpil Silahlıperi, hiç ama hiç değişmemişti. Güzellik, İlahî bir mühür, mucizevi bir kanıt gibi yüzünde sabitlenmişti.

Neşe Karaböcek’in, ***Ayrılık Günü*** şarkısı, arabanın içinde sel suları gibi yükseliyordu.

*

Fujer Fuji’yle beraber bilgisayarlarla dolu bir mekana girdik. “Burası da ne böyle?”

“İnternet kafe.”

Görebildiğim kadarıyla, yeniyetme çocuklar, araba yarışı ve savaş oyunlarına kendilerini kaptırmışlardı.

Fujer boş bir bilgisayarın başına geçti. Google’a Timur Tümör’ yazdı ve ekranda adamın onlarca fotoğrafı belirdi.

Bunlardan birini açıp yazıcıya yolladı.

Sonra da bana verdi: “Bir yerde karşına çıkarsa tanışma faslıyla vakit kaybetmezsin.”

Fotoğrafı katlayıp cebime koydum. ***‘Elektrikli testereleri havaya atıp tutmak’*** diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim: “Peki ya sen? Bana kendini tanıtmayacak mısın?”

“Ben sadece Masum Cici’nin kıyma makinesinden geçirilişini seyretmek isteyen biriyim.”

Kör kuyuya düşen kör bıçak sessizliği

Ruhi Mücerretle birlikte market alışverişinden dönmüştük.

Sokakta iş makinelerinin gürültüsü duyuluyordu.

“Sanki bir devin s...ni tıraş ediyorlar!” diye yakmdı Ruhi Bey. Şantiye şamatası birden kör kuyuya düşen kör bıçak sessizliğine dönüştü.

“Askerlik anılarınızı pek anlatmıyorsunuz?”

“Önemli kısımları tarih kitaplarında yazıyor zaten...” dedi ve ekledi: “Hatırlananlar, yaşananlarla örtüşmez; anlatılanlar da hatırlananlarla.”

Figen Negatif, BİM poşetlerindeki öteberiyi mutfak masasına boşaltıp raflara, buzdolabına yerleştiriyordu: Bebek bisküvisi, ayıklanmış Norveç mezgidi, üzümlü kek... Bunlar ihtiyar için. Sert yiyecekleri, takma dişlerle çiğnemekte zorlanıyor.

Ruhi Mücerret, elinde bir plak, yanı başımda dikilmiş beni izliyor: “BİM’e çok sık uğruyorum. Bana BİMbaşı rütbesi vermeliler” diyor, fren tutmayan bir gülüşle.

“Siz zaten Türkiye’nin en kıdemli neferisiniz.”

Vızzzzzzzzzzzz... Vızzzzzz....

Dev bir karasinek, Ruhi Bey’in etrafında fır dönüyor.

Ruhi Mücerret, plağı boşlukta sallıyor: “Bu sinek de bizi s.kecek!”

Figen Negatif’in gözleri hayretle açılıyor, dudağı takdirle bükülüyor. Bu kadıncağız belki başka bir gezegende güzel kabul edilebilir.

Konuyu değiştiriyorum: “Ne dinliyoruz?”

Sinek tavanda zıplarken Ruhi Bey ve ben salona geçiyoruz.

“Sergey Prokofiyef’in Do majör 3. Piyano Konçertosu’nun üçüncü bölümü; allegro ma non troppo. Piyanistler için bir mükemmellik imtihanıdır bu kısım.”

Cehaletimi kesin bir şekilde açığa vuran, yavan bir soru soruyorum: “Bu müzik... size ne anlatıyor?”

“Dışında kaldığım hayatın sürprizlerle örülü ihtişamından dem vuruyor.”

“Poligona gitmek ister misiniz?”

“Ne işimiz var poligonda?”

“Adam şeklinde kesilmiş kağıtlara kurşun yağdırırız?” “Evvela, adam suretindeki kurabiyelerden yiyelim. Aç karnına tetik çekmeyelim.”

Sinek öyle kocaman ki, mutfaktan ayrılırken ışığı söndürüp kapıyı kapatıyor.

Dünyadan ayrı, hayata bağlı

Flaşlar patlasın! Çünkü biz jönleriz!

[Polis tarafından vurulan Amerikalı devrimci JAMES MCLAIN'in son sözü, 1970]

Ruhi Mücerret, ameliyattan sonra gözle görülür şekilde zindeleşmişti. Figen Negatif, ona günde iki kere Ginseng yutturuyordu. Dolar milyarderleri, diktatörler, Hollywood starları ve şampiyonlar için limitli üretilen ***Treasure*** serisinden.

Poligonda, ihtiyar kurt attığını vuruyordu.

Ben de fena sayılmazdım.

Poligondan sonra geçkin dostumun evine yollandık. Acıkmıştık. Pizza söyledik. Terastaki masada tıkındık. "Seni öldürmeyen şey, seni şişmanlatır" dedi Ruhi Bey.

Akşamüstü çekirdekli bir yağmur yağıyordu. İçeri kaçtık. Eski tüfek, poligondan aldığı kağıt hedefi duvara asmıştı.

Fujer Fuji, Serpil Silahlıperi, Timur Tümör, Nazlı Hilal, Ozan ve Sahra'yı düşünüyordum. Zekam gerilemişti sanki. Ruhi Mücerret'e, Masum Cici hakkında soru sormaya çekiniyordum. Hiçbir duyguyu normal düzeyde yaşayamıyordum. Her şey hayat memat meselesi yoğunluğundaydı.

Ruhi Bey “Civan, sen temiz bir çocuksun” dedi.

“Umarım öyleyimdir” dedim.

“Sence ben neden intihar etmiyorum?”

“Anlamadım?”

“İntihar edenlerin çoğu, 75 yaş üstü kimseler. Eh, artık ölmem gerek, değil mi?”

“Ağzınızdan yel alsın Ruhi Bey. Allah uzun ömürler versin.” “Âlemsin be Civan. 100 ya-şm-da-yım. Bundan fazla yaşamak ayıp artık.”

“Gerçekten, 100 yaşında hissediyor musunuz kendinizi?” “Tabii ki hayır. Dikkat et, dünyadan söz ederken olumsuz ifadelere varıyoruz: ‘Yalan dünya’ diyoruz mesela. ‘Dünyevi’ kelimesi, menfi bir mana taşıyor. Fakat ‘hayat’ sözcüğü öyle değil. ‘Hayati ehemmiyet’ten bahsediyoruz. ‘Hayat dolu’ diyoruz. Dünyaya bağlanmadan, hayata tutunmayı öğrenmemiz gerekiyor.”

“Yani... bu nedenle intihar etmiyorsunuz, öyle mi?”

“İyi bildin. Fakat zannetme ki ölmeyi istemiyorum.”

“Ölmeyi istediğiniz halde intiharı düşünmüyorsunuz...” Cümle ağzımdan çıktığı anda, serserilik yıllarımı özetlediğimi fark ettim.

“Bravo delikanlı. Ölümü ancak hayattan yana bir taktikle anlayabiliriz.”

“Nasıl?..”

“Fikrim yok.”

“Ne? Biliyor gibiydiniz?”

“Peh! Yaşadıklarımızı kontrol edebiliyor muyuz sence?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Yani zamanı, olayları yönetemiyoruz. Hayat üzerinde bir tasarrufumuz yok. Bedenimizin yıpranmasını bile engelleyemiyoruz. Zaman bizi sürüklüyor...”

“Hem de ne biçim.”

“Bir yerden sonra insan, hakikatin bu dünyada bulunamayacağını anlıyor.”

“Bundan emin misiniz?”

“Yeryüzü yalnızca arayışa elverişli. Burada ancak izler, ipuçları, işaretler derleyebilirsin. O kadar.”

“Trajik bir durum.”

“Öyle mi dersin? Mükemmel kişiler mükemmeliyetçi olmazlar.” “Ahrete gerçekten inanıyor musunuz? Cennete, cehenneme?”

“Cüretkar bir soru mu sordun, bana mı öyle geldi?”

“Pardon, haddimi aştım sanırım.”

“Cevaplamak istiyorum: Cennete ve cehenneme inanıyorum, çünkü ikisi de bu dünyada mevcut.”

“İlginç.”

“Evet. Bu nedenle, mezar taşıma ***Hayat devam ediyor’*** yazdıracağım.”

“Çok şakacısınız.”

“Değilim, espritüelim. Espri, hakikate yaklaşmanın; şaka ise gerçeklerden kaçmanın yoludur.”

*

“Masum Cici’den ne haber?” Bu soruyu beklemiyordum. “Sahi, müjdeyi vereyim...” diye yalana giriş yaptım.

Sözümü böldü: “Buldun mu izini?!”

“Tabii ki.”

“Aslansın Civan! Nerde bu mendebur?”

“Ha?”

“Masum Cici dostumuz nerelerdeymiş?”

“Bilmiyorum.”

“Zırvalama. Demin ‘Buldum’ diyordun?”

Zaman kazanmayı denedim: “Facebook kullanıcısı bir tek Masum Cici vardı...”

“Yani?..”

“Ben de kendisine mesaj attım.”

“Ne dedi?”

“Sizi hatırladı.”

“Civan, televizyon seyreden herkes beni tanır zaten.”

“Demek istediğim, size ödünç para verdiğini anımsadı.” “Eeeee?”

“Ben de 2 bin lirayı ödedim” deyiverdim.

“Ne?!”

“Artık müsterih olunuz efendim. Masum Cici’ye parayı havale ettim. Borcunuzu kapattım.” Ruhi Bey’in beynindeki çipten ötürü kafasının karışmış olabileceğini düşünüyordum. Belki çipe kaydedilmiş bir dosya yüzünden Masum Cici’yi tanıdığını sanıyordu? Ne de olsa ikimizin de aklımızdan geçenle ağzımızdan çıkan arasındaki bağ gevşemişti.

*

Hastanenin yolunu tuttum. Eczaneden bir kemik iliği iğnesi almıştım. Paketten enjektörün yanı sıra küçük bir

kılavuz iğne çıktı. Doktor, sırtüstü yatmamı istedi. Sternum kemiğime yani iman tahtama, uyuşturmaksızın, kılavuz iğneyi batırdı. Sonra enjektörü kullanarak iliğimi çekti. Ve minik tüplere aktararak laboratuara gönderdi.

*

13 Mayıs günüydü. Nazlı Hilal evde valizini hazırlıyordu. Onun suskunluğunun satır aralarını okuyamıyordum. Ozan hastanedeydi. Ertesi gün ameliyata alınacaktı.

Nazlı Hilal'e, SerpiPin yaşadığından bahsetmemiştim. Muhtemelen haberdardı zaten. Kadınlar birbirlerini görünmez kılmaya programlanmıştır: "îyi misin?"

"İyiyim. Biraz heyecanlıyım sadece."

"Gönlünü ferah tut. Ozan iyileşecek."

"Sayende, Civan."

"Ameliyat yarın saat kaçta?"

"Sabah 9'da. Bir aksilik olmazsa."

"Okuldan izin alacağım. Gece hastanede mi kalacaksın?" "Tabii ki."

"Sabah orada olurum."

"Tamam."

Evden çıktım. Arabaya atladım. Mektebin yolunu tuttum. Telefonum çaldı. Açtım. Arayan Serpil'di.

"Civan?"

"Merhaba, Serpil. Nerelerdesin, her şey yolunda mı?"

"Sorun yok."

"Ne zaman görüşeceğiz? Sahra ne yapıyor?"

"Oyun oynuyor. Cumartesi görüşebiliriz. Sahra'yı da getiririm..."

Acıbadem'deki evde tekbaşma kalacaktım. "Evde buluşalım mı?"

"Peki. Seni sonra arayacağım. Şimdi kapatmalıyım."

Serpil'le aşkımızı temize çekebilecek miyiz? Çaydanlıkta kaynayan suyun buharı gibi bir soru işareti yükseliyor içimde. N'apabilirim? Kadın karar verene, erkek anlayana dek ömür bitiyor.

Hakkı L. Berfin odasına çağırdı. Gittim: "Merhaba, Müdür Bey. Beni emretmişsiniz?"

Bana, içimi görmeye çalışır gibi baktı: "Civan Beyciğim, şöyle buyurun." Masasının önündeki iki koltuğu işaret etti.

Otorite, yaşamsal gıdasını, hiyerarşik formalitelerin özündeki banallikten alıyordu. Sağdaki koltuğa oturup yarım ağız gülümsedim: "Teşekkürler."

“Günler, Erikli suları gibi şırıldayıp geçiyor, Billur Tuz hızında akıyor haftalar. Komili zeytinyağı misali süzülüyor aylar. Yıllar, Activia probiyotik yoğurtla beslenen bir dansözün asitli dışkısı nasıl paüayıp saçılırsa öyle...”

“Efendim?” Müdür de mi beynini Pakt’a kiralamıştı?

“Biliyorsunuz, ben topalım. Yani sakat, özürlü, daha doğrusu engelli... Yeni tabirle ‘özel insan’ım.”

“Sizi dinliyorum.”

“Talebeniz olsaydım benim bedenimi de zorla eğitir miydiniz? Beden eğitiminden muaf tutulmak için doktor raporu getiren engelli öğrencileri de derse aldığınızı işittim.”

“Doğru.” Gün içinde muhatap olduğum insan sayısının düşmesini göze alamazdım. Reklam mesajlarını mümkün olduğunca çok kişiye iletmeliydim. Fakat tabii bunu müdüre anlatmayacaktım.

“Hayatı zorlaştırmak, bir aptala başarı gibi görünür. Neden raporlu talebeleri de derse katılmaya icbar ediyorsunuz?”

“Bildiğiniz üzere, beden eğitimi sadece pratiğe dayalı değil, aynı zamanda teorik bir ders. İkisi birbirinden ayrılmaz: Mc Donald’s french fries’ı ile Calve ketçap gibi. Doktor raporu, öğrencilerin kondisyon ve performans sorunlarını belgeliyor. Buna mukabil, derse dinleyici ve seyirci olarak katılmalarında bir sakınca yok. Hatta fayda var.”

“Çay alır mıydınız?” Bu cümleye dikkat edin sevgili okur. Bir düşüncenizi söylediğiniz anda çay teklif eden kimse, size katılmıyor demektir.

“Lipton mu?”

“Çaykur” dedi ve herşey dondu. Kuş b.kunun havada donması

gibi.

Sahte ölümsüzlük

Kadınlara güvenirsen, yoksul ölürsün. Erkeklere güvenirsen, erken ölürsün.

[WAFA VVAZZANI, *Varoluşun Eşantiyonu]*

Ozan’ın ameliyatı öğleden sonra, saat 5’e ertelenmişti. Nazlı Hilal’le, Marmara Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesinde buluşacaktık.

Okuldan izin almıştım. Öğle ezanından önce camiye gittim. Ruhi Bey henüz gelmemişti. Bir bank’a iliştim. Avni Vav’a başımla selam verip gülümsedim.

“Nihayet baş başa kaldık” diyerek yanıma ilişti.

“Nasılsınız efendim?” Nazik olmaya çalışıyordum.

Soruyla karşılık verdi: “En sevdiğin renk ne?”

“Ferrari kırmızısı.”

“Peki, favori yemeğin?”

“Dominos Mexicano pizza.”

“Sence eğlenmek nedir?”

“Carrefour’daki promosyon reyonlarından aldığım ürünlerle alışveriş arabasını tepeleme doldurmak.”

“Aşk?”

“Algida’yı paylaşmak.”

“Kimle?”

“Mavi Jeans reklamındaki Adriana Lima’yla.”

“Macera?”

“Lufthansa uçağında Samsung Galaxy tabletimden ***The New***

Yorker okurken Disneyland’a doğru ilerlediğimi bilmek.”

“İki kere iki?”

“Dirt”

“Yani?”

“FX’te yayınlanan dizi.”

“Şiir gibi konuşuyorsun Civan. Pembe kuyruklu yalanların ruhumu okşuyor.” Avni Vav, ceketinin cebinden bir bloknot ve kalem çıkardı. Deftere bir not yazıp yüzüme tuttu: SENİ ÖLDÜRECEKLER.

“Neden bahsediyorsunuz?”

İşaret parmağını dudaklarına götürdü: “Hişşş.”

Bir not daha: KONUŞMAYI KES. BAŞINI SALLA.

“Niye?”

Gene yazdı: ÇÜNKÜ KAFANIN İÇİNDE BİR ÇİP VAR. BUNU BİLİYOR MUYDUN?

“Biliyorum?” dedim.

GEL BENİMLE yazıp ayağa kalktı. Peşine takıldım. Abdest-hanedeki ahşap dolaplardan birini açtı. Takunyaları görünce kapattı. Bir başka dolapta üst üste konmuş katlı havlulardan en üsttekini aldı. Musluklardan birinde havluyu iyice ıslattıktan sonra elime tutuşturdu. Deftere bir not yazıp bana gösterdi: HAVLUYU KAFANA SAR.

Dediğini yaptım. Abdest musluklarının üzerinde bir uçtan diğer uca uzanan aynadaki, Hint fakirine benzeyen yansı’ma sırtımı döndüm.

“Neler oluyor Avni Bey?”

Avni Vav'm dili çözüldü. Hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Aynı soruyu benim sana sormam gerekir. Ruhi Bey bir süredir reklam mesajları içeren lakırdılar edip duruyor. Cami cemaatine Kom mayo, Nikon fotoğraf makinesi, Honda motosiklet, Kinder sürpriz yumurtadan bahsediyor habire. Sen de öylesin. Bunu fark etmeyebilirdim. Fakat televizyondaki cinayet, intihar, adam kaçırma, grup seks baskını, patlama gibi sansasyonel haberlerin çoğunda ürün yerleştirmeler var. Her şey, Coca-Cola treninin Pepsi gemisine çarpmasıyla başlamıştı. İnsanların zihinlerini kontrol eden bir şebeke iş başında. Araştırdım. Konuşma denetimi ancak mikroçiple sağlanabiliyor.

Böyle şeyler yalnızca benim romanlarımda olur sanırdım. Şimdi söyle bakalım. Beynindeki reklam çipi nereden geldi? Ruhi Bey bu işe nasıl bulaştı? Tüm bu sapıklıkların sorumlusu kim?"

Kolumu tutuyordu. Konuşurken, birkaç adım yürüyüp bahçedeki asma çardağının altındaki bank'a oturduk.

"Masum Cici" dedim. "Pakt adında bir ajansı yönetiyor. Ajans binası Şile'deki Meşrutiyet Köyü'nde, yerin altına inşa edilmiş. Bir paulownia bahçesinin içinde. Bana en etkili reklam mecrasının insan olduğunu, bu nedenle günlük konuşmalara reklam mesajları katmaya dayalı bir sistem kurduklarını söyledi. Yeğenimin ameliyatı için paraya ihtiyacım vardı..."

Yere bakarak kendi kendine mırıldandı: "Sen de Ruhi Bey'in beynini kullanmalarına yardım ettin?"

“Hiç kimsenin zarar görmeyeceğini düşünüyordum.”

Kaşlarını çattı: “Hangi dünyada yaşıyorsun?”

“Ben... yedi sene sokaklardaydım...”

“Nasıl? Ne halt ediyordun sokakta?”

“Bumfight diye bir şey duydunuz mu?”

“Şu, dilencileri dövüştürdükleri kepazelik turnuvalarını mı diyorsun?”

“Evet. Ben, oradaki Kolombo’yum.”

“Fakat onun bir gözü sargılıydı... Demek ki senin gibi yumruk yiye yiye beyni peynir suyuna dönmüş tipleri tercih ediyorlar. Ve tabii Ruhi Mücerret’in de hafızası elekten farksız. Adam evinde zuhur eden kadını, 15 yıllık hizmetçisi sanıyor.”

“Figen Negatif’ten mi bahsediyorsunuz?”

“Yoksa o da mı Pakt’tan?”

“Evet ama Ruhi Bey’in sağlığıyla ilgileniyor daha ziyade.

“Bak yavrucuğum. Kafalarınızdaki zımbırtılar yalnızca sizin dilinizi yönetme işine yaramıyor. 24 saat nerede olduğunuzu, ne yaptığınızı, tüm sırlarınızı öğrenmelerini sağlıyor. Coca-Cola treniyle Pepsi gemisinin çarpışmasında tam 77 kişi ölmüştü, hatırlıyor musun?”

“Moda sahilinden bakınca yangını görmüştüm, fakat olayın detaylarını bilmiyorum.”

“Yani bu kolpacı cücük, insanları bozuk para gibi harcıyor. Kaza günü Zehra Zarifoğlu saçını başını yolarak “Coca-Colaaa! Kazananların içeçeğiiiiiiiü!” diye bağırıyordu. Besbelli onun beynine de çip yerleştirmişlerdi. Geçen gün Ruhi Bey’den öğrendim ki, kadın o olaydan sonra intihar etmiş. Kurcaladım. Gar binasının tepesinden atlamış. Diledikleri anda sana kendini öldürtebilirler. Ruhi Mücerret’e ne kötülük düşünüyorlar kim bilir.”

“Selamünaleyküm! ”

“Ooo, aleykümselam Ruhi Bey, biz de sizden bahsediyorduk, hoş geldiniz.” Avni Vav birdenbire bambaşka bir havaya bürünmüştü.

Havluyu bir ucundan tutup çekerek başımdan sıyırdım: “Bir keresinde Hacı Şakir sabun kalıbını takoz olarak kullanmıştım.” ***‘Yapabileceği tüm hataları yapıp hiç ders almamak***’ diye bir şey olmasaydı ben icat ederdim.

*

Camel’ından derin nefesler çeken Ruhi Mücerret, krematoryum bacası gibi tütüyordu. Orhan Gencebay’ın ***Kaderimin Oyunu*** şarkısı Subaru’nun teybinden damarlarımıza dolup kanımıza karışıyordu. ***“Ne sevenim var, ne soranım var, öyle yalnızım ki... / Çilesiz günüm yok, dert ararsan çok, öyle dertliyim ki...”*** Mısralar kalbe barut

döküyor, müzik ise kıvılcım saçıyordu. Yine de Ruhi Bey'in efkarlandığım görmek beni şaşırtmıştı.

Suadiye'nin lüks caddeleri harabe tozu, varoş loşluğu ve enkaz dumanıyla sarmalanmıştı.

Serpil Silahlıperi'den sinyal bekliyordum. Kızım Sahra'yı görme fikri içimi kamaştırıyordu. Timur Tümör belasına köklü bir çözüm bulmam gerekecekti. Avni Vav'ın komplo teorisini hesap dışı tutamazdım; Masum Cici beni ve Ruhi Mücerret'i bir fiskede har-cayabilirdi.

Ozan'ın ameliyatına 4 saat vardı. Ruhi Bey'i birazdan evine bırakıp hastaneye gitmeliydim.

Telefonum çaldı. Nazlı Hilal, hattın diğer ucunda: "Civan?" O da Ozan gibi cümleleri kısaltıyordu. Cümleyi zihnimde "Hastaneye sabahtan gelecektin, nerelerdesin, seni bekliyorum; biliyorsun, kimsem yok, bari arayıp haber verseydin" şeklinde tamamladım.

"Yoldayım, 15 dakika sonra orada belireceğim" dedim.

Ruhi Mücerret'e Ozan'ın hastaneye kaldırıldığını söyledim.

"Ağabeyin... o nerede?" diye sordu.

"Sizlere ömür, onu birkaç sene evvel trafik kazasında kaybettik" dedim. Ruh Bey'e "Ağabeyim sizin sağ kurtulduğunuz uçak kazasında öldü" demekte bir yarar görmüyordum.

“Hangi hastanedeler?”

“Marmara Üniversitesi’nin Hastanesi’nde.”

“Yakınız. Çabuk ol.”

“Siz de mi geliyorsunuz?”

“Tabii ki. Ozan benim arkadaşım.”

Cennetin üst katına çıkan asansörde silahlı çatışma

Bebek, aşk tünelindeki trafik kazasıdır.

[LEONARD LOUIS LEVINSON, 1904-1974, *Çenesi Düşük El Kuklası]*

Operasyon başarılıydı. Ozan'ın iyileşmesi için gerekli biyolojik ve finansal çözümleri ürettiğim için hoşnuttum.

Nazlı Hilal iki gündür hastanede oğluna refakat ediyordu. Ozan, bir süre daha doktor gözetiminde kalacaktı.

Cumartesi sabahı 9.30'da uyandım. Güneş altında İstanbul, turistler için hazırlanmış gezi rehberi kitabının renkli kapağı gibi parlıyordu.

Serpil aradı: "Civan merhaba. Saat 12'de Sahra'yla birlikte Özgürlük Parkı'na gideceğiz. Gelebilir misin?"

"Orada olacağım."

Annesinin rüyalarını gören cenin gibiydim.

6 yaşma kadar yetim büyüyen yavrumla nihayet kavuşacaktık.

Hızlı bir duşun ardından giyindim. Toys'R'us'a uğradım. Sahra'ya pelüş bir panda satın aldım. Sempatik olduğu kadar mahzundu da.

Saat 11.30’da parktaydım. Manzara, duvar takvimlerdeki Ağustos sayfası resimlerine benziyordu. Kalabalıktı. Kafeterya, dondurmacı, oyun alanları ve havuz arasında dolaşıyordum. Cennetin üst katlarına çıkan asansördeymiş gibi mutluydum.

Siyah takım elbiseli bir fedai bozuntusuna gözüm takıldı. Halinden, birini aradığı belliydi. Çim tepesinin arkasında siyahlı bir adam daha vardı. Kafeteryanın girişinde, dondurma büfesinin yanında, tırmanma platformunda... Yüzümü pandayla gizleyerek gangsterlerden birine arkadan yaklaştım. Ceketinin eteği, belindeki silahtan ötürü biraz kabarıktı. Arka cebimden çıkardığım fotoğraftaki Timur Tümör’ün yüzüne baktım. Yo, bu herifle ilgisi yoktu. Sağ elinin işaret parmağını kulağına götürdü. Besbelli, kulaklık takmıştı ve bir talimatı dinliyordu. “Emredersiniz Timur Bey” dedi ve hızla parkın doğu kapısına yöneldi. Pandayı, bir çamın dibine oturttum. Apiko diyakozun ardına düştüm. Aramızdaki mesafe 5 metre kadardı. Doğu kapısından Serpil Silahlıperi ve Sahra el ele girdiler. Küçük kızımın bir gözü mavi, diğeri kahverengiydi! Kendimde beğenmediğim bu durum, Sahra’ya ulaşılmaz bir güzellik katmıştı. Fedai işaret parmağını tekrar kulağına götürdü. Çetesini haberdar edecekti. Buna fırsat veremezdim. Fırladığım gibi boynuna yapıştım. Kulaklığı söküp attım. Adamın şakağına yumrukları saydırıyordum. Güm diye devrildi. Bayılmıştı. Belindeki tabancayı kaptım. Serpil panikle etrafa bakmıyor, Sahra ise ağlamaklı görünüyordu. Hızla koşup Sahra’yı kucağıma aldım. Serpil’in elini tuttum: “Korkma ben varım!”

Yürürken, çam gölgesindeki pandayı aldım. Sahra'ya "Bu senin" deyip bir öpücük eşliğinde verdim.

"Sen benim babam mısın?" diye sordu. Gülümsediğinde, gözlerinden tüm dünya yansıyordu.

"Evet yavrum" diyerek yanağına bir öpücük daha kondurdum. Sırat köprüsündeki ip cambazı gibi hissediyordum. 6 yaşında ve 20 kilo bir bebeğim olmuştu. Yeni bir bebek, tüm öncelikleri değiştirir. Gelgelelim müjde ile felaket aynı anda belirmişti. Ölüm tehlikesi altında, yaşama sevinciyle dolmuştum. Benden daha kötü durumda insanlar var, kesin. Onların yerinde olmak istemem.

Serpil sol tarafımdaydı. Kalabalığın içinde dikkat çekmeyecek bir tempoyla batı kapısına doğru yürüyorduk. Muhtemelen orada da bizi bir baş belası bekliyordu. Arabaya ulaşabilirsek gerisi kolaydı.

Serpil Silahlıperi "Başkaları da var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum, sakin ol lütfen" dedim. O şüphelenmekte haklıydı, ben de yalan söylemekte.

"Koruma yok mu yanında?" diye sordum.

"Uyku hapını ezip çayına karıştırdım" diye açıkladı.

Sahra'yı Serpil'in kucağına verdim. Kızımın, birazdan işleyeceğim cinayeti görmesini istemiyordum. Beni yanlış tanımasından endişeleniyordum. Gerçekte kimdim ben? Babalık liyakatine sahip miydim? Pek sanmıyorum.

Kaderimde, tanışmamızın ilk dakikalarında küçük kızıma elimde tabancayla dehşet saçarken yakalanmak yazılıydı galiba. Ne tuhaf. Serpil'le tanıştığımız gün de silah sesleri ve cesetler vardı...

Batı kapısını bir değil iki adam tutmuştu. Gözlerini bize diktiler. Biri kulaklıklı telsize heyecanla bir şeyler söyledi. Tahminimce diğerlerine bizi yakaladıklarını anonsladı. İkisi birden silaha davrandılar. Serpil'in önüne geçtim ve tabancamı çekip ateşe başladım. Bir mermi, sağ kulağımı sıyırdı: Vınnn! Kafamın içinde bir katedral çanı çalıyordu. Adamların birini başından, diğerini göğsünden vurdum. Tüm sesler kesilmişti. İnsanlar kaçışıyorlardı. Fakat çığlıkları duyamıyordum. Yüzü gözyaşlarıyla kaplanmış Sahra'nın ağlamasını işitmiyordum. Kargaşa, balıkların savaşı kadar sessizdi. Çocuğu Serpil'den aldım. Var gücümüzle koştuk. Ayak sesleri çıkarmadan. Subaru'ya atladığımız gibi vınladık. Arka koltukta Sahra, pandaya sarılmış, içli içli ağlamaya devam ediyordu. Panda da en az Sahra kadar üzgün görünüyordu. "Sakin ol yavrum, bir şey yok, hepsi geçti. Şimdi seni Burger King'e götüreceğim, çocuk menüsüyle birlikte Shrek oyuncakları veriyorlar, Prenses Fiona'yı sevdiğine bahse girerim, sonra Wenice'ten sana elbise seçeriz. İstersen, Tudem Yaymları'nın harika kitaplarını alırız..."

Bir eliyle Sarha'yı tutan Serpil diğer eliyle yüzünü ovuşturdu. Bozuk plağın baygın sesiyle konuştu: "Sen neden söz ediyorsun Civan? Polis her an bizi bulabilir. Yüzlerce insanın gözü önünde adam öldürdün. Arabayı da gördüler. Birileri plakayı almıştır..."

Dikiz aynasında siyah bir Audi son sürat yaklaşıyordu. Derin bir nefes alıp gaza yüklendim. Otoyolu geçip kuzeye yöneldim. Takip edilirken, zürriyeti bağlanmış trafikte çakılmaktan iyidir. Audi, arabaların arasında makas atıyordu. Güdümlü füze gibiydi. FSM Köprüsü'ne bağlanan yoldan sapıp meçhule giden bir rota tutturdum. Audi'nin şoför yanında Timur Tümör oturuyordu. Havası inmiş rugby topuna benzeyen kafasını seçebiliyordum. Aptallar öfkelenince, kendilerini belli etme fırsatı buldukları için sevinirler. Timur Tümör, doğrulup pencereden sarkarak kurşun yağdırmaya koyuldu.

"Eğilin!" Serpil ile Sahra'yı koruyabilecek miydim?

Yıllarım kavga dövüşle geçti. Fakat hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

Mermiler, arka camı tuzla buz etmişti.

Şirket binaları, fabrikalar ve gecekondulardan sonra bodur fidanlarla kaplı ıssız bir bölgeye varmıştık. Solda Audi'nin girebileceği bir boşluk bırakmamaya çalışıyordum. Sahra'yla birlikte Serpil de ağlıyordu. Tabancayı Serpil'e uzattım. Birkaç el körlemesine ateş etti. Torpido gözünden, Fujer'in verdiği Glock'u aldım. Ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Göğsümde, mağlubiyete mahkum bir ordunun kalp atışları yankılanıyordu. Arka lastiklerden biri patlamıştı. Jantın asfalta temas ettiğini hissediyordum. Elinde DUR levhasıyla dikilen bir yol yapım işçisini geçtim. Yola dikey olarak dizilmiş otoban kukalarını devirdim. Bir viyadüke girmiştik. Audi arka tampona çarpıp duruyordu. Buradan aşağı uçmamak için arabayı kontrol etmeye

çabalıyordum. Viyadükün çıkışına barikat kurulmuştu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Araba infilak edecek gibiydi. Frene yüklendim. Barikatın arkasında makineli tüfeklerle bize nişan almış şık siviller hazır bekliyordu. Hayatımın başlamadan biteceği duygusuna kapıldım. Ardımda, Audi'nin de fren çığlığı duyuluyordu. Bu tabloyu yorumlamakta zorlanıyordum. Öldürülecek miydik, kurtarılacak mı? Tetikte bekleyen manganın arasından sevgilim ve kızımla birlikte sağ salim savuşabilecek miydik?

Barikatın ortasında dar bir boşluk bırakılmıştı. Oradan geçerken kum çuvallarına çarptım. Etraf FBI ajanlarına benzeyen adamlarla ve siyah otomobillerle doluydu. Direksiyonu sağa kırdım. Sarsılıp kayarak yol kenarında yükselen kayalığa tosladık. Yukarıdan düşerek kaportaya çarpan irili ufaklı taşların seslerini duydum.

Ta-ta-ta-ta-ta-ta-ta-taaaaaaaaa!

Geri dönüp baktım. Onlarca adam, otomatik tüfeklerle Audi'yi kevgire çevirmekteydi. Timur Tümör'ün patlamış kafasından kan fışkırıyordu. Audi, içindeki cesetlerle birlikte yanmaya başladı. Aksiyon korosu, tabanca ve tüfekleri enstrüman olarak kullanarak şarkı söylerken, her dizenin sonunda havaya ateş ediyordu: "***Bir bilmecem var çocuklar!/Haydi sor! Sor! / Çayda kahvaltıda yenir!/Acaba nedir, nedir? / Bisküvi denince akla... / Tamam, şimdi buldum! / Her an onun adı gelir! /Eti! Eti! Eti!"***

Ceset piramidi merdiveninde bir basamak

Kellemi kaldırıp, kalabalığa gösterin. Çünkü ben buna değerim.

[Giyotinle idam edilen GEORGES DANTON'ın son sözü, 1759-1794]

Trene toslamış boğa gibi sersemlemiştim. Arabadan atladım. Takım elbiseli komandolardan biri yanımıza yaklaştı. îri kıyım, kır saçlı, çakır gözlüydü. Nostaljik bir sırıtışla sordu: "İyi misiniz, yaralanmadınız ya?"

"Normal" dedim.

Adam elini yakama uzatırken nazikçe "Müsaadenizle" dedi ve omzumun altından bir cam parçası çekip çıkardı.

"Aaah!"

Sahra pandaya, Serpil ise Sahra'ya sarılmış halde Subaru'dan indiler. Ben de onları kucakladım.

înfaz şebekesinin elemanları bize duygulanarak bakıyorlardı.

Serpil sordu: "O... Audi'deki adam... Timur Tümör müydü?"

"Ta kendisi hanımefendi. Artık yaşamıyor tabii. Hatıra olarak saklamayı düşünürseniz, kafatasını sizin için temizletip

cilalatabili-rim.”

“Ne yapayım ben onun kafatasını?!”

Adam dudak büktü: “Bilemiyorum... Kül tablası?”

Sahra sakinleşmişti: “Hayatımızı kurtardınız... Siz, polis misiniz?”

“Polis mi?” Şakrak bir kahkaha koyuverdi. “Hayır. Biz bu işi hobi olarak yapıyoruz.”

Yolun ilerisinden 1967 model siyah bir Cadillac Eldorado çıkageldi. 180 derecelik bir dönüşten sonra az ötemizde durdu. Arabayı bir yerden hatırlıyordum. Şoför indi ve önünü ilikledi. Onu da gözüm ısırıyordu. Kesik Baş İlkokulu’nun bahçesinde Masum Cici’yle telefonda konuşurken, bu şoför aynı arabayla gelip beni almış ve Pakt’a götürmüştü.

Cadillac’ın arka kapısını açtı ve reverans yaparak bizi arabaya davet etti.

Serpil’le birbirimize baktık.

Komando, “Bizim burada biraz daha işimiz var. Sizi fazla tutmayalım efendim” deyip kaldırılmakta olan barikata doğru seğirtti.

Cadillac’a bindik. Şoförün yanındaki koltukta Masum Cici oturuyordu. Başını çevirip bizi süzdü: “Geçmiş olsun Civan Bey.” “Teşekkür ederim.”

Sahra pandaya yoldaki ağaçları, kuşları gösteriyor, cıvıl cıvıl bir şeyler anlatıyordu.

Serpil Silahlıperi'nin gerildiğini hissettim. Yavaşça eline uzanınca fark ettim ki tabanca hâlâ elindeydi. Silahı alıp belime, Glock'un yanma taktım. Serpil koluma sarıldı. Omzumdaki yaradan sızan kan, gömleğime düz bir çizgi çekmişti.

"Pakt için çok değerlisiniz Civan Bey," dedi Masum Cici "umarım bu kurtarma operasyonunu özel hayatınıza müdahale gibi algılamazsınız."

Başımı öne doğru uzatıp fısıldadım: "İki adam vurdum. Birini yaraladım. Muhtemelen arabamın plakası ve eşkalim polisin elinde..."

Cadillac, Çamlıca'dan Acıbadem istikametine doğru ilerliyordu. "Hiç merak etmeyin. Personelimiz, çatışmadan önce aracınızın plakasını sökmüştü. Ayrıca aynı renk ve modelde bir Subaru şu anda evinizin önüne park edilmiş durumda." Bileğimi tutup avucuma Subaru anahtarları tutuşturdu.

Şaşalamıştım. Masum Cici'nin olayları bu derece sıkı kontrol etmesi gururuma dokunuyordu. Kendimi zayıf hissediyordum: "İyi

ama nasıl?.."

"Biliyorsunuz, Civan Bey, sizinle karşılıklı güvene dayalı bir işbirliğimiz var. Tehlike ihtimali belirdiği anda

imdadınıza koşmak bizim dostluk vazifemiz. Aramızda böyle şeylerin lafı olmaz.”

“Ben de çok teşekkür ediyorum” dedi Serpil Silahlıperi ölçülü bir yapaylıkla.

Olup biteni anlamlandırmaya çalışıyordum. Timur Tümör’ün Özgürlük Parkı’nda ne işi vardı? Biri ona Serpil Silahlıperi’nin geleceğini haber vermiş olmalıydı. Bunu da yalnızca her an ne yaptığımı beynimdeki çip sayesinde izleyen Pakt elemanları ve tabii ki Masum Cici bilebilirdi. Timur Tümör denen kronik baş belasını kolayca yok ederek bana hem sadakat empoze ediyor, hem de gözdağı veriyordu. Hayatım onun iki dudağı arasındaydı. Kimle dans ettiğimi artık daha iyi anlıyordum. Alyon madikçinin peçesi düşünce maskesi görünüyordu! Sokaklarda yatıp kalkan bir serseriyken, şampiyondum, fakat şimdi sadece bir piyondum.

“Affedin güzel bayan, size kendimi tanıtmadım. Ben, Masum: Civan Bey’in arkadaşıyım” diyerek elini uzattı.

Tokalaştılar. Mideme kramp girdi.

“Memnun oldum.”

“Şeref duydum hanımefendi.”

O anda belimdeki Glock’u çekip şarjörü Masum Cici’nin dazlak kafasına boşaltmayı düşündüm. Fakat Sahra fazlasıyla kan görmüştü. Masum Cici’yi gebertme fırsatı elime bir daha geçecek miydi? Tek temennim. Bu gösterişçi firavunun

tırmandığı ceset piramidi merdiveninde bir basamak olmayacaktım.

Bıçak sırtında, diken üstünde

Kimse bakmıyorken insanların neler yaptıklarını asla bilemezsin.

[MANASTIRLI MUHSİN BEY, 1808-1888, *Sahte Kasavet*]

Aşkın ödülü, hakikat değildir. Ne, haksız mıyım?

Nazlı Hilal'in evinin önünde Cadillac'tan indik. Bahçe duvarının yanında hakikaten de yosun yeşili Subaru duruyordu. Öncekinin tıpatıp aynısı.

Serpil de, Sahra da, ben de hırpalanmıştık. "îçeri geçelim mi?" diyerek evi işaret ettim.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Öyle sayılır. Yani şimdilik."

Yola bakan giriş katın balkonunda albino bir genç adam, kitap okuyordu: ***Tol.*** Romana, elinde flush royale varmış gibi bakıyor. Bahçe kapısının açıldığını duyunca kitabı indirip renksiz gözleriyle bizi takip etti.

Evde el yüz yıkayıp üst baş değiştirdik.

Serpil Silahlıperi'ye buranın rahmetli Okan Ağabeyimin eşine ait olduğunu söyledim. Nazlı Hilal'i hatırlıyordu.

Başını omzuma dayadı. Yaralı tarafa. Ses etmedim. “Timur Tümör’ün öldüğüne inanamıyorum. Senelerce bıçak sırtında, diken üstünde yaşadım...” Buradan sonrasını duyamadım. Zira bir yandan, oyuna dalmış Sahra’ya bakıyor, bir yandan da ölümcül ihtimalleri tartıyordum. Serpil Silahlıperi, nemli gözlerle gülümsüyordu.

“Sahra?” diye seslendim.

Çocuk ciddiyetiyle “Efendim baba?” diyerek bana döndü.

Baba mı? İçim kamaşmıştı. Buna alışmam zaman alacaktı. Sahra’ya arkadaşlık eden panda bile artık halinden memnun görünüyordu.

Küçük kızımın yanma oturdum: “Ona bir isim verdin mi?” “Evet.” Tekeş gözleriyle benimkileri inceliyor, fakat sanırım fıtratındaki asaletten ötürü heterochromia iridum bahsine girmiyordu.

“Nedir?”

Panda’ya döndü: “Ponza.”

“Ponza da ne?”

“Bir maden. Aynı zamanda İtalya’nın batısında bir ada.”

“Çok enteresan. Aferin sana. Gel bakalım buraya.” Sahra’yı kucakladım. Sapsarı saçları yumuşacıktı. Mandalina dilimlerini andıran kollarını boynuma doladı. Hücrelerimin

yenilendiğini hissediyordum. Küçük kızımın bedeninden yayılan cennet esansını içime çektim. Ömrümde ilk defa sevinçten ağlıyordum.

*

Sahra öğlen uykusundaydı. Serpil'in telefonu çaldı: "Buyurun Habip Bey?"

[...]

"Sahra'yla marketteyiz. Eve birazdan döneceğim."

[...]

"Timur Tümör ölmüş mü? Emin misiniz?"

[...]

"Tamam. Elbette. Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapattı.

Bunca hengamenin ortasında Serpil'in sevgilisinin nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Acaba onunla hâlâ yatıyor muydu? Tabii ki evet. Her ne kadar gençliğimi israf etmiş olsam da bunun acısını çıkarmaya çalışmak boşunaydı. Kimsenin bir kabahati yoktu. Aşkın gücü ve matemin ulviliği bile tabiat kanunlarını ortadan kaldırmıyordu. Galiba iyi niyetli bir kobay ve istikrarlı bir kaybeden olduğum kadar, uygar bir serseriydim. Bir insanı sevmenin, ona sahip olmak anlamına gelmediğini biliyordum. Seks, mazi ve yeminler ne

önemli ne de bağlayıcıydı. Şimdi, burada neyi yitirmekteysem, ona içtenlikle şükretmekten başka bir kazanç muhaldi.

Serpil Silahlıperi'yle kanepeye uzanmıştık. Birbirimizin kalbini dinliyorduk. Gömleğimi üstten sıyırarak çıkardım. Serpil'in elbisesi, etek ucundan boğaza kadar düğme doluydu. Karnımdaki kurşun yarasının yanındaki bıçak izini göstererek sordu: "Bu ne zaman oldu?"

"İlk defa görüyorum" deyip gülümsedim.

O da gülümsedi. Artık ölsem de gam yemem. Kaderimde kendim olmak vardı. Anlamıştım. Bu mekan, bu kadın, bu beyin bana ait değildi. Tamam. İntizamdan, sahicilikten ve asaletten mahrumdum. Doğru. Yine de hoşnuttum. ***'Ahıryangınını şerbetle söndürmek'*** diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim. Ömür nasılsa geçecekti. Sevmiş ve sevilmiştim. Ölmüş ve dirilmiştim. Ayrılmış ve kavuşmuştum. Bundan fazlasına heveslenmeye mecalim yoktu zaten. Savaşa ve zafere ihtiyaç duymuyordum. Kırık ve kirli bardağın dolu tarafını görüyordum. Haklı çıkmanın aşağılık tatmininden vazgeçemeyen beleşçiler, kötümserlikte ısrarcıdır. Sizi bilmem sevgili okur, fakat ben kahraman değilim. Şimdi, müsaade ederseniz, sevgilimle biraz baş başa kalmak istiyorum. Çözmem gereken 137 düğme var. [Ruhi Mücerret'ten bir alıntı: ***Mahremiyet, cefanın panzehiridir.]*** Sayfayı çevirin.

Şehirdeki tüm binaların tepesinden atlamak

İçimde bir embesil var. Onun hatalarından ders almalıyım,

[PAUL VALERY]

Sahra’nın uykulu gözleri, mahmur sevimliliği karşısında şap-şallaşmıştım. Göğsümde havai fişekler patlıyor, kulaklarımdan ışık tozları fışkırıyordu. Kollarımı iki yana açıp çömeldim. “Babacığım!” diyerek koşup boynuma sarıldı. Beni sorgulamıyor, yargılamıyor, suçlamıyordu.

“Canım kızım!” diyerek onu havaya kaldırıp döndürürken kanatlarını açtı. Kanepeye yatırıp gıdıkladım. Çıngıraklı kahkahaları canıma can katıyordu. Serpil Silahlıperi yüzünde bir ikona ışığıyla bizi seyrediyordu. Öldü zannettiğim kadınım, hiç doğmadığını düşündüğüm kızımla, hemencecik bir aile olmuştuk.

“Civan, bizim gitmemiz lazım” dedi Serpil.

Onları Kızıltoprak’a götürdüm. Yolda, Serpil’e bir ev kiralayacağımı, eğer isterse evlenebileceğimizi söyledim.

“Bilemiyorum, Civan. Araya çok zaman girdi. İkimiz de o eski kişiler değiliz artık.”

“Timurdan daha büyük bir tümör mü var?”

“Tümör mü?”

“Yani şu sevgilin... Onu mu seçiyorsun?”

“Öyle demedim. Fakat bana çok destek oldu... Kimseyi incitmek istemiyorum.”

Fırtınada iç organları etrafa saçıldıktan sonra, kargaların şamar oğlanına dönmüş bir korkuluk düşünün. İşte o benim. Az önce sevişerek aşkımızın tapmak ateşini yeniden yakmıştık. Üçüncü şahısları dışlayan bir faaliyet alanı açmıştık. “Sakıncası yoksa... kim bu şanslı o.uruk faraşı?”

“Boş ver Civan. Tanıyacak mısın?”

“Yardım edersen belki rakibim hakkında en azından bir fikir edinebilirim? Ne işle meşguller acaba?”

“Konser, düğün, tören organizasyonları yapıyor.”

“Sana karşı...”

“Çok nazik. Sahra’yla da iyi anlaşı... Yani gerçekten centilmen... Rica ederim beni zorlama.”

Kaldıkları evin alt sokağında vedalaştık.

Sahra benden ayrılmak istemedi: “Babacığım, seni bir daha görebilecek miyim?”

“Elbette yavrucuğum. Bir daha hiç kopmayacağız.” Serpil yüzüme bir bakış attı. Dilinin altında çürümüş bakla var gibi zoraki gülümsüyor. Arabadan inip geriye doğru yürüdüler. Bir müddet arkalarından baktım. Sokağı kesen caddeden sola dönüp gözden kayboldular. Geri vitese taktım. Ardımı kontrol ettiğimde, yana yatmış pandayı gördüm.

Peşlerinden yetişmek, oyuncağı kızıma yetiştirmek için alelacele vitesi l'e alıp gaza bastım. Köşeden döndüm. Apartmanın önüne varmak üzereydiler. Onlara doğru hızla yaklaşırken, kapıda dikilen Bedri Dubara'yı gördüm! Onun burada ne işi vardı? Önlerinden geçip yol kenarına dizili arabaların arasındaki bir boşluğa yanaştım. Dikiz aynasından seyretmeye koyuldum. Biricik aşkım Serpil Silahlıperi, zozik adadiyozların en paspalı Bedri Dubara'yla kucaklaştı. Asta diyavolo! Aşağılık herif, Sahra'nın başını okşadı. Ve hep birlikte apartman kapısından içeri girdiler!

ÇATIRT!

Bu, kalbimin kırılma sesiydi.

SerpiFin meçhul yavuklusu Bedri Dubara mıymış?! Şikeyi yüzüme gözüme bulaştırdığım için kasaturayla karnımı deşen or.spu çocuğu? King Kong'un göbek deliği?! Herif tam bir odun, yangında kurtarmayı aklınızdan bile geçirmeyeceğiniz bir takoz müsveddesi! Kalbim çamaşır makinesindeki güvecin gibi çırpmıyordu. Kaşlarım sımsıkı çatılmıştı. Burnumdan soluyordum. Gayriihtiyari sıktığım direksiyon ısınmıştı. Başımdan aşağı, nükleer santrallerdeki sanayi tipi kazanlardan kaynar katranlar döküldü. Gördüğüm sahne, Bedri Dubara'nın kasaturasından bin kat daha feci yaktı canımı. Cehennemde mutlu mesut yaşayan zebaninin sırrı Serpil Silahlıperi'ydi demek? Yutkundum. Serpil'in gerçekte ne istediğini anlayamıyor-dum. Bense... şehirdeki tüm binaların tepesine çıkıp atlamak istiyordum.

Cevabını bilmediğin sorular sorma

Soru, cevabı cezp eder, hakikati değil.

[CHIKAKATA BONGO, *Elektrikli Sandalye Sefası]*

Gece isli, yağlı, paslı bir tencere kapağı gibi şehrin üstüne kapanmıştı.

Fujer Fuji'yle hastanenin bahçesinde buluştuk. Ozan'ın durumu stabildi. Nazlı HilaPin de morali yerindeydi.

Ozan beni görünce sevinçle gülümsedi: "Civan Amca!" Elini avuçladım. Onun ve Sahra'nm bana verdiği enerjinin yoğunluğuna şaşıyordum. İksir gibiydi.

Nazlı Hilal ile Fujer'i tanıştırdım.

Doktor Fuji, sabık yengemin umudunu besleyecek sözler söyledi: "Kemik iliği nakli ameliyatlarının tamamı kesin sonuç verir. Aylık, yıllık kontroller normaldir. Grip tedavisinden sonra bile hastalar kontrol için çağrılır. Geçmiş olsun..."

"Teşekkür ederim. Çok iyisiniz..."

Güzel kadınlar birbirleriyle ne konuşurlar diye merak ederdim

hep.

Nazlı Hilal; Fujer ile aramda neler olduğuna dair göz ucuyla dahi bir imada bulunmadı. Onun bu yönünü seviyordum.

“Sen eve gidip dinlen Nazlı” dedim, “bu gece Ozan’m yanında ben beklerim.”

“Hayır, ben halimden gayet memnunum. Her şey yolunda. Gece uyuyabiliyorum. Ozan’ın da, çok şükür, ağrısı yok. Evde rahat edemem. Zaten yarın veya öbür gün taburcu edilecek. Sağ ol.”

Fujer Fuji, Nazlı HilaFe sarıldı. İki kız kardeşi andırıyorlardı. Her ne kadar Fujer, Nazlı’yı teselli ediyor gibi görünse de, belki durum tam tersiydi. Nazlı, Fujer’e lisan-ı hal ile “Bir gün sen de anne olacaksın güzel kız” diyordu. Kadınların bu konsantre mesajlarını çözmek, onların gizli ajandalarına dair emareleri saptamak zordur.

İhtimamlı öpücükler, ahenkli el sallamalar ve fısıltıya benzer veda sözleriyle ayrıldık.

Fujer’le beraber Kadıköy’e indik. Arabaları rıhtıma park ettikten sonra Bahariye’de Şikago 1929 adlı bir mekana rastladık. Tabelanın altında ***“İçki yasağının sürdüğü günler ”*** yazılıydı. İçeri süzüldük. Yüksek tavanlı, orijinal tablolarla bezeli, yumuşak ışıkla aydınlatılmış kocaman bir salon. Dikkat dağıtıcı bir ahengi var. Müdavimler, Birleşmiş Milletler temsilcileri gibi farklı tarzlarda giyinmişlerdi. Film setine düşmüştük sanki. Çöreğe benzeyen yuvarlak bir masaya çöreklendik.

Orta boylu, kumral, zeki bir bebeği andıran bir adam yaklaştı. Sesi, tonlaması, seçtiği kelimeler, bende diksiyon ve nezaket dersi alıyormuşuz hissi uyandırdı: “Şikago 1929’a hoş geldiniz, şeref verdiniz efendim. Bendeniz, Ahmethan.

Bu akşam size servis edilecek her şey müessesemizin ikramıdır. Lütfen kabul ediniz.”

Şaşırmıştım: “Bize neden hesap ödetmiyorsunuz?”

“Açılış kutlaması yapmadık. Onun yerine, altı ay zarfında mekanımıza gelenleri ilk seferde biz ağırlıyoruz.”

“Bağışlayın ama, Ahmethan Bey, ya menüde ne var ne yok silip süpürürsek?”

“Her ikimizin de dostlarımıza anlatabileceğimiz güzel bir anımız olur efendim. Garsonumuz iki dakika içinde menüyü getirecek. İzninizle.”

Birer İrlanda kahvesi söyledik. Fincanlardan yükselen buhar, Fujer’in yüzünü peçeleyerek gizemli cazibesini takviye ediyordu.

“Senin kadar genç ve alımlı bir kadının cerrah olmasına şaşıyorum. Fakat bir cerrahın silaha sarılıp aksiyon fırtınası estirmesini hiç aklım almıyor. Bütün bunların bir izahı var mı Fujer?”

“24 yaşındayım...”

“Peki, 6 yıl tıp fakültesi, 4 sene de ihtisas... Fakülteye 18 yaşında girsen bile beyin cerrahisi uzmanlığına epey var ha?”

“Liseyi 13 yaşında bitirdim. Fakülteden 17’mde mezun oldum. İhtisası tamamladığımda 20’ye basmıştım.”

“Ne? Yoksa, üstün zekalı filan mısın?”

“Galiba.”

“Çok acayipmiş. Ben şapşatinin tekiydim hep. Hâlâ öyleyim. Neler yapabiliyorsun? Yani, biz kıtipiyoz fanilerin yapamadığı?”

“Konuyu değiştiremez miyiz? Lütfen.”

“Sadece iki sorum var.”

“Peki.”

“Okuduğun metinleri bir kerede ezberliyor musun?”

“Eee evet.”

“Örnek verebilir misin?”

“Oğuz Atay’ın ***Tutunamayanlar*** romanı, 99. sayfa: ***‘Kişisel değer saydığımız şeylerin, toplumun baskısıyla edinilmiş sahte nitelikler olabileceğini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız.***

“Bu kadarcık mı?”

“Diğer soruyu alabilir miyim?”

“Pekala... 2739 X 1791?”

“4 milyon 905 bin 549”

“Emin misin?”

Güldü: “Cevabını bilmediğin sorular sorma Civan Kazanova.”

“Peki neden Masum Cici’yle uğraşıyorsun? Gençsin, güzelsin, uzmansın, zenginsin, üstün zekalısın?”

“Benim gitmem gerek, hoşçakal, sonra görüşürüz” dedi ve çantasından içi teflon kaplı, titanyumdan mamul, miğfer benzeri bir başlık çıkardı. Kafama yerleştirdi, kayışı çenemin altından bağladı: “Şimdi konuşabiliriz.”

Parmaklarımın ucuyla başlığı tıklattım: “Pakt’takiler konuştuklarımızı duymasın diye mi?”

“İyi bildin. Masum Cici’ye beyne çip yerleştirme fikrini ben verdim. Projem, hafızayı güçlendirmeye yönelikti. Aslında bellek zayıflığının temel sebebi toplumsal ilişkilerin düşmanca niteliği. Beyin negatif iletileri; hayatı kısıtlayan veya tehdit eden mesajları siliyor. Aksi takdirde herkes ruh hastası olur. Bu süreç, beynin değerli ve güzel verileri de silme eğilimi geliştirmesine sebep oluyor. Ölümcül tesirlerden uzaklaşmaya dayalı mental strateji, hayata tutunmayı zorlaştıran bir evreye ulaşıyor. Beynin parietal lobuna yerleştirilecek bir çip sayesinde, hafıza kontrolü mümkün. Hafızanın verimi yükseltildi mi, duygulanımın, ifadelerin ve davranışların kalitesi de artacaktı.”

“Masum Cici’yle birlikte mi çalışıyordunuz?”

“Evet. O, projeyi bambaşka bir şekle soktu. Geçen sene Kasım ayında bir tren Haydarpaşa Garı’ndan uçup gemiye çarpmıştı, hatırlıyor musun?”

“Coca-Cola treniyle Pepsi gemisi. Evet, duydum.”

“Orada 77 kişi öldü Civan. Sırf reklam için. Masum Cici’nin umurunda bile değil.”

“Bu yöntemle nasıl para kazanıyor?”

“Masum Cici parayı umursamıyor.”

“Ne peki?”

“Gündelik hayatın terör şablonlarından uyarlandığını düşünüyor. Politik, ekonomik, sosyal, eğitsel, tıbbi, medyatik, sportif, ulaşımsak.. hiçbir süreçte insani niteliklerin göz önünde tutulmadığına inanıyor.”

“Anlamadım.”

“Masum Cici’ye sorarsan bilginin ve sanatın ötelendiği, duygu, inanç ve düşüncenin geçersizleştiği bir çağda yaşıyoruz.” “Hımmm. Buraya kadar haklı gibi görünüyor.”

“Sadece mübadele aracı olan paranın doğurduğu hiyerarşi, iletişimi de ilişkileri de bir yanılsama düzlemine taşıyor. Issız bir adaya düştüğünü ve bir çanta içinde 100 milyon dolar bulduğunu düşün. N’aparsın?”

“Banknotları, ateşi tutuşturmak için kullanırım.”

“Çünkü tek başına hükmü yok. Yalnızca alışveriş sistemi içinde bir fonksiyona sahip.”

“Doğru.”

“Kapitalizmin bu değer illüzyonunu mutlaklaştırdığı bir dünyada insanlar korkuya boğuluyorlar. Özgürlük, barış, aşk gibi kavramlar ticari markalarca gasp edildi. Sanat, bilgi, inanç tecimselleşti. Finansal işlemlerin hızı ve hacmi, toplum hayatının başlıca pozitif göstergeleri haline geldi. Giderek hayat, hayatın reklamına dönüştü. Savaş da, barış da iktisadi olgular artık. Masum Cici, reklamın selamlaşmaktan daha normal hale gelmesini protesto ediyor. Beynine reklam çipi takılan tek kişi sen değilsin. Bu iş tahmin edebileceğinden çok daha dehşetengiz boyutlarda.”

“Haydutluğuna felsefi kılıf uyduruyor ha? Ne yapacak yani?”

“Bilmiyorum. Sadece tahminde bulunabilirim.”

“Seni dinliyorum.”

“Korkarım şehirdeki tüm insanlara bir anda birbirlerini öldür-tecek.”

“Ha?! Bir tür iç katliam mı?”

“Eğer biri onu durdurmazsa, İstanbul’u kanla boyayacak.”

“Sırf zevk için? Çok saçma. Sapıklığını finanse edecek nakdi nereden buluyor?”

“Parayı umursamıyor dedim, para kazanmıyor demedim. Büyük firmalarla gizli sözleşmeler ayarlıyor. Ruhi Mücerret’in 19 Mayıs konuşması Youtube’da tıklandıkça, Masum Cici’nin banka hesabı kabaracak.”

“Ruhi Mücerret, Youtube’da kaç kez izlenir ki?”

“1 milyardan fazla.”

“Fiyyyuuuuuv! Hadi canım?”

“Masum Cici filmi etkileyici bir senaryo ve görkemli bir prodüksiyonla kotaracaktır.”

“Bütün bunları sen nereden biliyorsun?”

“Masum Cici’yi iyi tanıyorum. Bak, hiç Jean Baudrillard okudun mu?”

“I-ıh.”

“Baudrillard’a göre çağımızda herhangi bir mesajın iletkenlik kazanması, içerdiği terör enerjisiyle doğru orantılıdır.”

“Masum Cici, dünyayı kurtarmak için mi yok etmeye çalışıyor anlamadım ki?”

“Hayır. Psikopat olduğu için. O bir nevi reklam teröristi.” “Tehlikeli biri gibi görünmüyor fakat?”

“Psikopatlar iyi hatiptir, sadistler tatlı dilli, caniler mültefit. Masum’un yaptıklarından nefret etsem de zekasına hayranlık duyuyordum.”

“Mesleği ne bu kıymetli manyağın?”

“Bilgisayar mühendisi.”

“Aşağılık bir herif nasıl böylesine mükemmel olabilir?.. 19 Mayıs’tan sonra Ruhi Mücerret’in beynindeki çipi çıkarmayacak mı dersin?”

“Ruhi Mücerret bir reklam süper starı. Masum onu dev şirketlere yem olarak atacaktır. Bunu da, intikam saplantısının gerektirdiği şekilde rasyonalize edecektir.”

“Diğerleri kimler? Yani kafatasında reklam çipi taşıyanlar?”

“Haber bültenlerindeki içine ürün yerleştirilmiş cinayet, intihar, adam kaçırma görüntülerinin hepsi Pakt’m işi. Bunların çoğu kurmaca. Mesela aktris Gamze Gama, Starbucks’tan kaçırılmıştı. Maskeli ve silahlı adamlar kızı bir cipe atıp götürdüler. Sonra, Ege açıklarında bir sandalda, çırılçıplak, elleri bağlı, ağzı bantlı vaziyette bulundu. Sandalın üzerinde Benetton logosu vardı.”

“Kimse bu reklamlardan kuşkulanmıyor mu?”

“Kuşkulanıyor. Bu da şirketlerin işine geliyor. Konuyla ilgili basın toplantıları düzenleyip, olaydan habersiz olduklarını ve duydukları üzüntüyü dile getiriyorlar.

Benetton'm CEO'su, Gamze Gama'yı villasında ziyaret ediyor. Starbucks'm o şubesi Gamze Gama'nm adıyla anılmaya başlıyor. Reklamla mücadele, markaların gündemde kalmasına ve yükselmesine yarıyor."

"Pepsi şehitleri, Coca-Cola yoluna gidenler?"

"O kazada ölenlerde çip yoktu. Garın müdiresi Zehra Zarifoğlu, Masum Cici'nin sevgilisiydi. Kola şirketleri; boğaz turu ve tren seferlerine sponsor olmuşlardı. Masum Cici, Zehra Zarifoğlu'nun beynine çipi taktı. Coca-Cola'dan gelen paralarla gar onarılıyordu. Masum, zemindeki çinileri yenileyen işçilere rüşvet dağıttı. Rayların bittiği yerden iskeleye varan kısmı şerit halinde kazıp alçı panellerle doldurttu. Coca-Cola trenine sabotaj düzenledi. Gemideki Pep-si'ciler, trendeki Coca-Cola'cılar birbirlerine meydan okumak için Haydarpaşa'da buluşacaklardı. Gemi ve tren yolcularından birkaçı popüler müzisyenlerdi. Canlı yayın araçları, Pepsi - Coca-Cola kapışmasını yayınlamak için iskele ile gar arasına sıralanmışlardı. Çarpışmadan sonra Zehra Zarifoğlu, tertemiz bir aşkla sevdiği Masum Cici tarafından kandırıldığını anladı. Ve bir ay sonra gar binasının çatısından atlayarak intihar etti."

"Zehra Zaifoğlu... Masum Cici'ye âşıktı demek? Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de âşıktım. Onu tanıyan tüm kızlar, Masum Cici'ye âşıktır."

Aşk, uyumlu çiftlere mahsus değildir

Siyam ikizleri, rüyalarında ayrı gezerler.

[JIA JUYI, 777-844, *Şakacıktan Şarkılar]*

Fujer'le birlikte Moda sahilindeyiz. Bumfight gecesi. Etraf ya katile ya da cesede benzeyen insanlarla doluydu: Dinamit atsan yere düşmez. Başımdaki miğferin altına ağzımı örten bir fular bağlamıştım. Dövüşleri izlemeye gelenlerin yüzlerini gizlemeleri yadırganmaz. Çünkü saygın bireyler, illegal maç seyredip kumar oynarken kameraya yakalanmak istemezler.

Bedri Dubara denen leş kargası oradaydı. Maça çıkacak zavallıların kulağına eğilip talimatları fısıldıyordu. Kan görmek isteyen normal insanlar, bahislerin toplandığı kamyonetin önünde yine kuyruğa girmişlerdi.

Kalabalıkta birinin "Kolombo en iyisiydi. Cartayı çekmesi çok yazık" dediğini duydum. Yanındaki başıyla onayladı: "Harbiden, çirozun tekiydi ama keş dövüşlerinin Bruce Lee'siydi. Allah taksiratını affetsin."

"Amin" diye mırıldandım.

Fujer Fuji koluma girmişti. Seyirci halkasının ortasında mu-harref suratlı dövüşçüler buluştular. Pejmürdelikleri göz kamaştırıyordu. Atlanta, uzakta bir sokak lambasının altında otlamaktaydı. Gözlerim Winema'yı aradı. Saat 11 yönünde put gibi dikiliyordu.

Senelerce buralarda nasıl sağ kalmıştım?

Dövüş başladı. Tezahüratlar eşliğinde dişler sökülüyor, burunlar kırılıyor, kaşlar patlatılıyordu.

İki berduşun sohbetine kulak kabarttım: “Bizim kulübeyi sıçanlar istila etmiş.”

“S.çtık desene.”

Fujer’in çantasına gizlice giren bir eli bilekten yakaladım. Saçı sakalı küflenmiş bir ayyaşa aitti. Tüm umutları, sıçan sürüsünce ke-mirilmişti. Bir zamanlar birine yalvarırken suratı taşlaşmış ve öyle kalmıştı. İniltiye benzer bir ses çıkardı. Avucuna bir 100’lük tutuşturup yolladım.

Doktor Fuji’nin yüzünde takdir dolu bir bakış ve tebrik tadında bir tebessüm belirdi. Galiba cömertlik bir erkeğin yapabileceği en seksi şey. Dövüş sürerken sahildeki kayalıklara yürüdük. Mehtap, adeta fırçayla boyanmıştı. Yıldızlı gökyüzünde, bir avize tuzla buz olmuştu sanki. Birer sigara yaktık. Dumanı nüdist dolunaya doğru üfledik. Yarın güneş doğmasa, dolunayla idare edebilirdik. Beynimde çip, yanımda femme fatale ve belimde tabanca: Hangisinin başıma daha büyük bela açacağını kestirmek zordu.

“Sevdiğin kadının sevdiği adamı öldürerek aşkı bulabileceğinden emin misin?”

“Serpil Silahlıperi ile Bedri Dubara bir çift değil. Feleğin sigortası atmış ve ikisi tokuşmuşlar. İnanılmaz ama gerçek. Zaten, Bedri Dubara’yla hesaplaşmam gerekiyordu.”

“Neden?”

Gömleğimi aşağıdan yukarı sıyırıp bıçak yarası izini gösterdikten sonra ringin ötesini işaret ettim: “İşte tam şurada bıçaklamıştı beni.”

“Onu SerpiFle birlikte görmeseydin gene de vurur muydun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Aşk, uyumlu çiftlere özgü bir şey değil. Nefretle bu yüzden kolayca yer değiştirebiliyor zaten.”

“Ben, Dubara’ya hiç âşık olmadım” dedim. “Bu işe karışmak zorunda değilsin Fujer. ”

Yüzünü dolunaya çevirdi. Semada seyran eden mumya kellesine hitaben konuştu: “Suç ortaklığı, birlikte yaşamanın sevdiğim tek çeşidi.”

Dövüş alanından zafer haykırışları yükseldi: “Oleeeeeeey!”

Mutlu aile tablosundaki kan

Suratına doğru gelen bir mermi görmemişsen, henüz çok şey görmüş sayılmazsın.

[LEON LIPPI, 1919-1991, *Brooklyn’de Beş Dakika*, **cilt: 4]**

‘***Denizin dibine fare kapanları kurmak***’ diye bir şey olmasaydı, ben icat ederdim.

1979 model Ford [F100] kamyoneti, Subaru'yla takip ediyorduk. Arabayı Fujer kullanıyordu. Porsche'yi otoparkta bırakmıştık.

Otoyol sapağındaki trafik ışıklarında, kamyonetin sağında durduk. Bedri Dubara direksiyonda bira içiyordu. Kadıköy nüfusundaki tek fazlalık. Kamyonetten yayılan Black Rebel Motorcycle Club'm ***Beat the*** Devı'/'s ***Tattoo*** şarkısını duyabiliyorduk. Başını çevirip Fujer'i görünce sarhoş dikkatiyle incelemeye koyuldu. Yosun tutmuş kütüğe benzeyen kafasını sallayıp, bira şişesini kaldırdı. Trafik ışığı yeşile dönüp de arkadaki araba kornaya yüklenince yola devam etti. Koşuyolu'nda bir ara sokağa saptı. Sokağın girişinde durup bekledik. Kamyonetin stop lambaları yanınca yola devam etik. Arabayı park edip indik. Ford, iki katlı bir evin bahçesinde, bakımsız erik ağaçlarının arasındaydı. Ağaçlar metal, Ford ise ahşaptı sanki. Kamyonet de sahibi gibi domuza benziyordu.

Penceredeki tül, içeriyi görmemizi engelliyordu. Bahçe kapısını usulca açıp içeri geçtik. Erik ağaçlarının gerisinde saklandık. Salonda başkaları da vardı. Bir kadın, ortadaki masaya getirdiği tencereyi açmış tabaklara yemek koyuyordu. Üzerinde lise forması bulunan bir kız ve 11-12 yaşında bir oğlan çocuğu gelip masaya oturdular. Her şey, önceden provası yapılmış bir tiyatro oyunundan farksızdı.

"Dubara evli miymiş?" diye sordum.

"Öyle görünüyor" dedi Fujer.

Mutlu aile tablosu, cinayet planımıza gölge düşürmüştü. Bedri Dubara, Arap sabununa bulanmış Japon balığı kadar kaypaktı. Yani karısını Serpil Silahlıperi'yle aldatan standart bir zamparaydı. Serpil bunu öğrendiğinde, onu dehleyip bana koşacaktı: "Ne zıkkımlanıyorlar acaba?"

"Spagettiye benziyor."

Onlar yemek yedikçe acıktığımı hissediyordum: "Gecenin köründe ailecek sofraya oturmaları sence de tuhaf değil mi?"

"Saat kaç ki?"

"İki."

"Böyle böyle obezleşiyorlar."

"Bedri duba gibi, fakat diğerleri sıska."

Biz fısıltıyla yorum yaparken Bedri Dubara hiddetle ayağa fırlayıp masayı devirdi. Çocuklar ve anne kaçıştılar. Bedri yan odaya geçip lambayı yaktı. Yatak odasında kadın yalvarıyordu. Namussuz çağanoz gardıroptan aldığı beysbol sopasıyla kadının üstüne yürüdü ve hırsla vurmaya başladı. Biçare kadın elleriyle başını korumaya çalışıyordu. Çocuklar içeri girdiler. Bedri sopayı kıza doğru fırlattı. Kadına yumruklarla girişti. Oğlan ve kız ağlıyordu.

Fujer de ben de fena gerilmiştik.

Artık saklanmaya çalışmıyorduk.

Kadının ve çocukların boğuk çığlıkları, Bedri'nin galiz küfürleri duyuluyordu.

Belimdeki tabancayı çektim. Bir baktım, Fujer de elde silahla hazır bekliyor.

Bedri, kadını yere sermiş tekmeliyordu.

Bu dehşet tablosunun yalnızca benim çocukluğuma özgü olduğunu sanıyordum. Yanılmışım.

Evin kapısına doğru yürüdük. Pencerenin önünden geçerken gördüğüm son sahnede, Bedri, kızı boğazından tutmuş sarsıyordu.

Kapı açıktı. Eşiği aştık. İçerisi, dışarıya kıyasla müthiş gürültülüydü. Ağlama, bağırma, inilti, yakarı ve derin derin soluma sesleri evi doldurmuştu. Duvara, yere çarpıp kırılan eşyaların patırtısı dinmiyordu.

Salon, Hiroşima gibiydi. Devrilmiş masa, parçalanmış kap kacak ve saçılmış yemekleri geçip yatak odasına yöneldik. Çocuk bizi görünce korku ve hayretle baktı. Kadın yerde baygın yatıyordu. Bize sırtı dönük Bedri Dubara ise iki eliyle kıskıvrak yakaladığı kızı duvara çarpıyordu.

"Bedri Dubara!" Sesim, öyle yüksek çıkmıştı ki, kulaklarım çınladı.

Aniden döndü. Ailesine yaptığı işkence onu yormuştu. Nefesi hırıltılıydı. Çürük balkabağım andıran suratında

karmakarışık bir ifade vardı. Son sözünü söyledi: “Kolombo?!”

Fujer Te aynı anda tabancaları doğrultup ateşe başladık.

Silah sesleri, piyanoyla çalman bir çocuk şarkısı gibi okşayıcıydı. Yine de kız ve oğlan irkildiler. Yağlı gövdesine bir düzine delik açtık. Ve Bedri Dubara yere yığıldı. Sudan çıkmış suaygırına benziyordu.

Kendi tutkallaşmış kanıyla zemine yapışan kadın, bıkkın bir edayla elleri üzerinde doğruldu.

Odadaki herkesin kalp atışları duyuluyordu. Bedri Dubara hariç.

İşte şimdi gerçek bir aile olmuşlardı. Tavanda sallanan kristal avizenin gökkuşağı yansımaları üstümüzde salmıyordu. Keşke biri fotoğrafımızı çekse diye düşündüm.

*

Serpil Silahlıperi’nin yüzü hep parçalı bulutlu. İkide bir yağmur çiseliyor. Bedri Dubara’nın cenazesinde, karısı ve çocuklarıyla tanışmıştı. Aldatılma, ayrılık ve ölüm kokteylini bir dikişte içmişti. Ona kızgınlığım artsa da, sevgim hiç azalmıyordu. Bedri Dubara’yı kendi ellerimle geberttiğimi ona çaktırmadım. Dubara’da benim zerresini göremediğim bir iyi yön keşfetmişti. Acı gerçekler bazen dandiktir.

Serpil, Timur Tümör’ün mıhlanmasından sonra Kızıltoprak’a, anne-babasının yanma taşınmıştı. Yıllar, garip

bir biçimde sevgilimi değiştirmişti. Destansı aşkımız, onun nazarında Lale Devri gibi tarihsel bir olay mıydı? Aşk, paradoksal olarak romantik bir eşitsizlikle ilerliyordu. İki kişinin birbirini aynı yoğunlukta sevmesi imkansız. Dolayısıyla aşkta acılar ve sevinçler hakkaniyetli paylaşılmaz. Aşk adil değildi. Demokratiklik ve özgürlükçülüğün kıyısından bile geçmiyordu. Dahası istikrar ve kalıcılıktan da nasipsizdi. Sana en şiddetli tokadı patlatacak olan eli okşamaktan ibaretti! Mevzuyu yanlış anlamıştım. Yedi sene süren sefalet ve derbederliğimin gerçek hayatta karşılığı yoktu. Şiirler, mektuplar ve serenatlardan; senetler, faturalar ve makbuzlara geçilmişti. Aşkın sadece reklamı vardı.

Masum Cici belki de bu yüzden kafayı yakmıştı. Aşk zaten bir aldatma protokolüydü. Yalanlarla dolu bir havuza düşmekti. Kendini ve partnerini kandırmadan kulaç atamazdın. Ben, aşk uğruna gençliğimi boşa harcamıştım. Masum Cici, aşksızlık yüzünden başkalarının canını ve bu arada benimkini hiçe sayıyordu.

Keçileri kaçırıyorum galiba. Kendi kişiliğimde hiç anlayamadığım bir yön var. Benim gibi sığ birinin yaraları ne kadar derin olabilir ki? Şu halime bakın: Hayatta en çok sevdiğim insan hakkındaki menfi düşüncelerden hareketle, can düşmanıma sempati duymaya yöneliyorum.

Tüm insanlığın inandığı pembe yalanlar

Kesik Baş İlköğretim Okulu'nun öğretmenler odasındaki televizyondan, canlı yayınlanan Ankara'daki 19 Mayıs kutlama törenini izliyordum: Ruhi Mücerret kürsüye davet edildi.

Onun ekranda söylediği cümleler, aynı anda benim ağzımdan da çıkıyordu. Çenemi kapatamıyordum. Kelimeler kan gibi dökülüp saçılıyordu:

"Biz savaşı CNN'de izleyemedik... Philips LCD televizyonlar yoktu... Muharebeyi uzaktan kumanda edemedik... Siperde, bombardıman dinince Dardanel ton balığı konservesi yiyip Sütaş ayranı kafaya diktikten sonra afiyetle bir Marlboro tüttüremedik... Yorgunluk kahvesini ancak harpten 70 sene sonra höpürdetebildim: Jacobs Gold... Görüyorum ki sizler atletizmin dikenli yollarında Adidas'la-rmızla son sürat ilerliyorsunuz. Biz ise şehitlerin ayağındaki kara lastikleri söküyorduk. Yaylım ateşi başlayınca yalınayak yayalık tat vermiyordu zira. [...] Muhtaç olduğunuz kudret... internetteki alışveriş sitelerinde mevcuttur. Kızlara tavsiyem... J'adore'dan şaşmayın... Erkeklere nasihatim... J'adore'u takip edin..."

Bunun anlamı ne? Ruhi Bey'in beynine gönderilen sinyaller yanlışlıkla bana da mı geliyor?

Ankara'daki sahaya yağmurla birlikte bir helikopter iniyordu. Yağmurun aksine yere değmeden havada asılı kalmıştı. Helikopterin içinden kar maskeli bir komando timi,

makineli tüfeklerle Ruhi Mücerret'i taradı!!! Son Gazi, paramparça dağılan kürsüden uçarak ıslak çimlere devrildi. Bir çığlık boğazıma kadar yükseldi fakat sesim çıkmıyordu. Kabuslardaki gibi. Can çekişen Ruhi Bey'le bir ağızdan ***"Kaderini çizerken cetvel kullanamazsın... Fakat BMW kullanabilirsin"*** dedim. Gözyaşlarını, yanaklarımın asfaltında sıcak lastik izleri bırakıyordu: ***Bin... yaşa!"***

Odadaki diğer öğretmenler bir televizyona bir bana bakıyorlardı. Her zamankinden daha şapşal görünüyorlardı. Sanırım ben de öyle.

Dışarı fırladım. Bahçedeki arabama doğru yalpalayarak yürürken, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Olimpiyat halkaları gibi içiçe geçmiş fasit dairelerin birinden diğerine atlıyordum.

Salya sümük ağlıyordum. Yapışkan bir yağmur yağıyordu sanki.

Dünya ters dönmüştü ve göğe doğru düşüyordum.

Telefonum çaldı. Fujer. "Civan, Ruhi Mücerret ölmedi."

"Onu vurdular Fujer, 100 yaşındaki bir kahramanı, reklam kokan bir cesede dönüştürdüler!"

"Beni dikkatli dinle. Eğer bu meseleyle ilgili herhangi bir şey yapılmazsa, Ruhi Mücerret'in sorununa ben çözüm bulacağım. Anladın mı?"

Hüngürdüyordum. "Fujer... Hiçbir şey anlamıyorum..."

Sinirlenmişti: “Ruhi Bey yaşıyor! Bunun nesini anlamıyorsun? Boş yere ağlama Civan, sana yakışmıyor!”

“Yaşıyor mu? Bunu nasıl bilebilirsin?” Arabamın yanma gelmiştim. Mecalim tükenmişti. Düşmemek için bir elimi cama dayamıştım.

“Tekrar ediyorum: Problemi de çözeceğim.”

Fujer Fuji, Ruhi Mücerret’in beynindeki çipi ameliyatla alabileceğini söylüyordu. Fakat bunu ifade ederken telefonda ‘Beyin, çip, ameliyat’ kelimelerini kullanmak istemiyordu. Bense beyinsiz olduğum için bir beyin cerrahıyla konuştuğumu idrak edemiyordum. Zırıldayarak sordum: “American Express kredi kartı üzerine yemin eder misin?”

Telefon kapandı: Diiiiiiit.

Mutsuz kimselerin şerrinden sakın

Duaların kabul olsun istiyorsan, başkaları için dua et.

[OKELLO OCULI]

Fujer Fuji haklıydı. Ruhi Mücerret’in gövdesine saplanan 17 kurşuna rağmen ölmediği müjdelenmişti.

İlk tıbbi müdahaleyi Ankara’da yaptıktan sonra, Ruhi Mücerret’i Genelkurmay Başkanlığı’na ait bir jetle İstanbul’a naklettiler. Askerî hastanede tedaviye başlandı. Bütün bunlar, Pakt’ın portföyünde envaiçeşit beyin bulunduğuna işaretti.

Ruhi Bey’i hastanede geçirdiği her gün ziyaret ediyorum. İlk gidişimde bebekler gibi uyuyordu. Onun bir zamanlar gerçekten bebek olduğuna inanmak zordu. Yaşlı bir adam olmak için doğmuştu. Altında hiç yara bulunmadığını bilsem de, bacakları ve gövdesindeki sargıların görünümü beni rahatsız etmişti. Başucunda bir saatten fazla bekledim. Dalgınlaştığım bir anda, sesiyle irkildim: “Hâlâ burada mısın?”

“Evet efendim, yanınızdayım.”

Derin nefesler alarak, iniltili bir sesle devam etti: “Sana değil, kendime diyorum Civan... Her defasında, ertesi gün gözümü öbür dünyada açacağımı düşünüyorum... Lâkin heyhat...”

“Su ister misiniz? Şişelenmiş ***Hayat*** suları sizi ferahlatacaktır.”

“Benim nezdimde en muteber kaynak suyu ***Erikli’***dir. Tadını bu kauçuk dilimle ben bile ayırt edebiliyorum.”

Şifonyerin üstündeki cam sürahiden bardağa doldurduğum suyu içmesi için doğrulmasına yardım ettim. Markaları hiç anmamışız gibi.

Suyu birkaç yudumda içti. “Elhamdülillah” diyerek bardağı geri verdi. “Biliyor musun Civan, bazen... alakasız laflar telaffuz ediyorum. Bu da beni yeise sürüklüyor.”

Bilmez miyim? “Kanaatimce gayet insicamlı konuşuyorsunuz.”

“Hayır... Korkum o ki, son nefeste kelime-i şahadet getiremeyeceğim.”

“Müsterih olunuz lütfen. Sizin itikadınızın sağlamlığına dair bilgi, ahret arşivlerindeki dosyalarda zaten kayıtlıdır.”

“İnşallah...”

“Ayrıca, ölüm döşeğinde değil, normal şartlarda ne söylediğiniz önemlidir.”

“Kim demiş?”

“AvniVav.”

“Uçarken yumurtluyor...” dedi ve tekrar uykuya daldı.

Ruhi Mücerret’in doktoruyla baş başa görüştüm. Bana olayın total sahteliğiyle uyumlu otomatik kıtırbomları dizdikten sonra kulağıma eğilip “Parietal lobdaki çipi de alacağız” diye fısıldadı.

Artık emindim: Bu dünyadaki her iş, aptalların söylediği yalanlara bağlıydı.

Hastaneden ayrılırken asansörden inince Avni Vav’la karşılaştık. Birkaç saniye durup bakıştık. Yanıma sokuldu ve sır verircesine fısıldadı: “Söylediğimiz tüm sözler ya dua ya bedduadır.”

“O halde iyiliğe ulaşmayı mı, kötülükten kaçınmayı mı dilemeli?”

“Evvela, mutsuz kimselerin şerrinden sakın” dedi ve asansöre binip düğmeye bastı. Tam o esnada tekerlekli sedyeye yatırılmış kan revan içinde bir adam acil servise taşınıyor, “Allah’ım!.. Yardım et! Ölmek istemiyorum!” diye haykırıyordu.

Uçurumun dibini boylamadan önce manzaranın tadını çıkar

Her şey yolundaysa, yeterince hızlı gitmiyorsunuz demektir.

[MARIO ANDRETTI]

Savaşlar, uçak kazaları ve suikastlardan sağ salim kurtulan tescilli gazi, tüm dünyanın gündemindeydi.

ABD Başkanı Barack Obama bile Ruhi Mücerret’ten bahsediyordu.

Tüm bu görkemli anormalliklere ben sebep olmuştum.

Ozan için oyuncak askerler neyse, Masum Cici için Ruhi Mücerret oydu.

Pakt’m degmancı katilleri, şarlatan doktorlarla paslaşıyordu.

Tüm insanlığa umut veren pembe yalanlar tasarlıyorlardı.

Dünyanın ontolojik dingildekliğiyle uyumlu bir katakulli.

Sekiz gün sonra her şey yeniden değişti.

Arabayla eve dönerken, sorular, stadyumdan dağılan holiganlar gibi kafama doluşuyordu: Son gazinin beynindeki şeytantırnağı-nı sökecekler miydi? Serpil Silahlıperi'yle eski günlerdeki mutluluğumuzu güncelleyebilecek miydik? Sahra'ya babalık edebilecek miydim? Masum Cici hepimizi öldürürse?! Tam da kafatasımdaki dijital leblebi sayesinde, Masum Cici'ye hedefleri tanıtmıştım. Terör çorbasında benim de tuzum bulunuyordu.

Subaru'nun teybinde Ghazal Shakeri'nin ***Song of the Red Dervish'ı*** çalıyordu.

Üzgündüm.

Eve ulaştığımda kapıyı Serpil Silahlıperi açtı. Kalbimin kurdelesini tutup çekerek fiyongunu çözdü. Varlığı, varlığıma kesinlik kazandırıyordu.

Evcilik oynuyorduk sanki.

İş elbisem olan polyester eşofmanı çıkarıp, penye eşofmanımı giydim.

Beş dakika sonra Serpil Silahlıperi'yle balkonda çay içiyorduk.

Yanımdaki masada Ülker Dido, yo Eti Hoşbeş, ı-ıh Nestle Crunch duruyordu.

Ozan ile Sahra arka bahçede çimlerin arasındaki kertenkele, solucan ve böcekleri izliyorlar. Çiçeklerin taçyapraklarım koparıyorlar.

“Nazlı Hilal ne zaman dönecek?” diye sordu Serpil.

“Saat yedide.”

Başını omzuma yasladı. Ve evrendeki tüm taşlar yerine oturdu. Sessizce iç çekti. Onsuz ben bir hiçtim. Serpil Silahlıperi’nin yerine başkasını koyamazdım. Kaderim, anlamım, benliğim onun tasarrufu altındaydı.

Usulca saçlarını kokladım.

Bedri Dubara’nın en az Timur Tümör kadar tiksinç olduğunu bilmiyordu. Ziyanı yok.

Ölüm bizi bir kavuşturup bir ayırıyordu. Kaderimiz, birkaç kaderin sayfalarının copy-paste edilmesiyle oluşturulmuştu sanki. Alın-yazımız bir intihaldi. Nedenler ile sonuçlar arasında münasebet yoktu. Ufukta ecelin bayrakları belirmişti. Aşkımız bir moladan ibaretti.

Gönlümün biricik sultanıydı. Serpil’le aramızdaki bağın sağladığından başka bir hayat yoktu bana. Lütfü da hoştu, kahrı da. Beni yaşatan şey, işte bu kırk kancalı zırdelilikti. Ruhi Mücerret “Cennet insanın doğal ortamı, anavatanıdır” demişti. Serpil Silahlıperi’nin yamndayken, yuvamdaydım.

Şükürler olsun.

Ecel tarafından nakavt edilmekten son anda kurtulmuştum. Enkaz altında can veren nişanlım dirilmiş, hiç doğmayan çocuğum büyümüştü. Kemik iliği dokusu nakline ihtiyaç duyan yeğenimin iyileşmesi için ben seçilmiştim. Ruhi MücerretTe tanışmıştım. Piyango bana çıkmıştı. Bunca şansı bir insan taşıyabilir mi? Her şey daha ne kadar iyiye gidebilir? Zirveyi mesken tutmak kimsenin harcı değildi. Uçurumun dibini boylamadan önce manzaranın tadına varmaya bakıyordum. Benim saadetim, sanırım başkalarının hayatında açılabilen türde bir paketti. Nazlı Hilal, Ozan, Serpil Silahlı-peri, Sahra, Ruhi Mücerret ve tabii Masum Cici'yi sevindiren bir vasıtadan ibaretti. Fujer Fuji? Ona faydam dokunmamıştı. Aksine hep o beni kollamıştı...

"Deprem olduğu gece...." dedim, "bana ne söyleyecektin?"

"Efendim canım?"

"Telefonda konuşuyorduk. Sen en son 'Sevgilim, bak ne diyeceğim...' dedin ve hat kesildi. Yıllarca, sözünün devamını merak ettim."

"Haaa? Şey, 'Jasmin Dizdar'm ***Beautiful People*** filmine gidelim' diyecektim."

Bu cümleyi duysaydım, ***Beautiful People***'ı muhakkak seyrederdim. O zaman belki bir teselli kırıntısı ruhumu mahvolmaktan korurdu. Ve her şey bambaşka bir şekilde cereyan ederdi?

Ne zaman düşünmeye başlasam kafam karışıyor.

Hainin göğsündeki şeref madalyası

TIME dergisinin kapağındaki fotoğrafta Ruhi Mücerret son derece yakışıklı görünüyor. Hastanede, Pakt'm gözetiminde tutulduğu sürede, kafasındaki reklam yongasını da çıkarmışlar. Dün Masum Cici, telefonda, dilediğim zaman benim de "programı sonlandırabi-leceğimi" söyledi.

Yeldeğirmeni'ndeki eve vardığımda kapıyı Ruhi Bey açıyor. Figen Negatif kayıp. Bu iyiye işaret.

"TIME'a kapak olmuşsunuz!" deyip elimdeki dergiyi sallıyorum.

Oralı değil. "Hatalı mübalağalar insanı küçültür" diyerek sakız paketi uzatıyor: "Vivident ister misin?"

Demek, hâlâ reklam mahkumu?! "Ne?!"

"Sakin ol delikanlı. Sakıza tövbeli misin yoksa? Unutma ki, tövbekarın saygınlığını, geçmiş günahlarının büyüklüğü belirler."

Emin olmak için ona soru sormayı deniyorum. Zira reklam mesajları en çok cevap cümlelerine yerleştiriliyor: "Pardon... Immm... Sizin için ne yapabilirim?"

"Ne gibi?"

"Benden bir şey isteyin. Herhangi bir şey."

Neşeli bir havada konuşuyor: “Sony televizyonumun karşısında, IKEA kanepeme kurulmuş, üzerimde Pierre Cardin robdöşambr, ayağımda Twigy terliklerle otururken daha ne isteyebilirim?.. Hah! Mandalinalı Schweppes! Sonra da bilek güreşi yaparız?”

Reklam çipi hâlâ oradaydı! “Ta-ta-tamam. Ameliyattan sonra hızla iyileştiniz...”

“Elhamdülillah. İlaçlar iyi geliyor.”

Sıradan cümlelerle ilerleyen bu konuşma benim için büyük bir trajediydi: “Sizinle hakkıyla alakadar olamadım. Beni affedebilecek misiniz?” Titreyen dudaklarımı ısırıyordum.

Şefkat dolu bir sesle “Ah pırlanta evladım. Şu son günlerimde nazıma katlandın, kahrımı çektin. Benim gibi müşkülpesent bir kar-toloza refik oldun” dedikten sonra portmantoda asılı üniformasının yakasındaki İstiklal Madalyası’nı söküp geldi. Madalyayı, tişörtümdeki Emiliano Zapata’nın kulağına iğneledi. Elini omzuma koydu: “Bu emanet artık şenindir Civan.”

Şok, tüm düşüncelerimi silip süpürdü: “Ciddi misiniz... Ruhi Bey?”

“Her ne kadar manevi değeri yüksek olsa da, onu mana âlemine götüremem.”

Ruhi Mücerret’e yavaşça sarıldım. Onun kırılgan bedenini incitmekten çekiniyordum. Oysa beni şaşırtıcı bir

güçle kucaklayınca gözlerimden yaşlar aktı.

Bir an önce harekete geçmeliydim. Ruhi Bey'e teşekkür etmeye bile hakkım yoktu. Kalbimin çarpıntısından, madalya titriyordu. Güçbela "Halletmem gereken bir işi var, tekrar döneceğim" diyebildim. ***'Seni kahraman yapacak denli büyük, kazanabileceğin kadar kolay savaşlara katılmak'*** diye bir şey olmasaydı ben icat ederdim.

Ve göğsümde asla hak etmediğim mükafatla, kaçarcasına uzaklaştım.

Gepetto'nun şahidi Pinokyo

Ben peynirden vazgeçtim Kapandan kurtulmaktır Ah yegane dileğim

[FRANSA FARELERİNİN MARŞI]

Kalın zırh, seni kendinden korumaz.

En büyük dertler ve belalar, kabul etmediğimiz hatalarımızdan kaynaklanır.

Öfkenin rüzgarı beni Meşrutiyet Köyü'ne savurmuştu: Pakt'ın koridorlarında sert adımlarla ilerliyorum. Şeytan burada bir dizi rekor kırmış ve başyapıtlara imza atmıştı sanki.

Elemanlar, kalkan olarak kullandıkları monitörlerin ardından kafalarını uzatıp bana bakıyorlar.

Odasına hışımla daldığımda Masum Cici koltuğunda doğruldu. Tek başınaydı. Gözlerini neredeyse hiç kırpmıyordu. Yüzündeki gülümseme esintisine bakılırsa korktuğu filan yoktu. Lüks içinde yaşayan problemsiz canavar, benimle alay ediyordu.

“Senin derinden çanta yapıp içine b.k dolduracağım!” deyip yumruğumu masaya vurdum.

Dravdan irkildi. Birini taklit ediyormuş gibi farklı bir ses tonu ve abartılı tavırlarla “Hiiiiiii! Ben bir şey yapmadım!” dedi.

“İstiklal Harbi’mizin yegane mümessilini daha ne kadar sömüreceksin, kahpe?! Bu kalleşliğin hesabını soracağım! Burnundan fitil fitil getireceğim!” Abdurrahman Palay sesiyle telaffuz ettiğim Cüneyt Arkın repliği kulağımı tırmalıyordu.

“Sakin olun Civan Bey, hepsi numaraydı, anlamıyor musunuz? Ruhi Mücerret’in üniformasına ‘yapay kan’ torbacıkları yerleştirdik.

Helikopterdeki timin kullandığı silahların tümü kurusıkıydı. Tören konuşması, zararsız ve de kusursuz bir reklam kuşağıydı. Kabul edin ki işe de yaradı.”

“Haklısınız. Küstahlığımı bağışlayın lütfen. Siz bir dahisiniz Masum Bey. Benim idolümsünüz. Geceleri yatmadan önce Pınar sütümü içiyor, dişlerimi Colgate’le fırçalıyor ve sizin için Tanrı’ya dualar ediyorum. Hayatımı size borçluyum. Kurtarıcımız, hamimiz, velinimetimizsiniz.

Ruhi Mücerret de sayenizde bir işe yaradı. İzin verin, mübarek elinizi öpeyim.”

Koltuğa oturdum ve kolçaklara sımsıkı tutundum. Ağzımdan çıkanlar, aklımdan geçenlerin tam zıddıydı. Dilim, tımarhanedeki tuvalet terliği gibi kontrolden çıkmıştı. Masum Cici’yi öpmek fikri bile beni tiksindiriyordu. Ona ültimatom vermek için gelmiştim Pakt’a. Ruhi Mücerret’in ve benim beyinlerimizdeki çipleri derhal çıkarttırmasını söyleyecektim güya. Ne yazık ki karton bir karakterdim. Masum Cici’nin duymak ve duyurmak istediklerinden başka söz telaffuz edemiyordum. Dublaj metninde ne çıkarsa bahtıma.

O an anladım ki Masum Cici’nin yonttuğu bir kuklaydım.

Onun kadrolu yalancısıydım.

Pinokyo, Gepetto aleyhine tanıklık edemezdi. Gene de şansımı denedim. Tabancamı çekip Masum Cici’nin dazlak kafasına dayadım: “Anlaşma bitti! Ruhi Mücerret’in beynindeki çipi çıkaracaksın!”

“Tetiği çekecek cesaretiniz var mı Civan Bey?”

“Bu, merak ettiğin son şey olacak!”

“Sen, sekreterimin asistanının yanındaki stajyerin yardımcısı bile olamazsın! Ofisimden derhal s.ktir git!”

“Siz nasıl uygun görürseniz haşmetmeabları” dedim fakat Glock’un namlusuyla Masum Cici’nin dişlerini dürttüm.

O anda, solumdaki duvarda asılı plazma televizyonda Sahra’nın yüzü belirdi! İskeletime yıldırım düşmüş gibi irkildim. “Bu ne laaa-aan!” diye bağırdım.

Masum Cici, masasındaki uzaktan kumandayla televizyonun sesini açtı.

Sahra gözlerimin içine bakarak “Babacığım, ben Masum Amca’yı çok seviyorum. Lütfen ona iyi davran. Çünkü o bana çok iyi davranıyor. Bak, oyuncak aslan almış. Senin hediye ettiğin pandayla arkadaş olsun diye. Masum Amca’nın dostları beni gezdiriyorlar” dedi. Sadece sırtı görünen bir adam, Sahra’yı ve aslanı kucaklayıp götürdü. Sahra, adamın omzunun üstünden öpücük gönderip el salladı! Ve ekran karardı.

Kıyamet hengamesinden cehennem azabına savrulmuştum. Masum Cici, kafasına dayalı silahın patlamasını beklemekten sıkıl-mışçasına parmaklarıyla masayı tıklatarak tempo tutuyordu: “Sonra tekrar görüşürüz, Civan Kazanova” dedi, bakışlarındaki vahşeti pekiştiren bir sırıtışla.

Kendi dışkısını yiyip kustuktan sonra tekrar yiyen bir domuza Fransız öpücüğü vermiş gibi hissediyordum: “Parmaklarını koparıp sana yedireceğim!” dedim.

Dudaklarını büzüp alnını kırıştırdı: “Hepsi bu mu?”

“Kaburgalarını ezip, omurganı sökeceğim!”

“Hislerimi incitiyorsunuz” Sesinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu. Ruhi Mücerret’in ***“Cehennemi cehennem yapan, ateş değil zebanilerdir ”*** sözünü şimdi anlıyordum.

“Bağırsaklarım boğazından çıkarıp seni onlarla boğacağım!”

“Hımmm? Beni faka bastırmak uzun sürer. Şimdiye dek kimse başaramadı.” Despotluk yani başkalarını kontrol altında tutma saplantısı, her kılığa girebilen iğrenç bir ikiyüzlülük içerir.

“Üzüm yiyen köpeği pekmez s.çana kadar kovalamak diye bir şey olmasaydı ben icat ederdim!”

Mevzuyu değiştirdi: “Ruhi Mücerret’in son arzusu ne, biliyor musunuz?”

“Son nefesinde kelime-i şahadet getirmek.”

“O, 1,5 milyar Müslüman’ın isteği. Ruhi Bey’in beni vurması gerekiyor.”

“Anlamadım?”

“Bence de saçma. Fakat beni öldürdüğünü düşünüp ferahlamasında bir sakınca görmüyorum. Haddizatında ben onu bir kere şakacıktan mortlatmıştım. Onun da beni mahsusçuktan temizlemek hakkıdır. Salı akşamı, Ruhi Mücerret’in evinde buluşacağız. Ruhi Bey kurşunlayıp muradına erdikten sonra, beni üç dakika içinde bir ceset torbasına koyarak sırtlayıp aparacaksınız. Kapiş?”

Deplasmandır bu dünya

“Şimdi”nin ‘i’sine vardığınızda “Ş’ tarih olur.

[MICHAEL FRAYN]

Subaru’yla tam gaz ilerlerken Serpil Silahlıperi’ye telefon ettim. İlk çalışta açtı: “Civan merhaba.” Gülüyordu. İyi bir espriyi mi kaçırmıştım?

Benimse yüreğim ağzımdaydı: “Serpilciğim, neredesin?” “Sahra’yla birlikte Nautilus’dayız. Meyve suyu içiyoruz.” Bu, ömrümde duyduğum en iyi haberdi.

Sayıkladım: “Haaa? Sahra? Yanında mı?” Ayağımı gaz pedalından çektim.

“Dur, Civan. Seninle konuşmak istiyor.”

Küçük kızım tam bir cimcimeydi: “Babacığım? Nasılsın? Yanımıza gelir misin?”

Sahra’nın sesini duyunca az daha sevinçten bayılacaktım: “Tabii ki bir tanem, hemen. Hangi kafeteryadasınız?”

Konuşmasında doğaçlama bir ahenk var, şarkı söylüyor sanki: “Bilmiyorum babacığım, anneme sorayım. Anne, biz neredeyiz?” Derinden, SerpiPin “Mado” deyişini duyuyorum. “Mado’daymışız babacığım.”

“Harika. Tamam tatlı kızım benim, telefonu annene verir misin?”

“Peki babacığım. Geldiğinde Zara’yı, Tekno-Sa’yı, Migros’u gezeriz!”

Ne?! Yoksa, Sahra’nın beynine de mi çip yerleştirilmişti?!

Serpil yine gülüyor: “Sana ‘Peki’ derken başını sallıyor.”

Boğazım kupkuru, nefes alırken canım yanıyor: “Sevgilim, Sahra’yı sakın yanından ayırma. Oturduğun masadan kalkma...”

“N’oldu Civan?”

“Sivrisinek belasını ancak Raid’le savarsın.”

“Efendim?”

Dilim ağzımın içinde deniz yatağı gibi şişiyordu: “Innnnnnn”

“Civan, iyi misin? Telefonumun şarjı bitmek üzere. Hay Allah...”

“Birazdan oradayım” diyebildim.

Alışveriş merkezine varana kadar tüm trafik kurallarını, tabiat, mantık ve fizik kanunlarını çiğnedim. Namussuz p.çler, çocuğumun şakağını matkapla delmişlerdi! Arabayı otoparka bırakıp alelacele binaya girdim. Yürüyen merdivenlerde

koştum. Sevgilimi ve kızımı kucakladım. Sahra'nın sağ şakağını parmaklarımla yokladım. Saçlarının arasında kabuk bağlamış minik yaraya dokununca ikimiz de irkildik.

Özgürlük Parkı'nda uğradığımız saldırıdan sonra Timur Tümör'den kurtulmuştuk. Fakat yıkıcı kısırdöngü devam ediyordu. Masum Cici'nin yaşadığı gezegende deplasmandaydık.

Ceset torbanızı güle güle kullanın

Telefonu açan genç adam yüksek sesle ve çok hızlı konuşuyordu: "Samsa Sağlık Ürünleri, ben Ökkeş Körşebek, size nasıl yardımcı olabilirim, isminizi öğrenebilir miyim, buyurun?"

"Adım, Civan. Ceset torbası satın almak istiyorum."

At yarışı sunan spiker temposuyla anlatmaya koyuldu: "Tabii Civan Bey. Efendim, öncelikle şunu belirteyim ki bebek, çocuk, kadın, erkek modelleri; yani farklı ebatlar mevcut. Bir de bizim 'bas-ketbolcu' dediğimiz 220 X HOTuk model var. Ürünlerimiz dikişsiz, yekparedir. Aksi takdirde mevtanın vücut sıvıları torbamızın dikiş yerlerinden sızabilmekte, istenmeyen görüntüler, kalıcı lekeler oluşabilmektedir. Kalite seçeneklerimiz mevcuttur. 200 adetten fazla siparişlerde özel üretim de yapabiliriz. Rengi seçersiniz, biz de ceset torbasmın üzerine logonuzu basarız. Torbalarımızda, cenazenin kimliği koyabileceğiniz şeffaf bir cep de bulunuyor. 'Kefenin cebi yok' sözü artık sadece mecazdan ibaret. Acaba elinizde torbalanması gereken kaç

ceset vardı? PVC kaplama, kumaş, naylon hangisini tercih edersiniz Civan Bey?”

“Naylon.”

“PVC kaplamayı tavsiye ederim efendim, inanın çok memnun kalacaksınız. Ebat kaça kaç olsun?”

“220 x 110”

“Süper. Basketbolcu. Peki, kaç adet alacaksınız? Beş? On?” “Bir.”

“Hımmm, 10 adet alırsanız, stoktan iskontolu verebilirim Civan Bey?”

“İstemez. Tekinin fiyatı nedir?”

“100 lira.”

“Tamam. Adresinize uğradığımda beklemeden alabileceğim yani?”

“Dilerseniz kredi kartıyla internet üzerinden ödeme yapabilirsiniz. Kuryemiz ceset torbanızı adresinize getirir efendim?”

“Kredi kartı kullanmıyorum. Size uğrayacağım.”

“Memnuniyet duyarız... Pardon! Renk?”

“Pembe.”

“Harika bir seçim. Tebrikler, Civan Bey. Bizi tercih ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Sizi bekliyoruz. Şimdiden hayırlı olsun. Güle güle kullanın.”

Gömülmenin neresinden dönsek kârdır

Serpil Silahlıperi ile Nazlı Hilal iyi anlaşıyorlardı. Salonda ben çocuklarla oynarken, Serpil mimarinin öneminden bahsediyor, Nazlı Hilal pür dikkat dinliyordu: “Doğan Hasol bize hep ***‘Kötü binada iyi insan yetişmez’*** derdi. Çarpık şehirden de düzgün insan çıkmaz. Hepimizin sevdiği bir futbolcu, politikacı, sinemacı veya müzisyen var. Fakat her birimiz yaşayan bir mimar benimsiyor muyuz? Romalı Mimar Vitruvius, 2000 yıl önce yazdı: ‘Bir binanın üç özelliği olmalı: Sağlamlık, kullanışlılık, estetik.’ Bu nitelikler, şehrin bütünü için de lüzumludur. Aksi takdirde, iyi binalar hayati çelişkilerin simgelerine dönüşür. Mimari, kente karakter temin eder. Sadece sembol yapılar [Kabe, Eiffel Kulesi, Hürriyet Abidesi...] değil, tüm yapılar şehrin temsilcisidir. Kente özgü kültürün ya canlılığına ya da can çekişmesine etki eder. Mimari bütünlük, insani yakınlığı, duygu birliğini mümkün kılar. ‘Yapısal’ ortak paydadan mahrum bir muhitte insanların aşkları kısa sürer, kavgaları uzun. Mimari, şehirde yaşayanların rollerini belirler, onları yönlendirir. Yozlaşmış bir yığın mıyız, bireylerden müteşekkil bir toplum mu? Bu, mimariye bakar. Herhangi bir kentin panoramik fotoğrafını inceleyerek, orada oturanların ekonomik, psikolojik, eğitimsel... her türlü durumunu anlayabiliriz. Kentte meydan yoksa, demokrasi gelişmez. Kaldırımlar darsa, bireye saygı kıttır. Yapılar çok katlıysa, kanser yaygındır. Çünkü komşuluk ölmüştür. Binalar,

insanlardan uzun yaşar. Tapusu kimde olursa olsun, her bina şehirdeki herkesindir. Çünkü manzaranın değişmez bir parçasıdır. İçinde barınmasan da, yapının yüzüne bakarsın. Somurtkan yapılar, şehir hayatının tadını kaçırır. İyi bir bina yaptığınızda evlatlarınıza, torunlarınıza ve de komşularınıza harika bir hediye sunmuş olursunuz. Kötü bina yaparsanız, gelecek nesilleri de hasta eder, kronik depresyona sürüklerlersiniz. Eğitim kalitesini arttırmada, en az maliyetle en etkili sonuç; okul binalarının ve bahçelerinin estetikleştirilmesiyle elde edilir. Bahçesi çölleşmiş, cezaevi benzeri okullarda öğretmenler şefkatli, öğrenciler mutlu olamaz. Bahçeler, dünyevi eserler olan binaların, cennetle bağını kurar. Bahçesiz evden çıkan cenaze cennete gidebilir mi? Ha? Bahçe, bir binanın asıl manzarasıdır. Saklanmak için ideal yerleşimler olan metropoller, kaçaklar için tasarlanmış gibidir. Çünkü insanları birbirinden yalıtır, koparır, ayırır. Dolayısıyla bir tür cezaevi işlevi de görürler. [Sanal alemin hipnotik mimarisi, metropoldeki ‘iptilala-ra’ yeni bir seri ekler.] Büyük şehirde mukimsen, ya kaçaksın ya da mahkum. Mimari üzerine düşünmek, bizi ideolojik obsesyonlardan kurtarır. Kim ki mimariyi [inşaat ayrı] dert ediyor, kavgayı değil, aşkı seçiyor demektir. [Âşıklar pembe panjurlu evi aşıp, bir aşk şehri hayal etmeliler.] Mimari bilmeden şehirli olunmaz. Sosyalist, özgürlükçü, dindar, muhafazakar, milliyetçi... de olunmaz. Bu yüzden, enkazda yankılanan kuru gürültü dinmiyor. Gömülmenin neresinden dönsek kârdır.”

Ozan, Sahra ve ben de ağzımız açık Serpil Silahlıperi’ye bakıyorduk.

Sözünü tamamlayınca bize döndü. Nazlı Hilal de. Gülüştük.

Ozan “Bizim bahçe var” dedi.

Nazlı Hilal sevecenlikten hüzne kayan bir cümle kurdu: “Doğru, cennet hakkında fikir sahibiyiz.”

Sahra’nın sözlerinde markalar geçmiyordu. Yanılmış mıydım? Şakağındaki yara kabuğu?..

Düşüncelerimi okumuş gibi, Ozan’a “Biliyor musun, babam Wilkinson tıraş bıçağı ve Calvin Klein parfüm kullanıyor” dedi.

Elimi çenemde gezdirdim. Dikenli sakalım uzamıştı. Sorunlarım, jilet ve parfümle çözülemeyecek boyutlardaydı.

Zincirlikuyu’da Serpil’i diriltmeyi umarak yaptığım büyü karşılığında ruhumu Şeytan’a satmıştım. İblis de b.klu toynaklarıyla tepemde dolanıyordu. Başka bir izah bulamıyordum. Hem şuçlu hem kurbandım.

Çocuklara, İstiklal Madalyamı gösterdim.

Sahra: “Çok güzelmiş babacığım! Küpe mi bu?”

“Hayır canım, küpe değil, madalya.”

Ozan “Amca, bunun aynısından Ruhi Mücerret’te de var!” dedi. Cümleleri tek kelimeden ibaret değildi artık.

Ruhi Mücerret adını duyan Nazlı Hilal bize kulak kabarttı.

“Bana zaten o verdi” dedim.

Ozan seslendi: “Anne, bak! Amcamın savaş madalyasına!” Madalyayı havaya kaldırdı.

Nazlı Hilal yanımıza yaklaştı: “Ruhi Mücerret sana en değerli hâzinesini mi yadigar bıraktı?..” Madalyayı yavaşça aldı, dikkatle inceledi ve dudaklarına götürüp huşuyla öptü.

Kontrol edilebiliyorsa, öfke değildir

Şeytan güçlü bir müttefik değildir. Ne güçlüdür, ne de müttefik.

[HERSHEY BOSCH, 1888-1999, *Dünya Kaç Gram?]*

Saat gecenin üçü. Ameliyathanedeki, Rembrandt aydınlığı, yeni yaratılmış bir gezegene adım atmışız hissi veriyor. Etraf, ölü diller kütüphanesi kadar sessiz.

Fujer Fuji, operasyona başlamak üzere. Genel anestezinin etkisindeki Ruhi Mücerret ameliyat masasında, uyuyor.

Ellerimizde lateks eldivenler. Başlarımızda bone. Yüzlerimizde maske. Cerrahi müdahaleye 10 saniye...

Neşter, matkap, pens, makas ve adını bilmediğim aletlerle dolu metal tepsiden ben sorumluyum.

Doktor Fuji, “Otoskop” diyor.

“O hangisi?”

Lastik parmağıyla gösteriyor: “Şu küçük fener.”

Otoskobu tepsiden alıp, beyin cerrahisinin kraliçesine uzatıyorum.

Ruhi Mücerret’in evine gizlice girmiştik. Fujer Fuji, mışıl mışıl uyuyan Ruhi Bey’e Diazem enjekte etti. Son gaziyi Subaru’nun arka koltuğuna taşıyıp buraya, Salmonella Hastanesi’ne getirdik. Acil Servis kapısından içeri girdik. Fujer, nöbetçi hemşireye “Dedem biraz fenalaştı. Ben ilgileneceğim” dedi. Doktorlar yolumuza çıkmadı bile.

Ameliyathane soğuk ve mat bir mekandı.

Fujer, lambayı ayarladı, steril kare gaz beziyle sildiği Ruhi

Bey’in kafasına Betadine sürdü ve minik matkabı çalıştırdı: “Ruhi Mücerret’ten sonra şendeki çipi de alalım.”

“Sahra’nm kafasına da reklam yongası takmışlar” dedim.

Matkabı durdurdu: “Ne dedin?!”

“Kızımın beyninde çip var.”

Fujer, pırıl pırıl dişlerini sıktı: “Allah’ın belası Masum Cici, büsbütün delirdi...”

Ne yeri, ne zamanıydı. Münasebetsizce “Şey... Sen ve ben aşkın eşiğinden döndük...” deyiverdim.

“N’olmuş? Iskalanan aşklar, yaşananlardan daima daha çoktur.”

“Dargın mısın?”

“Hayatında başrolde olamıyorsan... ne diyebilirim, figüranlar s.ksin seni.”

Matkabı tekrar çalıştırdı ve Ruhi Mücerret’in üstüne eğildi.

Tam şakağı deleceği sırada bir ses duyuldu: “Kolay gelsin çifte kumrular! Mezbaha romantizmi ha?” Konuşan, Masum Cici’ydi. Vücut geliştirme salonunda yıllarca kilitli kalmış gibi görünen iki lenduhanın arasında, bir adım önde duruyordu.

Fujer matkabı kapatıp doğruldu: “Defolun buradan.”

“Oooouuuv, çok ayıp tatlım.” Masum Cici bize doğru yürüdü. Dazlak kellesini ameliyat masasına uzattı: “Ruhi Mücerret de buradaymış!” Asker selamı verdi: “Kuyruğu titretti mi yoksa?!” Bana göz kırptı.

Dilim karıncalanıyordu: “Sözünde durmadın Massimo Dutti! 19 Mayıs’tan sonra Ruhi Mücerret’in kafatası BOSCH bulaşık makinesinin içi kadar temiz olacaktı! Sense 6 yaşındaki kızımın beynine Nescafe damlattın! Bunun karşılığında Biskrem’lerin hepsini tek başına yiyeceğim!”

“Anlıyorum. Immm, pekala...” Masum Cici tepsiden bir bisturi aldı ve sol eliyle ensemi kavradı. Bedri Dubara’yı hatırladım. Beni bıçaklarken tam da böyle tutmuştu. Fakat şimdi, o günden farklı olarak ölmek değil, yaşamak istiyordum. Havaya kaldırıp sağa sola çevirdiği bisturi, projektörün ışığında parlıyordu: “En çok hangi gözünü seviyorsun? Maviyi mi, kahverengiyi mi?”

Bileğini yakalayıp büktüm. Bisturi düştü. Çenesine sıkı bir aparkat çaktım. îki adım geriledi. Fedailer harekete geçti. Masum Cici “Durun!” diyerek kollarını kaldırdı. Ceketini çıkardı ve yere attı. Omuz askısında parlayan Desert Eagle’ı çekti. Suratı kanlı bifteğe benziyordu. Ameliyathanede voltalarken, tabancanın ucuna susturucu takıyordu.

Fujer Fuji’nin sesi hem öfkeli hem ağlamaklıydı. Gözleri, havada çarpışmış iki jet gibi alev saçıyordu: “Sen, basmakalıp suçlar işleyen narsisist bir yavşaksın Masum Cici! Teoride budala, pratikte zorbasın. Cinsel iktidarsızlığının faturasını başkalarına ödeten ikinci sınıf maçonun tekisin! Defol buradan!”

Masum Cici “Son bir nefes al” dedi ve...

CİYUP!

Fujer Fuji’ye ateş etti! Civciv sesli Desert Eagle’dan fırlayan kurşun, Fujer’i devirdi! Vücudundan sızarak bir çember halinde büyüyen kan, elindeki matkabı da içine aldı!

Ruhi Mücerret, üzerinde ameliyat örtüsüyle hiç kıpırdamadan yatıyordu. Fedailer heykel gibi duruyordu.

Masum Cici kravatını çözüp yerdeki ceketinin üstüne bıraktı: “Gel bakalım şampiyon.”

Yerimden fırladım ve var gücümle şakağına bir kroşe patlattım. Sendeledi. Badigartlar tetikteydi, bize doğru birer adım attılar. Masum Cici “Karışmayın!” dedi sertçe.

Bumfights maçlarında, Bedri Dubara hep biraz dayak yememi emrederdi. Maçın seyri, böylece daha heyecanlı oluyordu. Şimdi durum farklı. Masum Cici’yi de, fedailerini de geberteceğim!

Birkaç yumruk salladı, hepsini eskivlerle savuşturdum. Sinirlenmişti. Boşluğu tekmelemeye başladı. Ne düşündüğünü biliyordum. Beni bir tek darbeyle devirebilirdi. Sonra işimi bitirmesi kolaydı. Sol direktlerle çenesini ve göğsünü yokladım. Gardı düzgün, kondisyonu iyiydi. Fakat ben daha hızlıydım. Mı acaba? Sağ vuracağım anda baldırıma bir tekme geçirdi. Dizlerimin üstüne düştüm. Yukarıdan alnıma balyoz gibi bir yumruk indirdi. Dan! Ve saydırmaya başladı. Pat! Küt! Bam! Güm! Ense köküme, kulağıma, tepeme nere denk gelirse vuruyordu. Dövüşlerde, rakibinizin duygularını hissedersiniz. Saniyenin yüzde biri kadar kısa anlarda tereddütler, korkular, hatta bazen şefkat algılarsınız. Heyecanlar karşılıklı gider gelir. Üstünlük sağlayan dövüşçü, çoğu zaman rakibine haddinden fazla zarar vermekten çekinir. Darbelerin hızını ve şiddetini azaltır... Masum Cici’de bunların hiçbiri yoktu. Robot gibi dövüşüyordu. Beni canlı olarak görmüyordu. Yüzüstü devrilmek üzereydim. Derin bir nefes aldım ve ayağa kalkıp kenara kaçtım. Üstümdeki cerrah kıyafeti kana batmıştı. Başım dönüyordu. Bu normal. Her dövüşte olur.

Ellerimi kaldırdım ve yumruklarımı sıktım: “Başlayalım mı?”

Kupkuru güldü. Kararlı adımlarla üzerime yürüdü. Kolunun altındaki tabancayı kapıp önce fedaileri, sonra Masum’u indirmeyi düşündüm. Göğsüme bir yan tekme çaktı. Ayaklarım yerden kesildi ve sırtüstü düşüp Fujer’in yanma sürüklendim. Zor nefes alıyordum. Hemen kalktım. Elime, Masum Cici’nin eski sevgilisinin kam bulaşmıştı. Fujer Fuji gibi üstün zekalı bir kadın, bu herifin nesini sevmişti? Serpil Silahlıperi, Bedri Dubara’da ne bulmuştu? Asla bilemeyecektim. İçimde bir tsunami dalgası kabarıyordu. Benim kültürlü okurum, bilmelisiniz ki, kontrol edilebiliyorsa, öfke değildir.

Masum Cici beni bekliyordu. Yetiştim. Sol yumruğumu bloke etti. Gözüne sağ kroşeyi yapıştırdım. Kocaman elleriyle suratını kapattı. Boğazına sarıldım.

Ikınarak sırıttı. Dişetleri yanmış gibi görünüyordu: “Bırak beni... İki karım ve bir çocuğum var!” diye hırıldadı. Ve uyluk kemiğime müthiş bir tekme koydu. Feci bir yanma hissiyle kıvrandım. Öne atılarak bir yumruk sağanağı doğaçladım. Elmacık kemiklerine, burnuna, gırtlağına dehşetli çalışıyordum. İki büklüm olmuştu. Sadece, her darbede çakan flaşları görüyordu. Kamına bir diz geçirdim. Ve Masum Cici’nin tabancasındaki susturucu burnuma dayandı. Zınk diye durdum. İkimiz de körük gibi soluyorduk. Birkaç gün önce ben ona silah çekmiştim. İkimizden biri er geç tetiğe basacaktı.

Ağzından köpüklü kan taşırarak “Yakında... senin bir gözünü annene, bir gözünü de karma postalayacağım!” dedi.

Öksüz ve bekardım. Gene de tehdidinden etkilendim: “Derini yüzüp, maymunuma elbise dikeceğim!”

“Seni parçalayıp ezerek krem haline getireceğim ve bacaklarıma süreceğim!” Bumfight maçlarında şiirsel meydan okumalar, mübalağalı tezahüratlar, destansı atışmalar olurdu. Fakat böylesini ilk kez duyuyordum.

Fedailer kollarımı tuttular. Mengene gibi sıkıyorlardı. Beni birkaç adım sürüklediler.

“Durun!” Konuşan, Fujer Fuji’ydi. Az önce yediği mermi, onu öldürmediği gibi güçlendirmişti. Arkadan tuttuğu Ruhi Mücerret’in boğazına bisturiyi dayamıştı! Doktor - hasta ilişkisinde farklı bir boyut. Ameliyathaneye yeni âdet!

Masum Cici takdirle güldü. Fujer’in kanı, son gazinin sakalına bulaşmıştı.

Shakespeare’in hakkı var, dünya hakikaten bir sahneydi: Benim yuhalanarak çürük yumurta yağmuruna tutulduğum bir sahne. Zira amatör pantomimci gibiydim: Sessizlikte iyi, fakat şovu yetersiz.

Fedailer kollarımı bıraktı.

Masum Cici’nin ayak sesleri uzaklaşırken, yalnızca kötü adamı mutlu eden sona yaklaşıyorduk. Ruhi Mücerret’e baktım. Vicdan azabı tarlasında yetişmiş yüreğim, çaresizliğin

ayazıyla kavruluyordu. Gözyaşlarını, dudaklarımdaki kanın tadını değiştirmişti.

Tüm bu mermilerin bir anlamı olmalı

Asırlardır yüceltilen akıl, düşüncenin en inatçı düşmanıdır.

Ancak bunu fark ettiğin andan itibaren düşünmeye başlarsın.

[MARTIN HEIDEGGER, 1889-1976]

“İyi geceler” deyip yatağa gittiniz. Sabah sizi uyandırmaya geldiklerinde, bir de baktılar ki ağzınız burnunuz darmadağın. Ev halkı şaşırmaz, meraklanmaz mı?

Bizde tam tersi oldu:

Salı sabahı uyandığımda Ozan başucumdaydı: “Amca... Gözüne dokunabilir miyim?”

Her tarafım zonkluyordu: “Ho?.. Günaydın Ozan.” O anda hafızamın ekranında dün geceki cinayet, dövüş ve yarım kalan ameliyatın fotoğrafları belirdi.

Nazlı Hilal, yaralarıma pansuman yaptı. Gece gizlice çıkıp sabaha karşı sessizce geri dönmüştüm. Yani, Nazlı HilaPin gördüğü kadarıyla sağlam ve sağlıklı bir halde uyumuş, yara bere içinde uyanmıştım. Gene de hiçbir şey sormuyordu. Korku, merak ve iştahla işi yoktu. Kocasını kaybetmiş, oğlunu kurtarmıştı. Ve bunlar ona yetmişti.

Ölümün kederinden ve yaşama sevincinden payına düşeni almıştı.

Gün boyu işittiğim “Yüzüne n’oldu? Kavgaya mı karıştın? Başına bir iş mi geldi?” sorularını yalan yanlış cevaplarla savuşturdum.

Okuldan çıkınca Samsa Sağlık Ürünleri’nin ofisine uğrayıp ceset torbamı aldım. Ökkeş Körşebek, ofiste yoktu. Ağır işiten, yavaş konuşan ve aheste hareket eden orta yaşlı bir kadın vardı. Ceset torbasından çıkmış gibi görünüyordu. Parayı verdim, pembe torbayı kaptım ve tüydüm.

Soluğu, Müteferrika Sahaf’ta aldım: “Lütfü Ağabey, ***Kızılmas-ke***’nin 22. Büyük Albüm’ü var mı sizde?”

Avni Vav’ın gençliğine benzediğini fark ettiğim Lütfü Seymen, cüzdanından katlanmış bir dosya kağıdı çıkarıp uzattı: “Bunu mu arıyorsun Civan?”

Kızılmaske ‘Garip Ama Gerçek’ bölümündeki Cenaze Çağırma Yakarısı sayfasının fotokopisine göz attım: “Evet üstat, bende kalabilir mi?”

“Hayrını gör.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil cancağızım.”

Siz gözünüzü açıp kapayıncaya kadar sevgili okur, ben Bağdat Caddesi’nde, bir motosiklet mağazasına vardım bile:

“Çocuk için motosiklet kaskı lazım.”

Oradan da çiçekçiye uğradım.

*

Kızıltoprak sahilindeki bir kafeteryada Serpil ve Sahra’yla buluştuk. Fonda, Müslüm Gürses’in ***Hangimiz Sevmedik’i*** çalıyordu. Lilyum buketini sevgilime uzatırken “Çiçekler seni görünce sevindi” dedim.

Nolan marka kırmızı motosiklet kaskı Sahra’yı çok heyecanlandırdı: “Babacığım, bu ne?!”

“Şapka. Denemek ister misin?”

Kaskı, Sahra’nın başına taktım. Annesine dönüp sordu: “Yakıştı mı?”

Serpil, durumu anlamamıştı: “Çok yakıştı yavrum” derken bakışlarını bana çevirdi.

“Sorun yok” anlamında göz kırpıp kafamı eğdim. “Tamam, Sahracığım, şapkanı şimdi buraya bırak, sonra takarsın, anlaştık mı?”

“Peki babacığım” dedi. Koşup, az ötedeki oyuncak grubundaki ata bindi ve ileri geri sallanarak hülyalara daldı.

Garson sorgusuz sualsiz çay getirdi. Bardakları, masada şekerlik gibi duran kaskın iki yanma kondurdu.

“Seni seviyorum Serpil Silahlıperi.”

“Buna inanmak istediğimi biliyorsun.”

“10 yıldır sana âşığım... ve bundan emin olmanı tercih ederim.” “Fakat artık her şey değişti Civan. Sahra olmasaydı, yine de beni sevecek miydin?”

“Seni ilk gördüğümde vurulmuştum. Seni tekrar bulduğumda yine kurşunlandım. Sahra’yla ilk karşılaşmamızda da üstüme ateş açıldı. Tüm bu mermilerin bir anlamı olmalı?”

Fırtınalı bir geceden sonra yükselen güneş gibi gülümsüyor: “Aradan çok uzun zaman geçti. İkimiz de artık 22 yaşında değiliz. Fujer Fuji’nin de sana nasıl baktığını gördüm...”

Biz konuşurken, Sahra, kumsalda istiridye kabukları topluyordu. Okan Ağabeyim ve arkadaşlarımızla birlikte denize gittiğimiz çocukluk günlerimi hatırladım. Ben de kabuk, şeytanminaresi toplar, kendimce koleksiyon yapardım... Hayalden gerçeğe, maziden şimdiye döndüm: “Kıskançlık, nedenini arayan bir ıstıraptır. Bizim, sebebi belli yeterince derdimiz yok mu sence?”

“Bunca yıl gerçekten hiç kimseyle çıkmadın mı?”

“Hayır... Çünkü sen ölmüştün. Karnındaki bebeğimiz daha doğmadan enkaza gömülmüştü. Yaşayıp ne yapacaktım? İstikbal defterim kapanmıştı. Azrail’in bana da kol kanat germesini bekledim.”

“Ben de senelerce vicdan azabı çektim. Benim yüzümden intihar ettiğini düşünüyordum.”

“Vay canına... Birbirimizi beklenmedik bir biçimde kaybedip, umulmadık bir şekilde bulduk.”

“Birkaç gündür Youtube’dan senin bumfights maçlarının tanıtım videolarını bakıyorum. Çok feciydi. Tamamını izleyemedim... O zenciyi sahiden yendin mi?”

“Dişlerinden kendime kolye yaptım.”

“Hiç değişmemişsin Civan. Hâlâ en şiddetli acıları espri konusu ediyorsun.” Serpil’in kabarık vişne hamuru dudaklarından akan lazerli kelimeler, kopan tüm bağlarımızı onarıyordu.

“Sahra’nın doğum günü ne zaman?”

“20 Nisan.”

“Hazret-i Muhammed’in doğum günüyle aynı!”

“A-a? Bunu bilmiyordum.”

“Bugün de miladi takvime göre peygamberin vefat yıldönümü: 8 Haziran.”

“Malumatfuruşluğun da aynı.” Serpil Silahlıperi, ışık geçiren şu oniks mermerden yontulmuş gibiydi hâlâ. İçinde yanan kandilin alazları teninden, gözlerinden yansıyordu.

“Eğer beni vaktiyle neden sevdiğini anlamaya çalışıyorsan, gerekçeleri bulduğunda sevgini kaybedebilirsin.”

“Niye?”

“Çünkü duygular izahlarla paketlenip etiketlendiklerinde ölürler.”

Gülümsedi. “Ölümden bahsetmişken, Zincirlikuyu’daki ölüleri nasıl kaldırdın?”

“Kızılmaske’nin 22. Büyük Albüm’ündeki bir duayı okuyarak.”

“Saçmalık! Şaka yapıyorsun!”

“Çok ciddiyim. Şimdi bana da acayip geliyor. Senin adının yazılı olduğu mezarda kim yatıyor?”

“Kandıra Cezaevi’ndeki kadın mahkumlardan biri. Depremde cezaevi çökünce, cesetlerden birini benim mezarıma nöbetçi merhume olarak tayin ettiler.”

“Serpil... sen, ben ve Sahra, artık kendi hayaümıza başlasak ya?”

Bir şey söylemedi. Konuşmaya devam etmemi bekledi.

“Evlenelim. Biz birbirimize aitiz. Oleg Cassini’den gelinlik alırız... Pierre Cardin’den damatlık! 1949 model bir Oldsmobile kiralarız! Pera Palas’ta yaparız düğünü! Felix Mendelssohn Bartholdy’nin ***Bir Yaz Gecesi Rüyası*** için

bestelediği sahne eserinden bir bölüm olan ***Düğün Marşı*** eşliğinde Sahra'nm elinden tutarak kol kola ineriz merdivenlerden! Yoksa, Richard Wagner'in düğün marşı bize daha mı uygun?!"

Biraz düşündü: "Orkestra ikisini de çalsın. Salonda iki tur atarız?!"

"Dahiyane bir terbiyesizlik!"

Masanın üzerinde birleşen ellerimizi sıktıkça tebessümlerimiz genişliyordu. O esnada, Ruhi Bey'den işittiğim sözleri hatırladım: ***"Gelinlik giymiş birine sakın güvenme. Özellikle de kadınsa***/"

Kalkmadan önce, pantolonumun arka cebinden çıkardığım kağıdı masaya koydum. Kağıttaki notta "BURADAN AYRILIRKEN MOTOSİKLET KASKINI SAHRA'NIN BAŞINA TAK. BİRLİKTE DOĞRUCA BÜYÜKADA'YA GİDİN. NE OLURSA OLSUN, KASKI ÇIKARMAMASI GEREKİYOR. SENİ YARIN ARAYIP DURUMU AÇIKLAYACAĞIM. GÜVEN BANA" yazılıydı.

Yıllar yılı polisler, gangsterler ve ajanlarla muhatap olduğundan sanırım, Serpil Silahlıperi bu acayip durumu makul karşıladı: "Her şey harika olacak sevgilim."

Onun hayalarına beton çivisi çakacağım!

Öldüğün gün, diğerleriyle aynıdır. Sadece biraz daha kısa sürer.

[DIOP DİA BA, *Çeyrek Empati]*

Yeldeğirmeni'ne yollandım. Sevinç dolu kalbim ve kırmızı alarma geçmiş beynim ayrı kişilere aitti sanki.

Trafik sıkışıktı. Masum Cici'nin bir mizansen dahilinde de olsa, geberişini görmek arzusundaydım. Oda tiyatrosunun ardından, onu ceset torbasına tıkacak ve sonsuza dek orada kalmasını sağlayacaktım.

Ruhi Mücerret'in çok eskiden Haydarpaşa Garı'nda gece bekçiliği yaptığını biliyordum.

Masum Cici de Coca-Cola treninin Pepsi vapuruna çarpmasını sağlayarak cinai bir şamataya imza atmıştı.

Gar Müdiresi Zehra Zarifoğlu, Masum Cici'nin sevgilisiydi. Olaydan sonra gar binasının çatısından atlayarak intihar etmişti.

Zehra Zarifoğlu, Ruhi Bey'den 30 yıl sonra garda çalışmaya başlamıştı. Aralarındaki bağ neydi? Acaba, Zehra Hanım, dedenin torunlarından biri miydi?

Masum Cici'nin Ruhi Bey tarafından vurulmayı kabul etmesine şaşmıyordum. Çünkü, Masum'un gözünde her şey

bir oyundu. Cinayet hilesi, ölü taklidi ve suçsuz katil numaraları onu gıdıklıyordu.

Ruhi Mücerret'e kurusıkı mermilerle dolu bir silah vereceklerdi. Allah'ım, ne acıklı...

Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Polis hâlâ kapımı çalmamıştı.

Hastane kameralarından kimliğimi saptayamazlardı. Zira resmî kayıtlara göre çoktan ölmüştüm. Gözlerimin birbirinden farklı renkte olduğu da siyah beyaz görüntülerden seçilemezdi.

Masum Cici'nin planı neydi? Gerçekten, İstanbul'daki insanların birbirlerini öldürdükleri büyük bir reklam kıyameti mi tasarlıyordu?

Frene basınca, düşünceler kafamdan fırlayıp ön camdan uçtular.

Arabadan indim. Evin kapısına doğru yürürken bir el silah sesi duyuldu. DUF! Ceset torbasını yanıma almadığımı hatırladım. Koşarak bagajı açtım, malzemeyi kaptığım gibi binaya daldım.

Daire kapısı açıktı. Torbayı dışarıdaki ayakkabı dolabına tıkıştırıp içeri girdim. Kana bulanmış Masum Cici, balkonun eşiğine devrilmişti. Ruhi Mücerret ile Figen Negatif'ten başka Avni Vav ve bir adam daha vardı.

Ruhi Bey, namlusu tüten tüfeğiyle Chuck Norris'e benziyordu: "Gözüne n'oldu?"

Suratımdaki morlukların bu odanın şartlarında önemini kaybetmesini beklerdim. Dün geceki ameliyathane kabusunu anlatamazdım. "Hiç" dedim.

Avni Vav kaşlarını çatmıştı: "Onu öldürdün!"

"Sohbetinizi en ballı evresinde kestim, kusura bakmayın" dedi Ruhi Bey.

Sivri sakallı adam: "Bizi de vuracak mısın?"

Ruhi Bey: "Burası hiç de sıkıcı bir yer değilmiş ha? Ne yalan söyleyeyim, giyinikken yaptığım en zevkli şeydi." Tüfeği yemek masasına bıraktı.

Figen Negatif: "Şimdi n'apacağız?"

"Herkes sakin olsun!" diye haykırdım. "Önce şu yakışıklıyı paketleyeceğiz." Hızla dışarı çıktım, ceset torbasını ayakkabılıktan alıp geri döndüm.

Avni Vav kuşkulu: "O nedir, ceset torbası mı?"

"Hayır, uyku tulumu. Ölüyü buna koyup taşıyacağız" dedim. Odadakilerin, daha önce pembe ceset torbası görmediklerini umuyordum.

Avni Vav: "Bence maktulü parçalayalım. Taşıması, gömmesi kolay olur."

Torbayı, Masum Cici'nin kafasına geçirirken "Yo, yooo! Her şeyi halledeceğim, bu işi bana bırakın" dedim.

Yabancı, sivri sakalıyla bana yaklaştı: "Burada neler olduğunu sormayacak mısınız?"

"Siz kimsiniz?"

"Korkut Üneli. Avni Bey'in arkadaşıyım," dedikten sonra Ruhi Bey'e döndü: "Ruhi Bey, neden elinizi kana buladınız? İnsan hiç misafirini öldürür mü?"

Avni Vav hikayeyi bilmediğim önemli kısımlarıyla birlikte anlatmaya başladı: "Zülfikar Zarifoğlu ölüm döşeğindeyken, Ruhi Bey'e Masum Cici'yi öldürmesini buyurmuş. Zarifoğlu, Haydarpaşa Garı'nın eski şefi. Ruhi Bey orada gece bekçisiydi. Tam 40 sene tek başına radyo dinleyerek sabahladı. O ayaktayken herkes uyuyordu. Dolayısıyla kimselerle tanışıp arkadaşlık kuramadı. Zülfikar Bey, Ruhi Mücerret'in -benimle tanışmasına dek- yegane dostuydu. Onun ricasını geri çeviremezdi... Belki son nefesimde Ruhi Bey'den ben de bir cinayet sipariş etmeliyim?"

Bütün bunları duyan Masum Cici'den bir kıpırtı, bir seğirme bekledim. I-ıh. Yoksa or.spu çocuğu gerçekten zıbarmış mıydı?

Demek, Zehra Zarifoğlu'ndan çok önce, dedesi gar müdürüydü? Ve Zülfikar Bey, kızına kurulan komployu fark etmişti...

Şu anda bana mahcup gözlerle bakan Ruhi Bey de Masum Cici'ye borçlu olduğunu söylerken, aslında onun izini bulmaya çalışıyordu. Ilık bir gülümsemeyle Ruhi Mücerret'e bir teskin sinyali gönderirken, yüzümdeki çürükler acıdı.

Korkut Üneli ve Figen Negatif'in yardımıyla cesedi sırtlayıp çıktım. Masum Cici, gavur ölüsü kadar ağırdı. Merdivenleri güçbela indim.

Leşi sokak lambası ışığında Subaru'nun arka koltuğuna yatırdım. Hiç kıpırdamıyordu. Fermuarı indirip yüzüne baktım. Nefes almıyor. Sapığın eşek şakası ters mi tepti? Ruhi Mücerret ve arkadaşları pencereden bakarken burada oyalanamazdım. Şoför koltuğuna geçtim. Titanyum miğferimi taktım, Glock'u dizlerime koydum ve gaza bastım. Planım basitti. Birkaç sokak ötede Masum Cici'yi zımbalayacaktım. Yooo, elimden kolay kurtulamayacak... Onun hayalarına beton çivisi çakacağım! Kıçını kesip suratına dikeceğim! Kafatasından kendime abajur yapacağım!.. Fantezi bir yana, Ruhi Bey, Sahra ve benim beyinlerimizdeki reklam çiplerini söktürecek-tim. Pakt'ı polise ihbar edip, şehri kurtaracaktım. Sonra da ömrümün sonuna kadar mutlu mesut yaşay_

VINK!

Boğazıma bir kama saplandı.

Boynumun sağından girip solundan çıkmıştı.

Hepsi bu. Can çekişmeyi ballandıramazsın.

Son gördüğüm şey, lav gibi püsküren kanımın ön camda oluşturduğu ekspresyonist desenlerdi.

[RUHİ MÜCERRET]

Kalbin ya paramparça kırılmak ya da taş gibi katılaşmak zorunda kaldığı bu dünyayı terk ediyorum.

[NICHOLAS CHAMFORT'un intihar notu, 1741-1794]

Yalan, aptallaştırır; hakikat, delirtir

Hakikat, ölümü aydınlatırken hayatı karartır.

[ALPER CANIGÜZ]

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Çünkü hiçbir şey görüntüden ibaret değildir.

Bu kadim kaide, benim hikayemde de geçerli.

Yalan insanı aptallaştırır, hakikat ise delirtir.

*

Dün gece Nazlı Hilal gittiğinden beri, acıklı bir beste çalmaktayken yaylım ateşine tutulan orkestra gibi dağılmıştım. Kaburgalarımdan içeri bir klima taktırmalıyım ki kalbim yanmasın. Ah, o gözlerini her kırpışında içimde bir ada sulara gömülüyordu. Onun-layken kendimi hem bir ziyafette, hem de zehirlenmiş gibi hissediyordum. Nazlı Hilal'e benzeyen bir voodoo bebeği yapıp ona "Seni

seviyorum” diyerek öpücükler kondursam... Öyle çaresizim ki kara büyüden aşk namına medet umuyorum.

Figen Negatif’in pişirdiği kahve midemin astarını delmişti.

Helaya vardım. Haftanın her günü idrarım başka renkte akıyor: Pazartesi mavi, Salı turuncu, Çarşamba yeşil, Perşembe kırmızı...

Salona dönüp koltuğa kurulunca tekrar hülyalara daldım.

Kader, bütün ihtimallerin toplamıdır. Kıyametse, tüm ihtimallerin aynı anda gerçekleşmesi. Yanan mısır tarlasındaki korkuluk gibiydim. Varlığımın bir mana ve ehemmiyeti kalmamıştı. Kendimi ancak rüyalarda evimde hissediyordum. Hürriyetim ufalanmıştı. Aşk elinde patlarsa avucunu yalarsın. İnkar, kendini kandırmanın en

rağbet gören türüdür. Ardından avutma gelir. Şümullü biçareliğime inkar kâr etmiyor, akut bedbahtlığım avuntuya mahal bırakmıyordu.

Müebbet perhize mahkumum. Zira beslenecek bir gövdem yok. Silme psikolojik bir olgudan ibaretim. İsmimle müsemmayım. Künhüme varılabilir fakat imdadıma yetişilemez. Bende müspet yahut menfi her şey nazari. His var, vaka yok. Fikir mevcut, zikir mahdut, fiil namevcut.

Buhranlar geçiren bendenizi hafakanlar basarken Avni Vav teşrif etti: “Ruhi Bey, haberler kötü.”

“Hayırdır, gene n’oldu?”

Nefes nefeseydi: “Civan Kazanova... trafik kazası geçirmiş.” “Subaru’ya bir şey olmuş mu?!” Hay aksi! Civan’ın durumunu sormak için açtığım ağzımdan çıkan münasebetsiz lakırdıya bakın hele.

“Kül olup şehre saçılmış. Geriye sadece küllüğü kalmış.” Türünün son temsilcisi bir kuş gibi kederle öttüm: “Civan nasıl?” Avni Bey elindeki altıpatların topuzuna mermi yerleştiriyordu: “O çocuğun öcünü alacağız...”

“Civan öldü mü?! Silahı nereden buldun? Kimden intikam alacağız?”

“Genç dostumuz sizlere ömür. Tabanca hep yanımdaydı. Masum Cici’nin derisini tuzlayacağız... Lütfen hazırlanın da gidelim.”

“Masum Cici’yi vurdum ya? Siz de şahitsiniz Avni Bey?” “Kolpacı bizi perdahladı. Hepsi dalga dümendi. Saklandığı deliği buldum. Derim ki, madrabazı tez elden zımbalayalım!”

“Civan...” Kalbime müthiş bir yük bindi. Gözlerimden ütü gibi buhar püskürmeye başladı. “Civan, önceki gece Masum’un cesedini arabaya atıp gitmişti. Masum yaşıyor ve Civan mı öldü yani?”

“Vaziyet biraz karışık mirim. Yolda anlatırım.”

“Fakat... Biz intikam meleği değiliz?”

“Bugün öyleyiz.”

Yatak odamdaki keman kutusundan çıkardığım tüfeği, namlu aşağı gelecek şekilde omzuma astım. Üstüme de uzun bir pardösü giydim. Salona döndüm: “Ben hazırım.”

Figen Negatif ardımızdan yetişti: “Ruhi Bey? Sabah sabah nereye böyle?”

“Kainatta bahar temizliği yapmaya.”

Merdivenden inerken Avni Bey’e sordum: “Civan’ı Masum Cici mi öldürdü?”

“Hiç şüphesiz.”

Basamaklarda kederden perişanlığa, kahırdan mahva adım atı-yordum. Hayatımın tüm bereketi kaçmıştı. Civan Kazanova... gencecik çocuk! Daha tabutumu taşıyacaktı. Cenaze namazımı kılacak, mezarımda dua okuyacaktı. Torununun torunu, uzaktan akrabandır. Ondan fazla şey umamazsın. Fakat, Civan birkaç ay zarfında can ciğer ahbabım olmuştu. Hoyratlığıma, huysuzluğuma, hınzırlığıma katlanmıştı. Daima hürmetkar, her dem neşeli, fasılasız amadeydi. Benden çok daha âkil, mümtaz ve muteberdi. Ona yadigar bıraktığım İstiklal Madalyasını çocuklarına devredecekti... Ah, benim kem talihim... Ne yazık ki dünyanın dönüşündeki intizam, zamanın akışında yok...

Masum Cici’yi nedenini bilmeksizin vurmuştum. Artık biliyordum. Bu sefer elimden kurtulamayacaktı.

Dış kapının önünde, AIDS kapmış bir Kartal bizi bekliyordu. Beyaz. Avni Vav şoför koltuğuna kuruldu: “Atla paşam.”

Ön koltuğa yerleştim: “Bu arabayı da nereden buldunuz?”

“Üvey kızımın üvey oğlundan.”

*

Bugün günlerden neydi? Tabii ya, Perşembe.

İstanbul, hiç süpürülmemiş gibi görünüyordu. Şehir ters çevrilmiş, kanalizasyon yerüstüne çıkmıştı sanki.

Avni Vav, anlattıklarını Kartal’ın kirli ön camından okuyor gibiydi: “Haydarpaşa Garı’nda şahit olduğumuz kaza var ya, hani tren gemiye çarpmıştı, işte o iş Masum Cici’nin başının altından çıktı. Zehra Zarifoğlu’nu ayartıp ketenpereye getirmiş. Kızcağız da, malum, kendini gar binasından atıverdi. Allah rahmet eylesin. Zülfikar Bey, torununa Masum’un tuzak kurduğunu ve onu intihara sürüklediğini anlamıştı. Sizden bu nedenle Masum Cici’yi haklamanızı istedi.”

Sahte bir şiveyle konuştum: “Maşallah bârekallah... Avni Bey, pimpirikli dahi dedektif Adrian Monk sizi görse komplekse girer alimallah.”

“Teveccühünüz.”

“Peki, dazlak hortlağın yerini nasıl tespit ettiniz? Nereye gidiyoruz?” diye sual ettim.

“Bu fasarya fırıldakçının bir şirketi var. Şile’de. Malum, ben hafiye romanları yazıyorum Ruhi Bey. İz sürmede üstüme yoktur.”

“Benim yüzümden! Civan’a Masum Cici’yi bulmasını ben söylemiştim Avni Bey!.. Onu katilin ayağına yolladım!”

“Yanılıyorsunuz azizim. Sizi temin ederim, Civan’a bir zararınız dokunmadı. Aksine gayet fayda sundunuz. Müsterih olun.”

“Çok pişmanım... Kabahati kimseye atamıyorum da. Herkes öldü... Ben gene kazık gibi çakıldım kaldım...”

Canlı bağlantı

İki elim kan içinde Her yanım yara içinde Gözüm toprağın içinde Âlem beni sağ sanıyor

[HAYRİ KURU, 1899-1977, *Tekrar-ı Cinâyât: Hortlak Rutini]*

Avni Vav, tıknefes Kartal’ı bir paulownia bahçesinin önünde durdurdu. Bahçede perili bir kulübe. Pencerelerinden yarasalar her an sökün edebilir. Havaya bir tuzak tenhalığı hakim. Sırat köprüsünde iki baletiz. Ağaçların içine eşekarıları kendi demokratik uygarlıklarını kurmuş. Vızır vızır tartışıyorlar. Yaş pasta kıvamındaki toprakta iki adımda bir kayıyorduk. Budaklı kulübedeki metalik asansörle yerin

yedi kat dibine indik. Pardösümün altındaki tüfeği kontrol ettim. Avni Vav da belindeki altıpatları ceketinin yan cebine nakletti.

“Bismillahirrahmanirrahim. ”

Kapı açıldı.

Parfüm şişesi gibi aydınlık bir ofis. Rayları sökülmüş metro istasyonunu veya rafları boşaltılmış süpermarketi andırıyor. Civelek oğlanlar, ahu kızlar; resmî davete katılmış Legolar gibi giyinmişler. Plastik ve camdan kesilme geometrik cisimlerin arasından tayyörlü bir kızıl çıkageldi. Ne güzel, ne de çirkin. Birleşmiş Milletler stajyeri gibi tarafsız: “Hoş geldiniz Ruhi Bey. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Namım buralara kadar ulaşmıştı demek.

“Biz, Masum Cici’yle görüşecektik.”

“Dilerseniz siz şöyle buyurun, birer kahve için, ben de Masum

Bey’e geldiğinizi haber vereyim.” Kız, cümlelerindeki her noktalama işaretinde, piyano tuşlarını andıran dişlerini göstererek gülümsüyordu.

“Eyvallah.”

Avni Vav’la ikimiz deri koltuklara iliştik. Miki Fare’nin birinci dereceden akrabasına benzeyen bir kızın servis ettiği kahveleri keyifsizce höpürdetiyoruz. Avni Bey, sağı solu tetkik ediyor. Göz kararı kadastro yapıyor. Ben de

paravanların arasında belirip kaybolan dilberlere içimden puan veriyorum. İntikam, tabiatı gereği, nezaket sınırlarını aşar. Lâkin biz saksıdaki süs biberleri gibi bakınıyoruz.

Yeraltında ayarım bozuldu. 1 dakika yarım saat sürüyor. Bıktırıcı bir tatil. Civan'ı düşünüyorum. Tüm o ölen akrabalarımı, arkadaşlarımı. Belki hepimiz ölüyüz? Masum Cici nasıl dirildi? İhtimal, bu dünya, öbür dünyadır? Bilmediğimiz sırlar vardır? Hatırladıklarımız aslında yaşanmamıştır? 100 yılı devirince, otomatikman ya filozof oluyorsunuz ya deli.

Avni Vav kulağıma eğildi: "Güvenlik görevlisi yok, çok tuhaf."

"Çokoprens almaya gitmiştir" diye fikir yürüttüm.

Kahveler bitmişti. Teyakkuzdan rehavete doğru seyrediyorduk. Birden "Beni anlamaya çalışmaktan vazgeç Avni Vav!" diye haykırdım.

"N'oldu, Ruhi Bey?"

"Ben, Ruhi değilim, Masum Cici'yim!" dedim.

Kelimeler benim ağzımdan çıkıyordu, fakat konuşan ben değildim. Lokal anestezi ile ameliyat edilmek gibi.

Hayret, Avni Vav duruma şaşırmamıştı: "İstiklal Harbi gazisi Ruhi Mücerret'i telefon olarak mı kullanıyorsunuz?!"

“Tam isabet! Canlı bağlantı!” Dehşete gark olmuştum. Hakikaten, Masum Cici’nin el kuklasıydım! Mümkünü yok, kendi namıma konuşamıyor, dilime söz geçiremiyordum!

Avni Vav silahını çekip ağzıma soktu! “Derhal buraya gelmezsen Ruhi Mücerret’i öldürürüm!” Şoktaydım.

Namlunun tadını pek beğenmedim. Masum Cici’nin hoparlörü olan hançeremden susuz gargara sesi duyuldu.

Koridorun köşesinde tam teçhizatlı bir vurucu tim belirdi. HK 416 tüfeklerinin lazer pointer’larından çıkan kırmızı ışınlar üstümüzde dolaşıyordu!

Öldürmem gereken düşman içime kaçmıştı! Biricik silah arkadaşım, tabancasını takma dişlerimin arasına daldırmıştı! Ve robot asker mangası, otomatik tüfeklerini bize nişanlamıştı!

Askerlerden biri kaskının ardından “Silahlarınızı bırakın, teslim olun!”

Neden ateş etmiyorlardı? Avni Vav’ın muhakkak bir bildiği vardı. Aziz dostumun eli titriyor, namlu ağzımda takırdıyordu! Gözleri dolmuştu. Tehdit ile blöf arasındaki muallak boşlukta on saniye kadar sallandım. Asansörün kapısı açıldı. Pardösülü, sarışın bir afet-i devran zuhur etti. Saçını, Van Gogh boyamıştı sanki. Önce askerlere, ardından bize bakıp halojen lamba gibi sıcak gülümsedi. Anlaşılan, manzarayı beğenmişti. Hatunun güzelliği ile zekası arasındaki uçurum baş döndürücüydü. İçeriye yöneldi. Askerlerin

yanından geçti. Topuklu ayakkabılarının vezinli takırtıları duyuluyordu. Fesüphanallah.

DUF! DUF! DUF! DUF! DUF! DUF! DUF! DUF! DUF!

Askerler patır patır düşüp yere serildiler! Arka tarafta personelin panik çığlıkları duyuldu. Zemine yayılan kan, siyah üzüm pekmezi kıvamındaydı.

Sarışının ellerindeki bir çift Smith&Wesson'ın [M-29,44 Mag-num] namluları tütüyordu! Bir anda ortalık salça festivali alanına dönmüştü. Askerlerden biri doğrulmayı denedi. Kurtarıcı meleğimiz öyle bir tekme indirdi ki, adamın kaskıyla birlikte suratı da dağıldı!

Avni Vav silahını nihayet ağzımdan çekti. İkimiz de sarışına bakakalmıştık.

"Masum Cici'ye zarar vermenize müsaade etmeyeceğim!" Elimle ağzımı sımsıkı kapattım. "Immmph! Hınnnmmm! Imppp!" Dilim ve damağım arasındaki basınçla baş etmeye çalışıyordum.

Sarışın, bize doğru seğirtti: "Benim adım Fujer. Doktorum. Size yardım etmek için buradayım. Haydi, Masum Cici'nin işini bitirelim!"

Son nefesim yahut Cici cinayet

Bundan sonrasını ancak müzik anlatabilir.

[IVAN TURGENYEV1818-1883]

Camları jaluzili odanın kapısını nazikçe açıyorum. Masum Cici sigara yakıyor. Kaçıp saklanacağını veya bize mukavemet edeceğini sanmıştım. Gayet sakindi: “Şu anda bu odada dört kamera var... Canlı yayında cinayet işlemek isteyen, buyursun.”

Şu Masum Cici o kadar da gaddar değil anlaşılan. Hatta iyi kalpli bile sayılır. Baksanıza, bir tek kendisinin manyak olduğunu sanıyor.

Hiç tereddüt etmeden içeri dalıyorum. Bir an öylece dikiliyorum: “Kolla kendini harami bozuntusu!”

“İnsanlık için küçük bir adım, fakat bir bunak için büyük bir cüret!” diyerek dudağını büküyor. Pardösümün altından Berthier’yi çıkarıp nişan almaksızın ateş ediyorum: DUF! Masum Cici’nin dazlak kafası, kızıl bir bulutun içinde kalıyor!

Muz kabuğuna basıp kayarak yeri öpmüş maymun kadar şaşkın bakıyor.

Can çekişirken devasa egosunun altında eziliyor.

Sigarası ağzından düşüyor.

“Tüm... kötülüklerin... sona erdiğini görebilmek için... kıyamete... ermek isterdim!” diyor ve kollarını denizyıldızı şeklinde açarak ruhunu teslim ediyor.

Tüfeğim elimden düşüyor.

Kalbimin içinden bir tel çekiliyor. Vadem doldu. Mükemmel zamanlama! Cinayeti, ecel randevusuna denk getirdim! Dünyayı kurtarır kurtarmaz dünyadan kurtuluyorum! Lâkin... dilim dizginlenmiş vaziyette. Konuşamıyorum. Masum Cici'nin masasındaki kan birikintisinde Nazlı Hilal'in sureti mi yansıyor?

0 ila 100 yaş arasındaki 10 saniyelik süre bitti bile.

Canımın, bedenimden tarihî ve upuzun bir kılıç gibi çıktığını hissediyorum.

Ve son nefesimi veriyorum.

*

îşte, Civan Kazanova karşımda!

Ölüm dediğin, kavuşmadır!

"Ruhi Bey..."

"Civan, canım oğlum..."

Sırtüstü uzanmış vaziyetteyim. Nazlı Hilal'in yüzü beliriyor! Avni Vav, Ozan, Fujer, hepsi etrafımdalar.

Askerî törenlerdeki gibi bir dakika sessizlik.

"Ne?! Yaşıyor muyum yani?.. Sen, Civan?.."

“îkimiz de öldük efendim. Fakat geri döndük.”

“Neden? Nasıl?”

“Bir çizgi romandaki dua sayesinde.”

“Bu bana reva mı Civan?..”

“Ruhi Bey... Kelime-i şahadet...”

Karşımda, tüm sevdiklerimin gözleri yaşlarla dolup taşmıştı.

“Siz?..”

“Ben, Serpil Silahlıperi” dedi gencecik bir kız.

Yanındaki küçük cimcime “Benim adım da Sahra, çok memnun oldum beyefendi” diye cıvıldadı.

Dünya ben öldükten sonra daha hızlı dönecekti. Ve hayat başka romanlarda devam edecek...

Herkesle tek tek vedalaştım.

Yazık ki ömrün ilk ve son nefeslerinde kahkahaya yer yoktur.

Nazlı Hilal avucumu öptü: Bir anlık ebediyet... Şimdiye dek bizi hayat ayırmıştı, artık ölüm ayıracak. Cennete gidersem, meleklerden onun bir fotoğrafını isteyeceğim.

Allah’a ısmarladık sabırlı okuyucum. Siz de hakkınızı helal edin n’olur.

“Eşhedü en lâ ilâhe illallah, ve eşhedü enne Muhammeden sulullah.”

[«u)l ***XAA.a*** jl ***j*** <uil **V|** ‘‘-l} **V** j’i

[Şimdi reklamlar.]